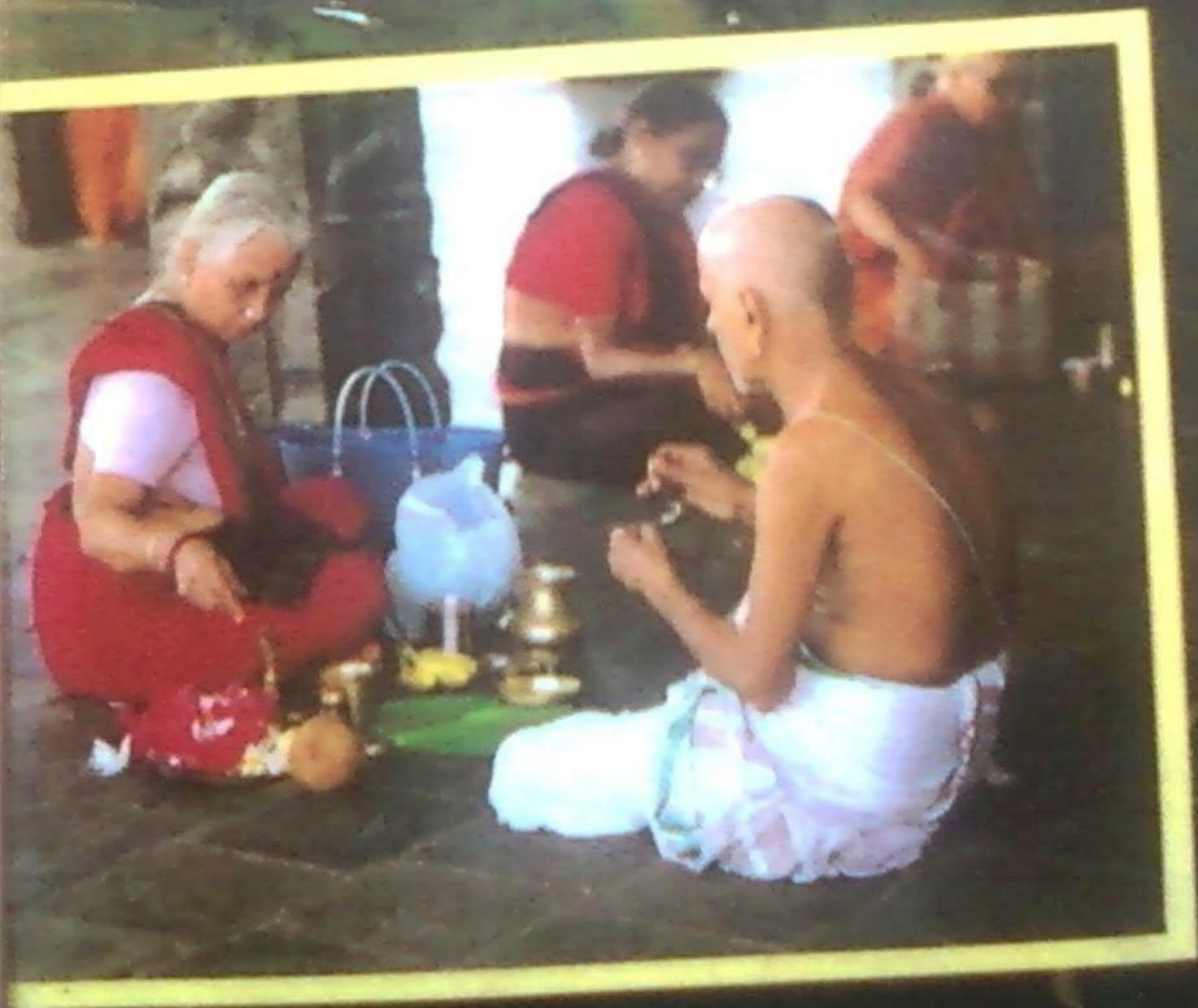

பாலகுமாரன்

செந்தூரச் செந்நீர்

செந்தூரச் சொந்தம்

பாலகுமாரன்

விசா பப்ளிகேஷன்ஸ்

புதிய எண். 16, வெங்கட்நாராயணா சாலை,
தியாகராயநகர், சென்னை-600 017

பதிப்புரை

எழுத்துவகில் சிகரம் திரு. பாலகுமாரன் அவர்கள் எழுதிய "செந்தூரச் சொந்தம்" என்ற சமூக நாவலை எங்கள் பதிப்பகம் மூலம் வெளியிடுவதில் பெருமையடைகிறோம். அவரது ஒவ்வொரு கதைகளைப் படிக்கும் போதும் ஒரு பிரமிப்பு ஏற்படுகிறது. 'மனுஷர் எவ்வளவு விஷயங்களைத்தான் மனதில் வைத்திருக்கிறார்!' என ஆச்சரியப்படும் அளவுக்கு பிரமிப்பூட்டி வருகிறார்.

மனதில் நினைப்பதை எழுத்தில் கொண்டு வருவது என்பது எல்லோராலும் முடியாத விஷயம். அதைத் தகர்த்தெறிந்து என்னால் எழுத முடியும் என நிரூபித்து வெற்றி பெற்றவர் திரு. பாலகுமாரன் அவர்கள். பார்த்த சினிமாவையே சிலர் பல தடவை பார்ப்பார்கள் என கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். ஆனால் இவரின் கதைகளைப் படித்த பலவாசகர்கள் அதே கதைகளை மீண்டும் மீண்டும் படிப்பதை நான் கண்கூடாகப்பார்த்து வியந்திருக்கிறேன். நானும் படித்திருக்கிறேன்.

நான் முதன் முதலில் இவரது 'மெர்க்குரிப் பூக்கள்' என்ற நாவலைத்தான் படித்தேன். பிரமித்தேன். எவ்வளவு எதார்த்தம். அதில் வரும் ஒரு பெண் பாத்திரத்தை நிஜ வாழ்வில் நான் கண்கூடாகப்பார்த்ததால் எனக்கேற்பட்ட பிரமிப்புக்கு அளவேயில்லை. அப்பாத்திரத்தின் மனநிலை இவருக்கு எப்படித் தெரிந்தது? அதை இவ்வளவு தெனிலாய் எழுத எப்படி முடிந்தது.

இப்படி எல்லோரையும் ஆச்சரியப்படவைத்து பல்லாயிரக்கணக்கான வாசகர்களைத் தன்பால் ஈர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார் திரு பாலகுமாரன்.

"பாலா, இவர்களுத்தானே ஆசைப்பட்டார்கள்."

திரு. பாலகுமாரனின் தரமான இனிய படைப்புகள் விசா பப்ளிகேஷன்ஸ் மூலம் தமிழ் வாசகர்களுக்குத் தொடர்ந்து வழங்கப்படும் என்பதை தமிழன்பர்களுக்குத் தெரியப்படுத்துகிறோம்.

இப்படிக்கு,
விசா பப்ளிகேஷன்ஸ்.

செந்தூரச் சொந்தம்

‘இழுத்துக் கட்டின தோல் அவளுக்கு.’ சட்டென்று ஒரு வாக்கியம், கண்ணாடி முன்பு நின்று, தன்னைப் பார்க்கும்போது அவளுக்குத் தோன்றியது. ‘யார் சொல்வார்கள் இப்படி. எங்கே படித்தோம்? தி. ஜானகிராமனா... வேற யாராவதா...?’ தெரியவில்லை. மறந்து போயிற்று.

ஆனால் கண்ணாடி முன்பு நின்று கழுத்திலும் ரவிக்கைக்கும் இடையே உள்ள பகுதியைப் பார்க்கிற போது அப்படித்தான் ஒரு வாக்கியம் மனசுள் வருகிறது. கன்னத்து மேட்டை, முகவாயை, நெற்றியை, கழுத்து, சங்கை, ரவிக்கை மீறி வழிந்த புஜத்தை, முழங்கையைப் பார்க்கிற போது, தன்னைத்தானே ரொம்ப நேரம் ரசிக்கிறபோது இந்த வார்த்தைதான் மனசுள் ஒடுகிறது.

‘இழுத்தக் கட்டின தோல்’ அவளுக்கு. அதாவது ‘சுருக்கமே இல்லாது—தொய்யவே விழாது—எனும்பின் மீது பாந்தமாய் சதை பூசப்பட்டு—குண்டாகவும் இல்லாது ஒல்லியாகவும் அமையாது அளவான திரட்சியாய்—அழகாய், அதன் மீது சுருக்கமில்லாக தோலால் இழுத்துக் கட்டப்பட்டு இருந்தான்’ என்று அர்த்தம். அதாவது ‘பார்க்க நன்றாய் இருந்தான்’ என்று அர்த்தம். அதாவது

'இரண்டாம் முறை பார்க்கத் தூண்டுபவளாக இருந்தால்' என்று அர்த்தம்.

'ரொம்ப குண்டாக இருந்தால் மாடு. மிகவும் ஒவ்வியாக இருந்தால் ஒட்டடைக்குச்சி. இவ்விதம் இல்லாது அம்சமாய் இருந்தான்' என்று அர்த்தம்.

'நான் அப்படியோ ... அம்சமோ ... அழகோ இழுத்துக் கட்டின தோலோ...? எல்லோருக்கும் என்னை இரண்டாம் முறை பார்க்கப்பிடிக்குமோ.' தெரியவில்லை..

'இதை எப்படி சோதிப்பது? யாரிடம் போய் கேட்பது? கம்மா மார்க்கெட்டுக்குப் போவது போல நிதானமாய்ப்போடு போய் யார் யார் பார்க்கிறார்கள் என்று ஒரக்கண்ணால் சரிவே பண்ணி ஆய்...பேக்கரிக் காரன் இரண்டே தடவை, காய்கறிக்காரன் முணு தடவை, எதிர்ப்பவர்ர ஆள் ஒரு தடவை—ஏன் ஒரு தடவை பாவம் ஏதோ கவலை—வேற யார்...?'

'கடவுளே...ஏன் வர வர புத்தி இப்படி கெட்டு அலைகிறது ரொம்ப அப்பத்தனமாய் யோசிக்கிறது?' கஸ்தூரி சின்னதாய் தலையை அசைத்து, தன்னை, நினைவு ஒட்டத்தை அறுத்தாள்.

இப்படி செய்ததில் ஒன்று புத்தியாய் புரிந்தது. தலையை உலுக்கி உதற மனசு ஒட்டம் நிச்சயம் மொத்த மாய் கலைகிறது. மறந்து போகிறது வெறுமே கண்ணாடியில் தன்னைப் பார்க்கும் தன்மை வந்து விடுகிறது. அப்படியானால் எது யோசிக்கிறது? புத்தியா ...மனசா...? தெரியவில்லை. தலையை உலுக்கியதும் சிந்தனை கலைகிறது என்றால் யோசிப்பதுதானே.

"போதும்...கம்மா கிட" —கஸ்தூரியே அதற்கு பதில் சொன்னாள்.

'கம்மா இருக்கணும்னா கண்ணாடி முன்னாடி திக்காதே. தன்னிப் போ. இங்க நின்று உன்னையே

பார்த்தா இதவும் யோசிப்பே... இதுக்கு மேலையும் யோசிப்பே தன்னிப்போ."

"தன்னிப் போனா யோசிக்க மாட்டேனா...?" — உள்ளே இருக்கிற கஸ்தூரி பேசியது.

"தன்னிப் போ."

"சரி போறேன்"

போய் தேர்க் கோடாய் நகர்ந்து சோபாவில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். சிரித்தாள். கண்ணாடி நிழலும் சிரித்தது.

"உன்னால கண்ணாடி விட்டு தன்னிப்போக முடியலை. மனசில்லை" மனசு கூச்சல் கேட்டது.

"ஆமாம் என்ன தப்பு?"

"தப்பு உன் பேர்ல இல்லை. உன் புகுஷன் பேர்ல. ஆள் உசரத்துக்கு ஒரு பிரோ வாங்கி அதில் கண்ணாடி பதிச்ச நடுக்கடத்துல வச்சுக்காம்பார். அது தப்பு"

"பிரோ வேணும். அவஸ்யம். சூழந்தைத் துணிகள் ஏகமா கிடக்கு. ஒப்பன் ஷெல்ஃப்ல வச்ச தூசுபடியறது."

"அதுக்கு பிரோ வாங்க வேண்டியதுதான். நிலைக் கண்ணாடி வச்ச பிரோ எதுக்கு?"

"தெரியலை, ஏதோ ஆசைப்பட்டு வாங்கியிருக்கு."

"உனக்கும் அந்த ஆசை தொத்திடுத்து பார். நகர மாட்டேங்கறியே"

"ஜன்னல்ஒரமா போட்டுக்குக்கா...ஜன்னல் வெளிச்சம் பட்டுன்னு உடம்பு முழுக்க விழறதா...கண்ணாடியும் அஞ்சரை அடிக்கு இருக்கா. குறுக்கு நெடுக்க நடக்கிற போது யாரோ சட்டுன்னு வேற ஆள் போற மாதிரி தெரியறதா ஒரு பயம். பயம் இல்லை. இது நீதான் இத்தனை பெரிய கண்ணாடி உனக்குப் பழக்கமில்லை. பழக்கிக்கோன்னு..."

"போறும் வழியாதே"

"என்ன நப்பு?"

"ஒரு நப்புமில்லை. மெள்ளக் காக சேர்ந்து. அது பன்ற கூத்த. அது கொடுக்கற கர்வம். இரண்டடிக்கு மூன்றரை அடி கண்ணாடி பெட்ரூம்ல மூஞ்சியே தெரியாது. நெத்தி வகிடு தேடணும், திட்டு திட்டா பவுடரோட சினம்புவ யாராவது வழிபா பார்த்து 'பவுடர் அதிகம் கஸ்தூரி'ன்னா மொத்தமும் அழிச்சுப்ப. இப்ப கொஞ்சம் வசதி. அது நர்ற கர்வம்."

"என்ன கர்வம்?"

"இழுத்துக் கட்டின தோல்வகறியே."

"அப்படித்தானே இருக்கேன்."

"இரு இரு. அப்படியே இரு."

"உனக்கென்ன பொறாமை...நான் நன்னா இருக்கறதுல"

"எனக்கு ஒரு பொறாமையும் இல்லை. அப்படியே இரு. இழுத்துக் கட்டின தோலா..."

"இருக்கமாட்டேன்னு சபிக்கிறியா?"

"நான் யார் சபிக்க?"

"தழையுங்கறியா?"

"நான் சொல்லலை."

"அப்ப ஏன் கத்தறே."

"இது நல்லதில்லை."

"எது நல்லதில்லை?"

"இப்படி கண்ணாடி பார்க்கறது?"

"என்ன நப்பு. இதச் சொல்லு."

"இது இல்லை நீ."

"போச்சுடா."

"இப்படி இல்லை நீ"

"எப்படி இருந்தேன்."

"ஒவ்வி. ஒட்டடைக்குச்சி."

"அது கல்யாணத்துக்கு முந்தி."

"உன் மாமியார் கேட்டாளே... உள்ளங்கைல ஒரு உருண்டை எலுமிச்சம் பழம் சைனுக்கு—வெண்ணெய் வெச்சுண்டு 'இது என்ன தெரியுமா?'ன்னு உன்னைத் கேட்டாளே..." நவந்தம்'னு சொல்லை "

"நினைச்சேன் உன் மாமி தள்ளி குஞ்சா... நீ இதை வெண்ணெய்ன்னு சொல்ல மாட்டேன்னு நினைச்சேன்."

"வெண்ணெய்க்கு நவந்தம்னு ஒரு பேர் உண்டு அம்மா."

"நான் அத்தனை மூட்டான் இல்லடி. எனக்கும் தெரியும். வாழையிலை, ஆல இலைல வச்ச ஸ்வாமிக்கு நைவேத்யமா வெச்ச பிரசாதமா ஆளுக்குக் கொஞ்சம் திங்கறபோது 'நவந்தம்'னு மரியாதையா சொல்றது வழக்கம். வீட்ல ஆய்மானபெல்லாம் தின்னு மிச்சம், பூசின இலைலா, உனக்கும் கிடைக்கும். நீயும் நவந்தம்னு உருட்ட முடியாத சலிண்டது தின்னிருப்பே."

"ஆமாம்"

"போறது...இது தின்னு."

"ஏன்டி எதுக்கு கல்யாணம் பண்ணிண்ட?"

"வெண்ணெய் திங்கலா?"

“கடவுளே உனக்கு எப்படி புரிய வைக்கிறது? கொழுக்கு மொழுக்குன்னு ஆக வேண்டாமா நீ? பறிச்ச கிழங்கா இருக்க வேண்டாமா பொம்மனாட்டி?”

சட்டென்று வெட்கம் படர தலை குனிந்தவனை மாமியார் நெருங்கினாள். ரொம்ப இதமாய் அணைத்துக் கொண்டாள்.

“கல்யாணம் ஆயிரங்காலத்துப் பயிர். பயிர் செழிப்பா இருக்க மண்ணு குழைவா இருக்கவேண்டாமா கரடு முரடா தரிசலா கிடக்கலாமா? கால் வச்சா ‘கனக்’ குன்னு மூஞ்சில சேறு அடிக்க வேண்டாமா? நீரோட்டம் வேணுமேடி.”

வெட்கம்பிடுங்கித்தின்றது. மூச்சைத்திணறவைத்தது.

“அதான் குடித்தனம். அதான் குடும்பம் கஸ்தூரி குழைவுலதான் உழவு பண்ண முடியும். புரட்டிப் போட்ட மண்ணுலதான் நாத்து ஊன முடியும். பச்சன்னு பயிர் புடிக்கும். பால் பிடிச்ச கதிராடி, வெளிச்சமும் நீரும் உறிஞ்சி தழையா கதிரா அசையணும். அப்புறம் கொஞ்சம் உலறப் போட்டு கதிர் முத்தி தலைசாய அறு வடை பண்ணணும். அத்தோட போச்சோ... மறுபடி மழை...மறுபடி சேறு... மறுபடி உழவு...தரிசா கிடக்கப் படாது கஸ்தூரி.”

“இது என் நிலம்னு உழவன் கொண்டாட வேண்டாமா? அப்படி தரிசனைக் கொண்டாடுவாளா?” — மாமியார் சொன்ன விவசாயம்...மனசுள் நிகழ, கால்கள் துவண்டன. தொடைகள் தளர்ந்து இறுகின. மேல் கால் பக்கம் பலமாகியும் கீழ் கால் பக்கம் வலுவிறந்தும் ஒரு அவஸ்தை ஏற்பட்டது. வயிறு குழைந்தது. இடுப்பு தசை நெகிழ்ந்தது. நெஞ்சு விம்மிற்று. கழுத்து வேகம் படர்ந்தது. கைகள் திமிராடி விரல்கள் தவித்தன. கண்களை சொருகின. உதடுகள் மடலவிழ்ந்தன.

எதையோ கடிக்க வேண்டும் என்று பற்கள் தவிக்க விரல் நகம் சிதைவு பட்டது.

“ச்சே...இந்த உடம்பு ரொம்ப மோசம்’ என்று தோன்றிற்று.

“அதான் அதான் குடித்தனம் கஸ்தூரி.” — மாமி வெண்ணெய் உருட்டி லாயில் ஊட்டி விட்டாள்.

“என்னம்மா இவ...இவ்வளவு ஒல்லியா இருக்காளே- இது குடும்ப வாகா...இல்லை ஜெனரல் வீக்னஸா?” — புருஷன் அம்மாவிடம் சொன்னானாம். ‘நாலே மாசம்... நான் அவனை உருமாத்திக் காட்டறேன்டா’ன்னு — மாமி சலால் விட்டாளாம்.

“அம்மாவும், பிள்ளையும் இதெல்லாமா பேசுவார்கள். விநோதம்டா சாமி.”

‘வெண்ணெய் விழுங்கி வெறும் கலத்தில்

வெற்பிடை திட்டு அதன் ஓசை கேட்கும்...’

“அப்படின்னா என்ன?” — மாமி கேட்டாள்.

“கிருஷ்ணன் வெண்ணெயை சாப்பிட்டுட்டுப் போறது மட்டுமில்லாம, காலி பாணையைக் கல்லாலை அடிச்ச சிலீர்னு அது உடையற ஓசை கேட்பாராம்.”

“அப்புறம்?”

“இப்படிப்பட்ட புள்ளைய பெத்துருக்கியேடி யசோதை...உன் புள்ளைய இங்க கூப்பிடு. அவனைப் பத்தி நான் சில புகார் சொல்லணும்கறா ஒரு ஆய்ச்சி.”

“அப்புறம்?”

“வருக...வருக...நம்பி வாமன நம்பி வருக — இங்கே

அரியவன் இவன் என்று அசலகத்தார்

பரிபவம் பேசத் தரிக்கிலேன்...”

“என்ன அர்த்தம்?”

“டேய் குழந்தை...இங்க வா...வான்னா வா. பக்கத்து வீட்டுக்காரா 'ஆவன் ரொம்ப மோசம்'னு சொல்றதை என்னால கேட்க முடியலை. இங்க வா. நான் பாவி. இவா பேசறதெல்லாம் கேட்டுண்டிருக்கேன் பாரு...நான் பாவி”

“ஓரேறா. அப்பவும் புள்ளையை—கிருஷ்ணனை ஒண்ணும் சொல்லலை. வந்து குத்தம் சொல்றவானை மட்டும் யசோதை குத்திக் காட்டறா. நான் மகா பாவின்னு நொத்துண்டா” மாமி புரிந்து கொண்டு பேசினாள்.

“ஆமாம்.”

“அப்புறம்?”

“பாலைக்கறந்து அடுப்பில வச்சுட்டு பல் வளையாள் என் மகளிருப்ப மேற்குப் பக்கத்து வீட்டுக்குப் போய் நெருப்பு வாங்கிண்டு வரலாம்னு போனேன். உன் புள்ளை கிருஷ்ணன் என்ன பண்ணான் தெரியுமோ? பால் மொத்தமும் கவுத்துட்டு ஒடிப் போயிட்டான். இனிக்க, இனிக்க ஆலைக் கரும்பு மாதிரி பேசறியே யசோதை, இதையும் கேட்டுக்கோ.”

“அப்புறம்?”

“என் பொண்ணை வெளிய வான்னு கூப்பிட்டு அவைகலனையல் கழட்டி அதை நாலல் பழம் விக்கற பொண்ணிட்ட பரிசா கொடுத்துட்டு நான் ஒண்ணுமே பண்ண வேன்னு வேற சொல்றான்.”

“எத்தனை பாட்டுடி?”

“மொத்தம் பத்துப் பாட்டு மாமி,”

“பெரியாழ்வாரா?”

“ஆமாம். பிரபந்தம், தில்ய பிரபந்தம்.”

“உனக்கெப்படி இத்தனை அழகா அர்த்தத்தோட சொல்லத் தெரியறது?”

“எங்கப்பா தமிழ் பண்டிட். பாடுவோம்; பேசுவோம் அவர் கத்துக் கொடுத்தது.”

“கடவுளே...பொண் பார்க்க வர அன்னிக்கு 'மன வியாஸகிம்'னு ஒரு பாட்டுப் பாடினியே. அப்படியே சொக்கிடுத்து போ. அதலதான் மயங்கிட்டோம். நான், என் புள்ளை எல்லோரும்.”

“அது அம்மா சொல்லித் தந்தது”

“நல்ல குடும்பம். காசு பணம் வேண்டாம். நல்ல பொண் வேணும்னு தேடித் தேடி உன்னைக் கண்டு பிடிச்சோமாக்கும். என்ன...பளிச்சுன்னு கல்யாணம் பண்ணி குக்கலாம். அதென்னமோ ஒரு மலை உச்சில... மண்டபத்து மூலை... சரி கிடக்கு. காசு பணம் முக்கியமில்லை இப்படி பாட்டா, பிரபந்தமா—தேவாரமா பொழியறயே... அது போதும். ஆமாம். புள்ளைப் பேருக்கு வந்து கூட்டிண்டு போவானோ?”

“போவாம்மா.”

“முடிஞ்சா சீர் செய்யச் சொல் முடியவேன்னா பரவாயில்லை ஆனா மறுபடியும் தேசலா வந்தே... கெட்ட கோவம் வரும். எதிர் வீட்டு பத்மா கரணை கரணையா தடிச்சு வந்தா மாதிரி வரணும். இரண்டு வயசு வரைக்கும் உன்கிட்டதான் குழந்தை பால் குடிக்கணும். புரியறதா?”

“அம்மா அப்படித்தான் சொல்வா. உங்கப்பாவால முடியுமா? வேற வழியில்லை. நான் தனியா மூவாயிரம் தரேன். புடவைல சுத்தி ரெண்டாம் பேருக்குத் தெரியாம எடுத்துண்டு போ. நன்னா சாப்பிடு. 'அக்கா கடன் அடைக்க கேட்டா...அப்பா வீடு ரிப்பேர் பண்ணக் கேட்டா'ன்னு எடுத்துக் கொடுத்துட்டு நீ சாப்பிடாம வந்தே...பொலி போட்டுருவேன்.”

செ.சொ—2

“ச்சே...ச்சே... அப்படிப் பண்ணுவேனா?”

“பண்ணுவே நீ பண்ணுவே. உனக்கு சமர்த்து போறாது. இது உன் காக. உனக்கு தர்ற காக. வேற யாருக்கும் இல்லை.”

“நான் மட்டும் எப்படி... பாலா... ஹார்லிக்ஸா...?”

“அப்ப நீ போவேண்டாம் இங்கேயே பிரசவத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணேன்.”

“ப்ளீஸ்...”

“அங்கே போய் என்ன?”

“எனக்கு அப்பாவைப் பார்க்கணும். அம்மாவைப் பார்க்கணும்.”

“பார்த்து?”

“மன வியால கிம், பாடணும். ‘மாரி மலை முழிச் சில் மன்னிக்கிடந்துறங்கும் சிரிய சிங்கம்’ சொல்லணும்.”

“இங்க சொல்லு”

“உங்களுக்கு இது புரியலையே. நானும், அப்பாவும், ஜானா அக்காவும், சந்திர அண்ணாவும், சேகர் தம்பி டீம் கன்ஸ ஜலம் விட்டு நூறு பாட்டு பாடுவோம்.”

“அப்படிப் பாடணுமா?”

“ஆமாம்”

“அதக்குத்தான் போறியா?”

“ஆமாம்.”

“அப்ப என்னை, இந்த வீட்டைப் பிடிக்கலையா?”

“ஐயோ... அப்படிச் சொல்லலை”

“உனக்கு இங்க ஒட்டலை இல்லையா?”

“ப்ளீஸ்...”

“எங்க வீட்ல இது இல்லை. இத்தனை பக்தி இல்லை. இது பிளினஸ் குடும்பம். ஒண்ணைப் பத்தாக்கற ஸியா பாரக் கூட்டம். இதுக்கு உருகத் தெரியாது. கரையத் தெரியாது. இப்படியே பணம், பணம்னு அலைஞ்சு எங்களுக்குப் பைத்தியம் புடிச்சுடுமோன்னுதான் உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணினீடது. சீதம்மா...மாயம் மான்னு நீ பாடறது புரியலை. வாஸ்தவம். ஆனா, பிடிக்கறது. என்னமோ பன்றது. பணம் தாண்டி உலகத்துல எத்தனையோ நல்ல விஷயம் இருக்குன்னு புரியறது. எனக்கு நீ வேணும் கஸ்தூரி. நான் நிம்மதியா எல்லாம் மறந்தட்டு இருக்கற இடம் இந்தக் கட்டில் தான். உன் மடிவதான். எனக்கு நீ வேணும் கஸ்தூரி.”

“என்ன இது...என்ன இது...குழந்தையாட்டம்?”

“நீ ஜாக்கிரதையா திரும்பி வருவியா?”

“நிச்சயம். பகவான் இருக்கார்.”

“ஆஸ்பத்திரி இல்லையேடி உன் கிராமத்துல.”

“பகவான் இருக்கார். அம்மா இருக்கா. பயமே வேண்டாம்”

“நிச்சயம் போகணுமா?”

“ப்ளீஸ்.”

“சரி, போ. போயிட்டு ஜாக்கிரதையா வா. எவ்வளவு வேணும்?”

“இது போறும்.”

“போறாது. இந்தா இன்னும் ரெண்டாயிரம் எடுத்துக்க.”

“ஏன் இவ்வளவோ?”

“நீ மட்டும் பாலா...ஹார்லிக்ஸா குடிக்க முடியுமா? உங்கப்பாவும் சாப்பிட்டட்டும். உங்கம்மாவும் சாப்பிட்டட்டும்.”

'நாத விந்து கலாதி நமோ நம
வேத மந்திர சொரூபா நமோ நம
ஞான பண்டித ஸ்வாமி நமோ நம...'

புருஷன் சிவனானான். மனைவி சக்தியானான். சிவன் ஆனந்தக் கூத்தாடினான். சடை விரித்து, தழல் ஏற்றி அரவம் நெளிய நடனம் ஆடினான். சக்தி சந்தோஷத் துடன் அவன் வயத்தில் சேர்ந்தான்.

இங்கு இதுவே சமயம். இதுவே தத்துவம். இதுவே குடித்தனம். இடையறாது... இடையறாது நடக்கும் கலவியே உலகம். கலவி வெறும் தழுவல் இல்லை, காதலின் வெளிப்பாடு. அன்பின் எகிறல். ஆனந்தத்தின் சிரிப்பு, தன்னை மறந்ததின் உன்னத நிலை.

"என்ன அசையாத அப்படியே பார்க்கிறேன்...?"

"நீ செத்துப் போயிருவியோன்னு ஒரு பயம்."

"போனாப் போயிட்டு போறேன். வேற ஒரு..."

"கொலை பண்ணிடுவேன் கஸ்தூரி."

"வலிக்கறது ப்ளீஸ்."

"சாகமாட்டேன்னு சொல்லு."

"அதெப்படி சொல்றது?"

"சொல்லு."

"அம்மா...வலிக்கறது. ப்ளீஸ் வயத்துல குழந்தை இருக்கோன்னோ..."

"நான் முக்கியமே இல்லையா?"

"இதென்ன கேள்வி. நீங்கதான் எனக்கு எல்லாமே."

"அப்ப பாடறத வுட்டுடு."

"ஏன்?"

"நீ பாடினா...எனக்கு பயம்மா இருக்கு."

"இதென்ன கூத்து?"

"நீ என்னைவிட உசத்தியா படறது. உனக்கு புருஷனா இருக்கற யோக்கியதை எனக்கு குறைச் சலோன்னு பயம் வர்றது."

"சரி, பாடலை, சந்தோஷமா?"

"அம்மா..." அவன் காளை போல் ரீங்கரித்தான். களைத்தான் துவண்டான். சரிந்தான்.

'எந்தை வருக...ரகு நாயக வருக

மைந்த வருக மகனே இனி வருக

இங்க வருக...எனதாருயிர் வருக..."

அவன், அவன் காதோரம் பாடினான். அவன் அனைத்தபடி கேட்டான். கட்டிக்கொண்டு அழுதான்.

2

ஆனால், பிள்ளை பெற்றதும் மொத்த பிரேமையும் புருஷனுக்கும், மாமியாருக்கும் பிள்ளை மீது படர்ந்து விட்டது. குலக் கொடியைக் கொண்டாடுவதில் நாட்டம் வந்துவிட்டது. பிள்ளை பெற்ற முதல் மாசமே 'சென்னைக்கு வந்து விடு' என்று கெஞ்சினான்.

"குழந்தைக்கு செளகர்யமா இருக்குமோன்னோ உங்க வீட்ல காத்தே போறலையே. நாட்டு ஓடா இருக்கே. பின்பக்க சாக்கடைல அடை அடையா கொக. எதாவது கடிச்சு குழந்தைக்கு வியாதி வந்துதுன்னா..." என்னென்னவோ சொல்லி பயமுறுத்தினான்.

கஸ்தூரியின் அப்பா, அவனை நோக்கிக் கை கூப்பினார்.

“வெங்கட்ரமணி குழந்தை உடம்பில ஒரு கொக்கிடி தடிப்பு இருந்தாலும் என்னை வாசல்ல திக்கவச்சு, படவா ராஸ்கல்லன்னு திட்டு. குழந்தைக்கு ஒரு நாள் ஜூரம் இருந்தாலும் நான் நல்ல அரசங்கிளையா உடைச்சுத் தரேன் முதுகு முழுக்க வீறு. எங்காத்தில் ரொம்ப நாளைக்கு அப்புறம் ஒரு கைக்குழந்தை இருக்கு. மனுஷா குழந்தையா இருக்கும்போது பார்க்கறது தெய்வத்தப் பார்க்கறா மாதிரி. குழந்தைகள் நாராயணன் அம்சம். ஒரு வயசாகி, ரெண்டு வயசாகி அது வளர்ந்த பிறகு மத்த மனுஷான் கிட்டேர்ந்து ராட்சஷ குணம் அதுக்கும் வந்தரும். தெய்வம் மொன்ன மொன்ன காணாது போகும். நான் வயசானவன் வெங்கட்ரமணி. கலியுகத்ல பகவான் சாட்சாத்தாரமா வரமாட்டார். இப்படி பேரக் குழந்தையாதான் வருவார்; அறுபத்தியோரு வயசுக் கிழவனுக்கு தெய்வத்தைப் பார்க்கணும்னு ஆதங்கம் இருக்காதா? ஒரு மூணு மாசம் சேர்ந்தா மாதிரி என் பேரன் முகத்துல ஸ்வாமிய பார்க்கப்படாதா? உன்னை தயவு பண்ணி கேட்டுக்கறேன். எனக்காக மூணு மாசம் பொறுத்துக்க உன்னை ரெண்டையும் காலா நினைச்சு...”

கஸ்தூரியின் புருஷன் வெங்கட்ரமணி ஆடிப் போனான்.

“அட்டா, என்ன இது? நீங்க பார்க்கக் கூடாது, தொடக் கூடாதுன்னா சொன்னேன். ஹெல்த் பாய்ண்ட் ஆஃப் வ்யூல மெட்ராஸுக்கு வந்துட்டுமேன்னு கேட்டேன். நீங்க குழந்தைய ஜாக்கிரதையா பார்த்துக்கு வேள்ன்னாக்க இன்னும் மூணு மாசம் இருந்துட்டு வரட்டுமே. இதுக்குப் போய் கையி, கா லுன்னு என்னதிது...”

அப்பாவிடம் முகம் மலரச் சொல்லிவிட்டு அவளிடம் முகம் தூக்கிக் கொண்டான். குனிந்த சாதம் போடும் போது சிடுசிடுத்தான்.

“கைக்குழந்தை மூஞ்சில ஸ்வாமிய உங்கப்பாதான் பார்க்கணுமாக்கும். எங்கம்மாவோ, தானோ பார்க்கப் படாதாக்கும். நான் இது பதிலா சொன்னா உங்களுக்குக் கெல்லாம் அப்படிப் பார்க்கத் தெரியாதுடான்னு உங்கப்பா சொல்லிடுவார். ஏன்னா எங்களுக்கெல்லாம் பூஜை, புனஸ்காரம் எதும் தெரியாதே. நீங்க சொல்ற ஸ்லோகம் பாகரம், தேவாரம் திருவாசகம் எதுவும் நாங்க சொல்றதில்லையே. நாங்க வீடியோல சினிமா பாக்கற கும்பல் அம்மாவும் புள்ளையும் உட்கார்த்துண்டு இங்லீஷ் படமா பாக்கறான்னு உங்கப்பாட்ட சொல்வித் தொலைச்சிருப்பே. அனாச்சாரக் கும்பல்ன்னு ஒதிவிட் டிருப்பே. எதோ நடத்து! ஆனா, ஒன்னு... குழந்தை உடம்பில ஒரு தடிப்பு தெரிஞ்சாலும் நான் பொல்லாத வளாயிடுவேன். வயித்தாஸ போறது வாயிலெடுக்கற துன்னு எனக்கு எழுதாதே. அப்புறம் என்னால அங்க சோறு திங்க முடியாது.” கடைசி வார்த்தையைச் சொல்லி விட்டு மோர் சாதத்தையே வெறித்துப் பார்த் துக் கொண்டிருந்தான்.

மனிதர்களுக்குக் கடவுள் ஞானம் இருக்கிறதோ இவ்ளையோ...பின்னைப் பாசம் நிச்சயமாய் இருக்கிறது. சில சமயம் பாசமும் நேசமும் கடும் சொற்களாய் கோப வார்த்தைகளாய் வெளி வருகின்றன. பின்னைப் பாசமும் கடவுள் நேசமும் ஒன்றுதான். வெவ்வேறான விஷய மல்ல. சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்குக் கடவுள் நேசம் கோபமாய் வெளிப்பட்டிருக்கிறது ‘சர்த்தான் போய்யா’ என்று பாடத் தோன்றியிருக்கிறது. ‘வாழ்ந்தே போம் நீரே’ என்று எழுத வைத்திருக்கிறது. ‘நீங்க மட்டும் செளக்யமா இருங்க நான் கஷ்டப்படறேன்’ என்கிற அர்த்தத்தில் கடுகடுக்க வைத்திருக்கிறது. அவன் சிடு சிடுப்புக்கு கஸ்தூரி பயந்து விடவில்லை. அவளுக்கு அது பழக்கமாகிவிட்டது.

காளையில் தூங்கியெழுந்ததும் பத்துப் பதினைந்து நிமிடம் அவனைத் தொந்தரவே செய்யக்கூடாது.

“பால் வரலை, எங்கேயோ வேன் கவுந்துடுத்தாம், மோட்டார் சைக்கிள்ல, அடுத்த பூத்துக்குப் போய் அரை லிட்டர் வாங்கிண்டு வந்திடறேனா?”—தூக்கக் கலக்கத்தில் மோட்டார் சைக்கிள் தவறாய் மிதித்து முழங்கானில் கிக்ஸ்டாட்டரால் அடி வாங்கி, அரைலிட்டர் பால் கலரை அவள் கையில் ‘தொப்’பென்று போடுவான். அவன் போய் வருவதற்குள் இவர்கள் பூத்திலிருந்தே ஒரு லிட்டர் பால் வந்திருக்கும்.

“ஒரு அஞ்சு நிமிஷம் காத்திருக்கக் கூடாதா? நமக்கு வரவேண்டிய பால்தான் வந்தடுத்தல்ல...”

“வரவேன்னா என்ன செய்யறது?”

“பழம் பால்ல காபி போடறது”

“அப்பவும் பழம் பால் காபியான்னு கேப்பேன்...”

“ஆமாம். நான் ராட்சஷன். பேய், பிசாசு, உங்கப்பனுக்கு லட்டர் எழுது. ‘எம் புருஷன் என்னைப் பாடாய்படுத்தி, பம்பரமா ஆட்றான்னு வரிஞ்சு எழுது. உன்னாலகாலங் கார்த்தால ‘நங்’குன்னு அடி வாங்கினேன்.”

சின்ன சண்டைக்கும் அவன் அப்பாவுக்குக் கடிதம் எழுதுவதைத்தான் அவன் குத்திக் காட்டுவான். அவள் காட்டியதேயில்லை. வாரத்திற்கு ஒரு இன்லாண்ட் லட்டர் அவள் பிறந்தகத்துக்குக் கடிதம் எழுதுவது வழக்கம். ஒரு கடிதம் கூட அவன் கண்ணில் காட்டியதில்லை. ஒட்டி முடித்து அவனிடம் போஸ்ட் பண்ணைக் கொடுத்த கடிதத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு கத்தினான்.

“எனக்குத் தெரியாம அப்படி என்ன ரகஸ்யம்? அப்படி என்ன எழுதியிருக்கே...?”

“இது ரகஸ்யம்தான். அப்பாவுக்கும், பொண்ணுக்கும் ஆயிரம் ரகஸ்யம் இருக்கும். அது எதுக்கு உங்களுக்கு?” அவள் சொல்ல மறுத்துவிட்டாள்.

“அப்படியென்ன ரகஸ்யம்? பிரிச்சு, நான் படிச்சுட்டு தான் போஸ்ட் பண்ணுவேன்.”

“கூடாது. நீங்க பிரிச்சுப் படிச்சேன்னு தெரிஞ்சு துன்னா நா போஸ்ட் பண்ண இனிமே உங்க கிட்டத் தர மாட்டேன்.”

“எனக்குக் காட்டாம போஸ்ட் பண்ணக்கூடா துன்னு கட்டளை போட்டா...?”

“இனி லட்டரே எழுதமாட்டேன். யாருக்கும், எதுக்கும்...” அவன் திட்டவட்டமாய் பதில் சொன்னான்.

“நீ தெரியாமதான் எழுதுவேங்கற...?”

“ஆமாம்...”

“எனக்குக் காட்டமாட்டேன்னு சொல்ற...”

“ஆமாம்...”

“அப்படியென்ன எனக்குத் தெரியாத ஒரு அந்தரங்கம் உங்க லீட்டோட?”

“ஆமாம்...அது அந்தரங்கம்.”

“எனக்கு சந்தேகம் வருது”

“எம்மேலயா?”

“எஸ். உன் நடத்தைமேல.”

“எனக்கு அக்கறையில்லை.”

“கல்யாணத்துக்கு முன்னாடி உனக்கு யாரோ லவ்வர் இருந்திருக்கா. உங்கக்கா இல்ல தங்கை பேருக்கு லட்டர் எழுதி அவானை மெஸெஞ்சரா வச்சு உன் பழைய லவ் வருக்கு லட்டர் எழுதற...”

“ஆமாம்... அப்படித்தான்.”

“என்னை விட்டுட்டு அவங்கட ஒடிப் போகப் போற...”

“அப்படியே வச்சுக்கலாம்.”

“அப்படி ஒரு லட்டரை நீ எழுதினா உன் புகழன் வாயை மூடிண்டு சும்மா இருக்கணுங்கறியா?”

“உங்க இஷ்டம். நீங்க என்ன வேணாலும் பண்ணுங்கோ.”

“இந்த லட்டரைப் பிரிச்சுப் படிப்பேன்.”

“கூடாது.”

“படிப்பேன்”— அவன், அப்பாவுக்கு எழுதிய லெட்டரை அவன் கிழித்தான். அவன் அழுதுகொண்டே உள்ளே ஒடினான். அவன் அம்மாவிடம் புகார் சொன்னான். கடிதத்தில் விசேஷமாய் எதுவுமில்லை கேட்க நலம் விசாரிக்க ஆரம்பித்து தன் செளகரியத்தையும், சந்தோஷத்தையும் விவரித்துத் திருப்பாணாழ்வார் வைபவம் நேற்று முன்தினம் படித்ததாகவும், படித்துக் கொண்டேயிருக்கும்போது வாசலில் ஒரு பிச்சைக்காரன் வந்ததாகவும், அவன் தோளில் மஞ்சள் தண்டும், நெற்றியில் திருமண்ணும் தரித்துக்கொண்டிருந்ததாகவும், திருப்பாணாழ்வாரே வந்துவிட்டதாக இவன் அதிர்ந்து போனதாகவும், அவனை ரேழிக்கு வரச் சொல்லி நமஸ்கரித்து, இரண்டு பிடி அரிசி போட்டதாகவும், எட்டணா காச கொடுத்ததாகவும், அரிசி குடுகாகப்போடு வேண்டாங்கல ஆனா, பிச்சைக்கார ஆனெல்லாம் விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணனுமா? என்று மாமியார் வியந்ததாகவும் எழுதியிருந்தான். கடிதம் படித்தவனுக்கு வெட்கம் வந்துவிட்டது. செலோ டேப் போட்டு ஒட்டி, கடிதத்தின் பின்பக்கத்தில் தவறாகப் பிரித்துவிட்டேன் என்று அவன் கையெழுத்திட்டு, கஸ்தூரியின் அப்பாவுக்கு போஸ்ட் செய்து விட்டான். இரண்டு நாள் கஸ்தூரி

பேசுவேயில்லை. மூன்றாம் நாள் அம்மா அவனைக் கடித்து கொண்டாள்.

“லவ் லட்டர் எழுதறான்னு சொன்னியாமே கஸ்தூரிய? பழைய லவ்வுக்கு எழுதறான்னு சொன்னியாமே? என்ன திமிர்பேச்சு? யாரைஎன்ன சொல்றதுன்னு ஒரு விவஸ்தை வேண்டாம். நான் யாருக்காவது எழுதினாலும் அப்படித் தானே சொல்லுவே? அப்பாவுக்கும், பொண்ணுக்கும் ஆயிரம் இருக்கும். அதல நீ ஏன் தலையிடறே? உனக்குக் கல்யாணம் ஆனவுடனே எல்லாத்தையும் மறந்துடனுமா? கல்யாணம் ஆனதும் உனக்கு அம்மா செத்துடனியே. எம் மேலே பிரியமா, அன்பா நீ நடந்தக்கலையா? அப்படி அவா நடந்துண்டா தப்பா? அசட்டு ராமா. நீ பண்ணினது இடியலி—பீக் ஆஃப் மேஸ் சாலனிஸம். அட்ராஷியஸ் ஆக்ட். அவகிட்ட மன்னிப்புக் கேளு”—அம்மா கோபத்தில் ஆங்கிலமும் தமிழுமாய் திட்டினாள். அவன் தலைகுனிந்து கொண்டான். அம்மா எதிரிலேயே “ஐ யம் ஸாரி” என்று மன்னிப்புக் கேட்டான்.

“அந்த லெட்டர்ல ஒண்ணுமே இல்லம்மா—கேட்க லாபம் விசாரிச்சு, ஏதோ திருப்பாணாழ்வார் பத்தி சொல்லியிருந்தது. நான் அவனைச் சீண்டறதுக்காக சும்மா கத்தினேன். நான் என்ன நிஜமாவா லவ்லர் இருக்கறதா சொன்னேன். ரெண்டு நாளா எங்கட பேசுவேயில்லை தெரியுமா? தோளைப் பிடிச்சுக் கொஞ்சினேன். யார் திருப்பாணாழ்வார்ன்னு, கைய தட்டி விட்டுட்டுப் போயிட்டா.”

“சரி போறும்”— கஸ்தூரி சமையலறையிலிருந்து சீறினாள். அம்மா வாய்விட்டுச் சிரித்தாள். அந்தக் குடும்பத்தில் சண்டை கூடக் காதல் போன்றதுதான். கோபம் கூடக் கவிதைதான். வாசலில் அந்தப் பிச்சைக்காரன் வந்தபோது, மஞ்சள் தண்டும், திருமண்ணும் தரித்து

‘நாராயணா நாராயணா’ என்றபோது அவன் மரியாதை யுடன் எழுந்து நின்றான்.

“வாசல்ல பாணர் வந்திருக்கார்” என்று கண் சிமிட்டினான். கஸ்தூரி அரிசித் தட்டுடன் ஓடினான். விழுந்த நமஸ்கரித்தான். பிச்சைக்காரன் கலத்தில் அரிசி விட்டான். பதிலுக்கு தன் தட்டில் சிட்டிகை அரிசியைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

“சாமி பேரு என்னங்க?”—வெங்கட்ரமணி அவனை வம்புக்கிழுத்தான்.

“நமக்குப் பேரு ஒண்ணும் இல்லைங்க.”

“ஒட்டுப் போடறதுக்கு ரேஷன் கார்டுக்கு பேரு வேண்டாங்களா?”

“அந்த விஷயம் நமக்கு இல்லைங்க.”

“கூப்பிடறதுக்குப் பேரு வேணாங்களா?”

“பிச்சைக்காரா”ன்னு கூப்பிடுங்க.”

“அது தொழிலாச்சே. உங்களுக்குன்னு பேரு வேணாங்களா?”

“தொழிலாகு பெயரா நினைச்சுக்கங்க...”

“என்னது?”

“தொழிலாகு பெயர் தொழிலால் ஏற்பட்ட பெயர்.”

“ஐயா படிச்சிருக்கீங்களா?”

“மறந்து போச்சங்க.”

“அப்ப என்னதுக்கு படிச்சீங்க.”

“மறக்கறதுக்குத்தான்.”

“எதை மறக்கறதுக்கு?”

“என்னை மறக்கறதுக்குங்க...”

வெங்கட்ரமணி திகைத்தான். ‘இது வெறும் பிச்சை யில்லை விஷயமுள்ள பிச்சை’ என்று நினைத்தான். ஆனால், விலா தத்தைவிட மனசில்லை.

“மறந்துட்டீங்களா?”

“அப்பப்ப கனவு மாதிரி ஞாபகம் வந்துருதுங்க.”

“எது ஞாபகம் வருது?”

“நீங்க சொன்ன படிப்பு, பட்டம்.”

“ஐயா பட்டதாரிங்களா?”

“அப்படித்தான் ஞாபகம். படிச்சதே தெரியலை. படிச்சதே மறந்து போச்சன்னா, பட்டத்தை ஞாபகம் வச்சு என்ன?”

“ஐயா...ஒரு கேள்வி”

“கேளுங்க”

“உழைச்சு சாப்பிடலாமில்ல, எதுக்கு பிச்சையெடுக்கிறீங்க?”

“நானும் வீடு வீடாப் போயி பிச்சையெடுக்கறங்க. இதுவும் உழைப்புத்தான்.”

“அட்டே, அப்படியா...! ரொம்ப கலபமான பொழைப்பா இருக்கே”

“வெளிப் பார்வைக்குத் தோணும். உங்களால பிச்சை எடுக்க முடியாதுங்க.”

“ஏன்?”

“அதுக்கு வெட்கம் விடணும், அவமானம் விடணும், ஐயா நிலைப்படிய இறுக்க பிடிச்சிருக்கீங்க, உங்களால விடமுடியாதுங்க.”

வெங்கட்ரமணி நடையிலிருந்து கையை எடுத்தான்.

“வெக்கங்கெட்டு இருக்கிறது உசத்தின்னீங்களா?”

“விட்டுப் பார்த்தாதாங்க விவரம் தெரியும்.”

“பிச்சை எடுக்கறது உசத்தின்னீங்களா?”

“எடுத்துப் பார்த்தாதாங்க நிலைமை புரியும்.”

“வாலறுந்த நரி எல்லா நரியையும் அறுத்துக்கச் சொல்லுச்சாம். அதுதான் அழகுன்னு பேசுச்சாம். நல்லா ருக்கையா நீங்க பேசறது.”

“அறுத்தக்கறது தாங்க கஷ்டம். அதனாலதான் அந்த நரி அப்படி சொல்லியிருக்கும்.”

“சோறு போட ஆள் இருக்கற தெம்புலதான் பேசற, வீட்டுக்கு ரெண்டுபிடி அரிசி போட்டுருவாங்கன்ற நிமிர்ல தானே பேசற. அரிசி போட ஆள் இல்லைன்னா தத்துவம் வருமா?”

“போட்டவங்களுக்குத் தெரியும் ஏன் போடறோம்னு போடாதவங்களுக்குத் தெரியாது.”

“எதுக்குப் போடறாங்க.”

“நல்ல கதிக்குப் போகறதுக்கு.”

“எம் பொண்டாட்டி நல்ல கதிக்குப் போறது உன் கையிலயா இருக்கு?”

“கடவுள்கிட்ட இருக்கு. நான் நல்ல கதிக்கு வந்துட்டேன். அவங்களுக்கும் நல்ல கதிய குடுன்னு கேட்பேன்.”

“எதுக்குய்யா நல்ல கதி”

“இது”

பிச்சைக்காரன் நெஞ்சைத் தொட்டுக் காண்பித்தான்.

“அங்க என்ன இருக்கு?”

வெங்கட்ரமணி பிச்சைக்காரன் நெஞ்சை சுட்டிக் காட்டிப் பேசினான்.

“தொட்டுப் பாருங்க.”

“என்ன தெரியும்?”

“என் கதி எப்படி, உன் கதி எப்படின்னு தெரியும்.”

வெங்கட்ரமணி இடது கையிலிருந்த ஹிண்டு பேப்பரை உதறிலிட்டு, மஞ்சள் துண்டுக்கு நடுவிலிருந்த பிச்சைக்காரன் நெஞ்சில் கைவைத்தான். ஜில்லென்றி ருந்தது.

“உங்க நெஞ்சில் கை வைங்கய்யா.”

தன் நெஞ்சில் கைவைத்தான் குடாய் இருந்தது.

“உங்க ஹிருதயத்தில் கை வைங்கய்யா.”

வெங்கட்ரமணி தன் ஹிருதயத்தில் கை வைத்தான். கோபத்தில் ‘ஸ்ப்டப்’ என்று எகிறிக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பிச்சைக்காரன் நெஞ்சில் கை வைத்தான். மிக நிதானமாய் ஹிருதயம் தடித்துக் கொண்டிருந்தது.

“கதின்னா என்னங்க அர்த்தம்”—பிச்சைக்காரன் ஊடுருவிப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“வாழ்க்கை”—வெங்கட்ரமணி பதில் சொன்னான்.

“இவ்லீங்க... குடிப்பு, நாடித்துடிப்பு மூச்சுப் பிடிப்பு நல்ல கதிக்குப் போறதுன்னா லெனகேமான உயர்ந்த வாழ்க்கைக்குப் போறதில்லீங்க. சீரானமூச்சு வயத்துக்குப் போறது. கதின்னா வயம். இந்த வயத்தை சரியாக்கத் தான் நான் உழைக்கறேன். வயம் சுத்தமானா, உடம்பு சுத்தமாகும் உடம்பு சுத்தமானா, புத்தி சுத்தமாகும். புத்தி சுத்தமானா மனசு உள்ள அடங்கும். அடங்கின மனசு ஆயிரம் யானைக்குச் சமம். மூச்சு விடறதனால் உயிர் வாழலீங்க மூச்சுவிட விட செத்தக்கிட்டிருக்கோம். பிராண சக்தி குறைஞ்சுக்கிட்டே வருது. பிராண சக்தியைக் கோபம், காமம், துக்கம்—இவை அதிகமா செலவு செய்யுது. சம்சாரத்ல இருக்கறவனுக்கு இது அதிகமாத்தான் இருக்கும். இது அதிகமானா பிராண சக்தி குறையும். என்னை மாதிரி அறுத்தவனுக்கு சக்தி செலவழியாத; கூடும். சக்திய கூட்டத்தான் பிச்சை யெடுக்கறேன் ஒரு நாளைக்கு நாலு கவளம் சோறு

போதும்னு நிண்ணுட்டேன். அந்த நாலு கவனம் சோறுக்காகத்தான் 'நாராயணா'ன்னு உங்க வாசல்ல வந்து நிக்கறேன். பிராண சக்தி அதிகரிச்சா உலகம் உள்ளங்கையில் நிக்கும். உங்க மனசு என் விரல் நுனில தெரியும். உலகம் முழுக்க நேசிக்க முடியும். யாருக்குக் கஷ்டம் வந்தாலும் நீவிசரி செய்ய முடியும். அவன், எனக்கு நல்ல கதி கொடுத்துட்டான்யா. எனக்கு அரிசி போட்டவங்களுக்கு நல்ல கதி கிடைக்கும். பிச்சைக்காரங்களைக் கேவலமாய்ப் பேசாதீங்கய்யா. முடிஞ்சா போடுங்க இல்லைன்னா 'இல்லை'ன்னு சொல்லிடுங்க. போடறவங்களை தடுக்காதீங்க."

"நீ எதோ தெரிஞ்சுக்கிட்டு வக்கணையாப் பேசற. எல்லாப் பிச்சைக்காரங்களும் அப்படியா?"

"இல்லீங்க. எல்லாரும் அப்படியில்லை பிச்சைக்காரனிலும் திருடன் இருக்கான். பொய் சொல்றவன் இருக்கான்."

"இதை ஒத்துக்கிறீங்கல்ல, அப்ப பிச்சைக்காரன்னா, ஒரு இனக்காரம் வரத்தான செய்யும். ஃபிராடு பசங்கன்னு ஒரு கோபம் வரத்தான செய்யும். பிச்சைக்காரன் ஒழிக்கணும்னு சட்டம் வந்தா ஆதரிக்கத்தான் தோணும்."

"இந்த ஊர்ல எத்தனை போலீஸ்காரங்க இருக்காங்க?"

"மெட்ராஸ்லியா? ஒருபத்தாயிரம் பேர் இருப்பாங்க. ஏன்?"

"எல்லாப் போலீஸ்காரனும் உத்தமனா?"

"நிச்சயமா இல்லை. ஏன்?"

"எத்தனை சதவிகிதம் நல்லபோலீஸ்காரன் எத்தனை சதவிகிதம் கெட்ட போலீஸ்காரன்?"

"அற்புதக்கு நாப்பது. ஏன் என்பது சதவிகிதம் கெட்டவன். இருபது சதவிகிதம் நல்லவன்."

"என்பது சதவிகிதம் கெட்ட போலீஸ்காரன் இருக்கறதனால போலீஸ் டிப்பார்ட்மெண்டே வேண்டாம்னு சொல்லிடுவீங்களா? போலீஸ் டிப்பார்ட்மெண்டை ஒழிக்க சட்டம் கொண்டு வந்துடுவீங்களா?"

"அதெப்படி"— வெங்கட்ரமணி கன்னம் சொறித்தான்.

"அது மாதிரிதாங்க. ஆயிரம் பிச்சைக்காரன்ல ஒரு பிச்சைக்காரன் சரியா இருந்தா அந்த ஒரு பிச்சைக்காரனுக்காக மீதி தொன்னாயிரத்து தொண்ணூற்றி ஒன்பது பேருக்குப் பிச்சை போடலாம். அதில தப்பு வராது."

"உங்கள ஆயிரதல் ஒருத்தர்ன்னு சொல்ல வர்றீங்களா?" வெங்கட்ரமணி குரல் உயர்த்தினான்.

"உங்களுக்குப் புரியலீங்க, புரிஞ்சுக்க வேண்டாம்னு பேசறீங்க. விதண்டாவாதம் பண்ணீங்க. என்னை நான் எதுவுமா சொல்லிக்கலை. சொல்லிட்டாலும் உங்களுக்குத் தெரியாது. நல்ல கதிக்கு எதிர்ப்பதம் தெரியுங்களா?"

"சொல்லு."

"அதோகதி. அதோகதின்னா என்னன்னு தெரியுங்களா? 'அதோ'ன்னா 'கீழே'ன்னு அர்த்தம். 'கதி' கீழ் நோக்கி 'போதல்'ன்னு அர்த்தம். மூச்சுத் துடிப்பு கீழ் நோக்கிப் போகக்கூடாது. லயம் மேல் நோக்கிப் போகணும். கோபம், பொறாமை, ஆத்திரம்— இந்த வேகமெல்லாம் கதிய கீழ் நோக்கித் தள்ளும். உடம்பு பதட்டமாகும். பலவீனப்படும். இந்தப் பிச்சைக்காரன் கிட்ட கோபப்பட்டு, ரெண்டு பிடி அரிசிக்கு ஆசைப் பட்டு பலவீனப்படாதீங்க. இந்தாங்க." கப்பரையிலிருந்து ஒரு சிட்டிகை அரிசி எடுத்து வெங்கட்ரமணியிடம் நீட்டினான். வெங்கட்ரமணி அவனை வெறித்துப் பார்த்து

விட்டு வாங்கிக் கொள்ளாமல் உள்ளே வந்தான். கஸ்தூரி ஒடிப்போய், அந்த அரிசியை வாங்கிக் கொண்டாள். தன் புருஷனை மன்னிக்கும்படி மனசில் வேண்டி அவர் பாதத்தை நமஸ்கரித்தாள்.

“உனக்குக் குடுத்துவச்சிருக்கிறத நீ சாப்பிடு தாயே.”

“ஐயா...” கஸ்தூரி புரியாமல் வினவினாள்.

“அந்த அரிசியை சாப்பிடு, உனக்கு நல்ல கதி கிடைக்கும்.”— கஸ்தூரி, அவள் எதிரிலேயே அந்த அரிசியை வாயில் போட்டு விழுங்கினாள். அந்தப் பிச்சை அவளைக் கும்பிட்டு விட்டு வெளியே போயிற்று. பிறகு அந்த வீட்டிற்கு வரவேயில்லை.

“என்ன... உனக்கு நல்ல கதி கிடைக்கதா?”

அவ்வப்போது வெங்கட்ரமணி கேலி செய்தாலும் அதை, அவன் பெரிதாகக் கண்டு கொள்ளவில்லை. அதே சமயம் அப்பாவுக்கு நடந்ததை அவன் எழுதிய போதும் அவன் பிரித்துப் படிக்கவேயில்லை. ஆனால், அவன் அப்பா, அவன் எழுதியதைப் படித்துவிட்டு விரிவான கடிதம் அனுப்பியிருந்தார்.

‘அன்புள்ள கஸ்தூரி,

ஆன்மீக விஷயங்கள் புரிவதற்கே ஒரு பூர்வ புண்ணியம் தேவையாக இருக்கிறது. இவ்விஷயங்கள் எங்கோ, எப்போதோ எவராலோ நமக்கு உணர்த்தப்படும். கிடைத்த நேரம் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும். விட்டால் போச்சு. அது கிடைக்காமலேயே போய்விடும். இது கிடைத்ததால் உசத்தி என்றும், கிடைக்காததால் தாழ்ச்சி என்றும் நினைப்பது கூடத் தவறு. காந்தம் ஒரு குண்டேசியை இழுக்க, ஒட்டிக் கொண்ட காந்தமே ஒரு குண்டேசியாகி இன்னொன்றை இழுக்கும். அந்தக் குண்டேசியே இன்னொன்றை இழுக்கும். இப்படி நார்பதைப்பது குண்டேசிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்த்

தொங்கும். உன் புருஷனை நீ இழுத்துக்கொண்டு வா... நல்ல விஷயங்களை முடிந்த போதெல்லாம் சொல். அவசரப்படாதே, திணிக்காதே அறிவுரையாய்ப்பேசாதே. தகுந்த நேரத்தில் உன் அனுபவங்களைச் சொல். வெளிகேத் திலிருந்து விடுபடுதல் எளிதல்ல. அதுவும் உன் புருஷன் போல வெளிகே வாழ்வில் வெற்றி பெற்றவனுக்கு, ஆன்மீகம் எளிதில் ஒட்டாது. கலக்கம் வரும் போதுதான் தெளிவுவரும். அர்ஜுனனுக்குப் போர் செய்யும் நேரத்தில் கலக்கம் வந்து விட்டது. ‘போர்செய்வதா, வேண்டாமா?’ என்று இக்கட்டு வந்துவிட்டது. வலிமையுள்ள அர்ஜுனன்—விரட்டி, விரட்டி யுத்தம் செய்கிற அர்ஜுனன்—சோர்ந்துபோய் வில்லைக் கீழே போட்டுவிட்டு உட்கார்ந்து விட்டான். வலிமையுள்ளவன் சோர்ந்த போதுதான் கிதை உபதேசிக்கப்படுகிறது. கிதையை உணரும் பக்குவம் கிடைக்கிறது. சொல்லாய் உணர்ந்தபோதும் திருப்தி வரவில்லை. தோற்றம் தேவையாக இருந்தது. “நீ இத்தனை சொல்லியும் எனக்குப் புரியவில்லையே கண்ணா...” என்று அழுதான். அவனுக்கு விஸ்வரூப தரிசனம் கிடைத்தது. ‘நாமெல்லாம் ரொம்பப் பக்குவப் பட்டவர்கள்’ என்ற நினைப்பில் நான் மாப்பிள்ளையைக் குறைவாய்ப் பேசவில்லை. வெளிகே வாழ்வில் திருப்தி யுள்ளவர்க்கு தேடல் வராது. அதிருப்தி உள்ளவனுக்கே தேடல் இருக்கும். தேடல் உள்ளவனுக்கே விழிப்பு கிடைக்கும். மாப்பிள்ளை அவராய் மாறட்டும். அவருக்கு அனுசரணையாய் இரு. உனக்குள் உன்னை வளர்த்துக் கொள்ளும் முயற்சியிலும் ஈடுபடு. விவாதங்களில் ஒரு போதும் இறங்க வேண்டாம். விவாதம், அகந்தையினால் ஏற்படுவது. ‘எனக்குத் தெரியும்’ என்கிற கர்வம், தெரிந்து கொள்வதைத் தடுக்கும். தெரிந்ததையும் கலைக்கும். உனது சகல சௌபாக்யங்களுக்கும் ஸ்லாமியைப் பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறேன்.

இங்கு அனைவரும் நலம்.

இந்தக் கடிதத்தையும் புருஷனுக்குக் கஸ்தூரி காட்டவில்லை. காட்டினால் மனசு கஷ்டப்படுவானோ என்று மறைத்துவிட்டாள். பிள்ளைப் பேறுக்கு வெங்கட்ரமணி அவளைக் கொண்டுலந்து விடும்போது அப்பா ஏதாவது போதிப்பார் என்று நினைத்தாள். அப்பா எதுவுமே போதிக்கவில்லை. வெங்கட்ரமணியின் வெற்றிகளைப் பாராட்டியது தவிர வேறு எதையும் சொல்லவில்லை.

“புரொமோஷன் கிடைச்சிருக்காமே” — மாப்பிள்ளையைக் குசலம் விசாரித்தார்.

“ஆமாம்” — வெங்கட்ரமணியின் கண்களில் கர்வம் மின்னியது.

“அப்போ சம்பளம் ஜாஸ்தியாகுமே.”

“ஆமாம். எட்டாயிரம்.”

“அடேங்கப்பா. அடுத்த புரொமோஷன்...?”

“ரெண்டு வருஷத்துல கிடைக்கும். எக்ஸிடியூட்டிவ் ஆயிடுவேன்”

“அப்பவும் சம்பளம் உயருமோ!”

“ஆமாம். பன்னிரண்டாயிரம்.”

“அடேங்கப்பா.”

“அப்ப கார் கிடைச்சதும். ஃப்ளாட்டிலேர்ந்து மாறி தனி பங்களா கிடைக்கும். பங்களாவுக்கு கம்பனியே லாடகை தரும். இருநூற்றைம்பது லிட்டர் பெட்ரோல், டெலிஃபோன், மெடிக்கல் செலவு எல்லாம்! கம்பெனி கொடுக்கும்.”

“இப்ப என்னவோ?”

“நூறு லிட்டர் பெட்ரோல், டெலிஃபோனுக்கு ஐநூறு ரூபாய். குடும்ப மெடிக்கல் செலவு ரெண்டாயிரத்து ஐநூறு. எனக்கு உடம்புக்கு வந்தா அன்லிமிடெட்.”

“ஆனா... அதுக்குத் தகுந்த வேலை வாங்கிடுவா...”

“ஆமாம். கம்பெனியதான் ஞாபகம் வச்சுக்கணும். மத்ததெல்லாம் மறந்துடணும். அது ஒண்ணுதான் கஷ்டம்.”

“இதுல கஷ்டமென்ன, இருபத்திநாலு மணி நேரமும் கம்பெனிலயே இருன்னா சொல்லப் போறான்”

“அப்படியில்லை... தடுக் தடுக்குன்னு ஊருக்குக் கிளம்ப வேண்டியிருக்கு.”

“இந்தியா முழுக்கலா?”

“வெளிநாட்டுக்கு போகணும். ரெண்டு தடவை ஜப்பான் போயிருக்கேன், ஒரு தடவை ஜெர்மன். வர மாசம் சிங்கப்பூர் காண்ட்ராக்ட் ஆரம்பிக்கிறது. அங்க இனிமே அடிக்கடி போக வேண்டியிருக்கும். உங்களுக்கு சிங்கப்பூர்லேர்ந்து ஏதாவது வேணுமா?”

“எனக்கு உபயோகப்படும்படியா என்ன இருக்கு சிங்கப்பூர்ல? இந்த ஊர்லேர்ந்தும் நிறையப்பேர் போறா. சோப், செண்ட்’ன்னு வாங்கி வரா. நான் குளிக்கறதுக்கு, பயத்தமாவுதான் தேய்ச்சுக்கறேன்.”

“டேப் ரிக்கார்டர் தேவைப்படுமா?”

“ஆஹா. ஸ்வாமி பாட்டு கேக்கலாம். ரொம்ப விலையா?”

“வினையைப் பத்தி உங்களுக்கு என்ன கவலை? ஏக்ளாஸ் செட் வாங்கித் தரேன்.”

மனைவியையும் மகனையும் மூன்று மாதம் கழித்துக் கூட்டிப் போவதற்கு இடைப்பட்ட வேளையில், ஆபீஸ் வேலையாய் சிங்கப்பூர்போய், முழங்கை நீள சோனிடேப் ரிக்கார்டர் வாங்கி வந்தான். எப்படி இயக்குவது என்று அப்பாவுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தான். அப்பா அதற்கு சந்தனம், குங்குமமிட்டு பூஜை மாடத்திற்கு அருகே

வைத்து, 'விநாயகே வல்லிணைய வேரறுக்க வல்லான்' என்ற கேண்டை முதலில் போட்டு வீடு முழுக்க ஒலி பரப்பினார். குழந்தை விழித்து அழுததும் 'ஸ்டாப்' அழுத்துவதற்குப் பதிலாய் ரெகார்டரை அழுத்திவிட்டார் பாட்டுக்கு நடுவே குழந்தை அழுவதும், கஸ்தூரி, அவனை ஜோ...ஜோ... என்று சமாதானப்படுத்தியதும், 'குழந்தை ஏன் அழறான்?' என்று எல்லோரும் மாற்றி மாற்றிக் கேட்ட கேள்வியும் ரெகார்ட் ஆகியிருந்தது. மறுபடி அந்தப் பாட்டை சத்தம் குறைத்து வைக்க, ரெகார்ட் ஆனது தெரிந்தது. 'அட்டா...பாட்டை அழிச்சுட்டேனே?'—அப்பா வகுத்தப்பட்டார்.

"இருக்கட்டும்பா அழிச்சதாதே. குழந்தை ஊருக்குப் போயிட்டான்னா அவன் ஞாபகமா அவன் குரலாவது இருக்கட்டும்" என்று தடுத்து விட்டான்.

குழந்தை வளர்ந்து பெரியவனாகி ஒன்பது வருடம் ஆகிவிட்டது. இன்னும் அந்த கேண்ட் பத்திரமாய் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது. அவனோடு அப்பா வீட்டிற்குப் போகும்போதெல்லாம் அது காட்டப்பட்டு வருகிறது. பெரியவன் பிரகாஷிற்குப் பிறகு நாலு வருட இடைவெளி வீட்டு கரேஷ் பிறந்தான். அந்தப் பிரசவம் சென்னையிலேயே நடந்தது. அம்மா, அப்பா இரண்டு பேருமே உதவிக்கு வந்தார்கள்.

"கக்கல்ல குழாயையே காணோம் சங்கிலி புடிச்ச இழுத்ததும் தபதபன்னு தண்ணி கொட்டறதே, அது எப்படி கஸ்தூரி"—அப்பா வெகுளியாய்க் கேட்டார்.

"குழாயெல்லாம் கவர்ல புதைச்சிருக்குப்பா. மேல டாங்க் வழியா தண்ணி வருது."—அவள் வீட்டு அமைப்புப் பற்றி விளக்கினாள்.

"எக்ஸிஸ்ட்டிங் ஆயாச்சோன்னோ? ஏன் இந்த சிப்ளாட்டேயே இருக்கேன், பங்களா கிடைக்கலையா?"

"பங்களா கொடுத்தா...போய் பார்த்தோம். எட்டு ரூம், முணு வாசல், பெரிய தோட்டம், ஹோஸ்டு இருக்கு. குரல் குடுத்தாலும் அடுத்த பங்களாக்கு கேக்காது எனக்குப் பிடிக்கலை. சிப்ளாட்டே போறன்னுட்டேன். இது ஒரு ஹால் முணு ரூம். தெற்குப் பார்த்த வாசல். அக்கம் பக்கம் நல்ல மனுஷா. சிட்டிக்கு நடுவில் இருக்கு. இதுதான் செளகர்யம்."

குழந்தை கரேஷ் ஒவ்வொரு சிப்ளாட்டாய் சுதவு தட்டிப்போய் வந்தான். ஒவ்வொரு வேளையும் ஒவ்வொரு வீட்டில் சாப்பிட்டான். யார் யார் மடிவிலையோ கொண்டு விருந்தான்.

"என்னடி கஸ்தூரி இது? முணு வயசுக் குழந்தை தூங்கறதுக்கு மட்டுந்தான் வீட்டுக்கு வரான்."

"என்னப்பா பன்றது. எல்லாரும் குழந்தையை கொஞ்சறா. 'வேண்டாம், தூக்காதிங்கோ'ன்னு சொல்றதுக்கு எனக்கு மனசு ஆறலை."

பெரியவனுக்கு அம்மா சாயல், சிறியவனுக்கு அப்பா முகம், அப்பா குணம். படுத்துக்கொண்டிருந்த காத் தா வின் நெஞ்சில் கால் வைத்து, தன் முன் கிணையைக் கலைத்துக்கொண்டு, "நான் மனிதன்" என்று வசனம் பேசினான்.

"என்னது...நெஞ்சில மிதிச்சுக்கிட்டு மனுஷக்கறான். யார் கத்துக் குடுத்தா."

"இது ரஜினிகாந்த் வசனம் ரஜினிகாந்தன்னா இதுக்குப் பைத்தியம்."

அப்பா 'கைத்தல நிறை கனி...' இரண்டாவது பேரனுக்கு சொல்லிக் கொடுக்கத் தலை கீழாய் நின்று. அவனுக்கு அந்தப் பாட்டு புரியவில்லை. பிடிக்கவில்லை. காய்கறி நறுக்கும் கத்தியை ஜட்டியில் சொருகிக்கொண்டு வாசற்படியில் கைகட்டி நின்று.

“படாத எடத்ல பட்டுடப்போகுதுடா, குடுத்துடுடா” என்று அப்பா கெஞ்சியபோது உருவி, “குத்தி விடுவேன்” என்றான். அப்பா கவலரப்பட்டுப் போனார்.

“போடா குடுமி” என்று பேரன் கோபிக்க, கவலை யானார்.

“என்ன இல்லளவு முரடா இருக்கான்” என்று வேதனைப்பட்டார்.

பத்து நாள் இருந்துவிட்டு கபாலி கோவில், கந்தசாமி கோவில், மெரீனா பீச், மகாபலிபுரம் எல்லாம் பார்த்து விட்டு ஊருக்குத் திரும்பினார்.

“ஒண்ணு புரியுது கஸ்தூரி. என் உலகம் வேற, என் பேரக் குழந்தைகள் உலகம் வேற. ரெண்டுக்கும் நடுவில் பாலமே இல்லை. வீடியோ கேமீனு குடுத்துப் பெரியவன் என்னை ஆடச் சொன்னான். எனக்கு முப்பது மார்க், அவனுக்கு பத்தாயிரத்து நானூறு மார்க். இதுதான் எங்களுக்குள்ள வித்தியாசம். உன் குழந்தைகள் ரெண்டும் கெட்டிக்காரரானா இருக்கா. நல்லவானா இருப்பானா? எனக்குத் தெரியலை கஸ்தூரி. இனிமே உலகத்ல நல்லவானா இருக்க முடியுமா? எனக்குக் கவலையா இருக்கு கஸ்தூரி.”

“என் குழந்தைகளைப் பத்தியா?”

“இல்லை. இந்த உலகத்தைப் பத்தி.”

அப்பாவின் கவலை கஸ்தூரிக்கும் பற்றிக் கொண்டது அதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் இருந்தன.

3

முத்தைய தலைமுறை அடுத்த தலைமுறையைப் பற்றிக் கவலை கொள்வதும், “இப்படியா நாங்கெல்லாம்

வளர்த்தோம்” என்று நொந்து கொள்வதும் உலகில் எல்லாப் பகுதிகளிலும் நடக்கிற விஷயம். மிகக் கவனமாய் ஆழ்ந்து யோசித்துப் பார்க்கையில் விஞ்ஞானம் செய்கிற குகம்புத்தனம் இது என்பது புரிந்துவிடும். ஆனால் ஆழ்ந்து எவரும் யோசிப்பதில்லை இது விஞ்ஞானக் குகம்பு என்று புரிந்து கொள்வதில்லை விஞ்ஞானத்தைக் குறை கூற ஒட்டு மொத்தமாய் எல்லோரும் பயப்படுகிறார்கள். அது ரொம்ப உன்னதமான விஷயம் என்று ஏகமனதாய் ஒத்துக்கொள்கிறார்கள் மக்கள் நல்லாழ் விற்கு உறுதுணையாக விஞ்ஞானம் இருக்கிறது என்று நம்புகிறார்கள். விஞ்ஞானம் எல்லாக் காலத்திலும் யுத்த வெறிக்கே தாலி கட்டிக்கொண்டு, தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொள்கிறது. யுத்த வெறியர்களின் அணைப்பில் அவர் கொடுக்கும் போஷாக்கில் சுகம் கண்டு வளர்கிறது. யுத்த வெறி அயர்ந்து தூங்குகிறபோது விஞ்ஞானம் பொது மக்கள் பக்கம் எட்டிப் பார்க்கும். ‘என்னை உபயோகப்படுத்திக்கோ’ என்று கன்சீமிட்டும். மோட்டார் காரோ ஆகாய விமானமோ, ராக்கெட்டோ, செயற்கைக் கோளோ யுத்தம் பொருட்டே உருவானவை. அங்கு உபயோகப்படுத்தவே ஆராயப்பட்டு வளர்ந்தவை. யுத்தம் இல்லாத காலத்தில் கவர்ச்சி உடை அணிந்து பொது மக்கள் போக்குவரத்து, பொது மக்கள் பொழுதுபோக்கு என்று விஞ்ஞானம் நடுத்தெருவில் அலையும். இந்தியா யாவின் புயல் பற்றி அமெரிக்க செயற்கைக் கோளுக்கு அக்கறையேயில்லை. அடுத்த நாடுகளை வேவு பார்க்கின்ற அற்புதமான வசதி அது. இதை வெளியே சொன்னால் வெட்கக்கேடென்று வேறெதாவது பொய் சொல்லும். ஏவுகணைக்காகத்தான் எலக்ட்ரானிக்ஸ். அதற்குப் பிறகுதான் வீடியோ கேம்.

இருநூற்றி நூற்பது ரூபாய்க்கு மூத்த பையனுக்கு வெங்கட்ரமணி வீடியோ கேம் வாங்கிக் கொடுத்தான் முதல் மூன்று நாள் அதில் முயன்று முயன்று தோற்ற பிள்ளை நான்காவது நாள் தடம் தெரிந்து கொண்டான்.

ஐந்தாறு நாட்களில் இடைவிடாது பயிற்சி செய்தான். பத்து நாட்களுக்குள் அனாவசியமாய் அதை ஆளுமை செய்தான். புத்தி உடம்பு எல்லாவற்றையும் ஒரு முகப் படுத்தி, அந்த உள்ளங்கை நீள வீடியோ கேமை தன் வசப்படுத்திக்கொண்டான். வீடியோ கேமை வெற்றி கொண்ட பிள்ளைக்கு 'தொந்தி சரிய மயிரே' என்கிற திருப்புகழ் பாட்டு மனனமாகவில்லை. "நான் சொன்னா தப்புங்கற, சாமி பாட்டை மட்டும் சொல்ல சொல்ற. நான் தம்பிய சொன்னா தப்பு. சாமிய சொன்னா சரியா?"—எதிர்த்துக் கேள்வி கேட்டான்.

"என்னடா சொல்ற புரியலையே?"

போன தலைமுறை கஸ்தூரி விழித்தான்.

"மயிருன்னா கேட்ட வார்த்தைன்னு நானே சொன்னே, இந்தப் பாட்டுல வகுதே 'மயிரே'ன்னு. சாமியப் பார்த்து மயிரேன்னு சொல்லலாமா?"

இளைய தலைமுறை இடக்கு பண்ணியது. மூத்த தலைமுறை முழித்து நின்றது.

"தொந்தி சரிய அதாவது வயிறு உறுதியை இழந்து சரிந்து தோய்க்கபடி இருக்க, மயிரே வெளிர—தலைமுடி வெண்மையாக மாற, தந்தமசைய—பற்கள் ஆட, முதுகே வளைய—முதுகு வளையும்படி இருக்க, இதழ் தொங்க ஒரு கையால் தடியைப் பிடித்தபடி இளம் பெண்கள் கேலி செய்யுமாறு இருக்கும் கிழப்பருவத்தை நான் அடைவதற்கு முன்னம் முருகா என்னிடம் வருவாயாக."

வினக்கிச் சொல்ல கஸ்தூரிக்கு முடியவில்லை. வினக்கத்தைக் கேட்க பிள்ளைக்கும் விரும்பவில்லை நித்தி. தித்தியென்று அக்ஜீரியன் பாடலை வெறியோடு பிள்ளை எந்த விளக்கமுமில்லாமல் பாடிக்கொண்டிருந்தது. விஞ்ஞானத்தால் உலகம் கருங்கி அக்ஜீரியா அண்மையாகி,

அமெரிக்கா நெருக்கமாகி, அருகே நின்ற அருணகிரி நாதரைத் துரத்தி விட்டது. "துப்பார்க்கு துப்பாய..." திருக்குறள் மட்டும் துப்பாக்கி வருவதால் பிடித்திருந்தது. நீராடுங்கடலுடுத்த பாதி தெரிந்தது. மற்றபடிக்கு மொழி, மதம் அந்நியமாகி வேறெதேதோ ஸ்தேகமாகியது. மைக்கேல் ஜாக்ஸன் படத்திற்காக மாடியிலிருந்து குதிக்க பெரியவன் தயாராய் இருந்தான். உடம்பெல்லாம் சங்கிலி போட்ட ட்ரெஸ் வேண்டுமென்று கேட்டான்.

"என்னடா இது. மதுரை வீரன்மாதிரி ட்ரெஸ்' என்று தாத்தா கேட்டபோது, "மதுரை வீரன் இல்லை தாத்தா, மைக்கேல் ஜாக்ஸன்" என்று பேரன் பதில் சொன்னான். மதுரைவீரன் யாரென்று பேரன் கேட்கவில்லை. மைக்கேல் ஜாக்ஸன் யாரென்று தாத்தா கேட்கவில்லை. தலைமுறை இடைவெளி அதை பாதாளமாயிற்று. நடுவே கஸ்தூரி சிக்கிக் கொண்டான். பிள்ளைக்கு சொல்லித் தரும் முன் தான் எந்தப் பக்கம் இருக்கிறோம் என்று யோசிக்கத் தலைப்பட்டான்.

மடிசார் கட்டிக்கொள்வதில்லை. மாம்பழக் கட்டுத் தான், மஞ்சள் பூசிக் கொள்வதில்லை. கேடிலா ஃபேஷியல் க்ரீம்தான். தரையில் உட்கார்ந்து ஒரு காலைக் குத்திட்டு சாப்பிடுவதில்லை. டைனிக் டேபிள்தான். தான் மாறியிருக்கும்போது தன் பிள்ளை மாறக்கூடாதென்று சொல்ல என்ன யோக்கியதை இருக்கிறது என்று யோசித் தான். சொல்லாது போனால் வரும் ஐழப்பும் அவனுக்கு கவலையாக இருந்தது. ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையுமா என்ற கவலையும் வந்தது. ஏன் வளையுமாம் என்கிற கேள்வி வந்தது.

"நான் கூடத்தான் சாமி கும்பிடறதேயில்லை. பூணூல் போட்டுக்கறதேயில்லை. யாராவது ஃபாரினர் வந்தா கோவிலுக்குப் போறேன். எனக்குக் கூடத்தான் திருக்குறள், திருப்புகழ் எதுவும் தெரியாது. என்ன

குறைஞ்சு போச்சு. நான் 'ஓஹோ'ன்னு இல்லியா. சாமியா குடுத்தார் அந்தப் பதவியை? உழைப்பு, கடும் உழைப்பு. அந்த சிங்கப்பூர் காண்ட்ராக்கை பிடிக்கற துக்கு நான் பட்டப்பாடு எனக்குத்தான் தெரியும். சாமி இல்லைன்னுல்லாம் நான் சொல்லலை. இருக்கார்ன்னு சொல்லவும் முடியலை. நான் சொல்றது புரியறதா கஸ்தூரி. கடவுள் இருக்கக்கூடும். சிங்கப்பூர்லேர்ந்து டெலக்ஸ் வருது அப்படின்னாங்க. ஆபீஸ் எக்ஸிக்யூட்டிவ் அத்தனை பேரும் டெலக்ஸ் மெஷின்கிட்ட ஒடினோம். 'குட்மார்னிங். திஸ் இஸ் சிங்கப்பூர் ஏர்வைன்ஸ்'ன்னு முதல் வாக்கியம் வந்தது. எனக்குள்ள பக்கு பக்குன்னு ஒரு பயம். 'ஐயப்பா இந்த காண்ட்ராக்கிட்ட என் கம்பெனிக்கு வருப்படி பண்ணு உனக்கு ஆயிரத்து ஒரு ரூபா காணிக்கை போடறேன் அப்படின்னு வேண்டிண்டேன். அடுத்த வைன் 'லி அக்ரீட் டு யுவர் காண்ட்ராக்கிட்' அப்ப டின்னு டெலக்ஸ் வருது, எம். டி. அப்படியே கட்டிண்டுட்டார். கைகுலுக்கினார். பேச்சோட பேச்சா 'ஆயிரத்து ஒரு ரூபா குடுங்க ஐயப்பனுக்குப் போடணும்'னு சொன்னேன்.

"அப்பம் அப்பம் ஆறு கோடி ரூபா காண்ட்ராக்கிட்யா பத்தாயிரத்து ஒண்ணு போடு"ன்னு அப்பவே கேஷ் வவுச்சர் குடுத்தார். ஆபீஸ்ல பலபேர் வெந்துட்டானாங்க. நம்ம காம்தார் நகர் ஐயப்பன் இல்ல, அங்கதான் போயி பத்தாயிரம் ரூபா கட்டு அப்படியே போட்டேன் நான் கடவுள் இல்லைன்னு சொல்லலை, அதே சமயம் கடவுளால் தான் காண்ட்ராக்கிட் கிடைச்சதுன்னும் சொல்லலை, ஆறு மாசம் லெட்டர் மேல லெட்டர் போட்டு காண்ட்ராக்கிட் பிடிச்சோம். முணுமாசத்ல காண்ட்ராக்கிட் முடிச்சோம். ரெண்டு கோடி ரூபா லாபம். சிங்கப்பூர்ல ஏகப்பட்ட ஆஃபர் ஹாஸ்டி, சின்சியாரிட்டி, ஹார்ட் ஒர்க் இதனால் கிடைச்ச பேரு இது. மம் ஸ்ப்ரிட்டுக்கு உண்டான பலன் இது. உன்னைய மாதிரி நான் சாமிய பிடிச்ச வேரோட உலுக்கறதுமில்ல, சாமி பார்த்துக்கு

வாரின்னு கம்மா இருக்கறதுமில்ல. எம்புள்ளை என்ன மாதிரிதான் இருப்பான். நீ அவனைப் பத்திக் கவலைப் படாத."

—நீள வசனமாய் வெங்கட்ரமணி பேசினான். கஸ்தூரி பதில் பேசாது யோசிக்க ஆரம்பித்தாள்.

'ஜெயித்து விட்டதால் கொக்கரிக்கிறீர்கள். தோற்றுப் போயிருந்தால் என்ன செய்திருப்பீர்கள்? எனக்கு உழைப்பு போதவில்லை என்று சொல்ல வாய் வருமா? டிஸ் ஹாஸ்டி என்று மனது சொல்லுமா? அப்பொழுது யாரைக் குறை சொல்வீர்கள். 'டைம் சரியில்லை. லக் இல்லை' என்று ஏதோ ஒன்றைக் குறை சொல்ல மாட்டீர்கள்? அந்த ஏதோ ஒன்று என்ன? எது அது? எங்கிருக்கிறது? எந்தநியதியில் இயங்குகிறது? இதைத்தான் கடவுள் என்று சொல்கிறார்களா? எல்லாம் கடந்தது என்று சொன்னால் புரியாது என்பதால் சிவன், விஷ்ணு என்று சொல்லிவிட்டார்களா? சாந்தன், செளலப்பன் என்று வர்ணித்தார்களா? 'தேடிக்கண்டு கொண்டேன். திருமாலுடன் நான்முகனும், தேடி தோடொண்ணா தேவனை என்னுள்ளே தேடிக்கண்டு கொண்டேன்' என்று பாடினார்களா? என்னுள்ளே என்றால் என்ன? என்னுள் எங்கிருக்கிறது அது? ஹிருதயத்திலோ, புத்தியிலா, நெற்றி நடுவிலா, முதுகெலும்பின் கீழ்ப் பகுதியிலா? எங்கு தேட அதை? எப்படித் தேட? தேட யார் சொல்லித் தருவார்கள்? இதுவரை ஏன் சொல்லித்தரவில்லை? சொன்னால் நம்பமாட்டார்கள் என்று விட்டுவிட்டார்கள்? சொல்லித் தெரியாது என்று தள்ளிவிட்டார்களா? 'தேவையெனில் நீயே கண்டுபிடி' என்று விலகிவிட்டார்கள்? எங்கிருக்கிறது அது? எது அது?

'உயர்லர உயர் நலம்

உடையவன் எவனவன்

மயர்வறு மதி நலம்

அருளினன் எவனவன்
அயர்வகு அமரர்கள்
அதிபதி எவனவன்
துயர் அறு சுடர் அடி
தொழுதெழன் மனனே'

இது தெரிந்து பாடிய பாட்டா? தெரிந்து கொள்ளப்
பாடிய பாட்டா? அவருக்குத் தெரிந்ததை இந்தப்
பாட்டால் ஏன் எனக்குத் தெரிவிக்க முடியவில்லை. தவறு
அவர் மீதா, என் மீதா? ஒரு வேளை அவருக்குத் தெரிந்து
என்னவென்று எனக்குத் தெரிந்து கொள்ள சக்தி
யில்லையோ?

'ஊரிலென் காணியில்லை
உறவு மற்றொரு வரில்லை
பாரில் நின் பாதமூலம்
பற்றிலென் பரம மூர்த்தி
காரொளி வண்ணனே
கண்ணனே கதறுகின்றேன்
யாருளர் களைகண் அம்மா
அரங்கமா நகருளாளே.'

ஏன் அவருக்கு ஊர் இல்லை? எதனால் காணி நிலம்
கூட இல்லை? ஏன் ஒரு உறவு கூட இல்லை? இருந்திருக்
கும் அங்கீகரித்திருக்க மாட்டார். இது என் ஊரல்ல, இது
என் நிலமல்ல, இவர்கள் என் உறவுல்ல என்று புறக்கணித்
திருப்பார் எல்லாம் உதறியிருப்பார். அப்படி உதறியும்
தெரியவில்லை. சகலமும் துறந்தும் சத்திய தரிசனம்
கிடைக்கவில்லை. அப்படியானால் துறப்பது மட்டும்
முக்கியமல்ல. ஒன்றிலிருந்து விலகுவது மட்டும்
விசேஷமல்ல. பற்றிக்கொள்ள வேண்டும், இறைவனை
இறுகப் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும், எல்லாம் எல்லாம்
உதறி எங்கோ இருப்பவனைத் தேட வேண்டும். கதறிக்
கதறிக் தேடவேண்டும். அந்தக் கதறலை யார் போக்கு
வார்கள். அவனே, அந்தக் கதறலை நீக்கிக் காட்சி நர அவ

னால்தான் முடியும். முயற்சியால் அடைவதல்ல இறை
மான்பு. எங்கு எல்லா முயற்சியும் நின்று விடுகிறதோ,
எப்போது எந்த சலனமுமில்லாமல் மனம் அடங்குகிறதோ
அப்போது தானாய் வரும். காவியான குடத்தில் காற்றுப்
போவதுபோல், பள்ளம் நோக்கி நீர் பாய்வதுபோல்
இறை அனுபவம் உள்ளே பாயும்.—யாருளர் களைகண்
அம்மா இப்பேர்ப்பட்ட துன்பத்தை நீக்க யார் இருக்கி
றார்கள். இறையே மனக் கைத்தால்தான் இறை மாட்சி
கிடைக்கும். அதுவரை எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு
கம்மா இருந்து விட வேண்டும். சரியா நான் யோசிப்பது?
என்னால் விட முடியுமா எல்லாவற்றையும், 'இழுத்துக்
கட்டின தோல்' என்று யோசிக்கிறேனே முடியுமா இது?
நடு தீராவில் ஆயில் கிடைக்கக்கூடாத பீரோ வாங்கி
நிறுத்தியிருக்கிறது. போக வர உடம்பு தெரிகிறது.
உடம்புதான் கஸ்தூரி என்று நினைக்க வைக்கிறது.
தூக்கிக் கட்டிக்கொள்ள வைக்கிறது. கிப்ளிட் நீலி விடச்
செய்கிறது. தலைமுடியைக் கோதிக்கொள்ளத் தோன்று
கிறது. கொஞ்சம் வயிறு தெரிகிறதோ என்று கவலைப்பட
வைக்கிறது. கஸ்தூரிதீபுடவையா, ஜாக்கெட்டா, பிராவா,
உடம்பா, கார்சுமலா, குங்குமப் பொட்டா, தாலிக்
கயிறா, மெட்டியா, கொலுசா, கல் வளையா, யார் நீ?
இதெல்லாம்தான் கஸ்தூரியா?"

"ஏய்... என்ன படுக்கையில் உட்கார்ந்துண்டிருக்கே,
தூங்கல?"

இரட்டைக் கட்டிலில் அருகே படுத்திருந்த புகுஷன்
திடுக்கிட்டுப் பயந்தவன் போல் எழுந்து பார்த்தான்.

"தூக்கம் வரலை."

"ஏன்?"

"என்னமோ யோசனை?"

"ரொம்ப யோசனை பண்ணாத, அது கெடுதல்."

"என்ன கெடுதல்?"

"முடிவில்லாது போகும். இது இதுதான். இது இதுதான் அப்படி. இது தீர்மானம் பண்ணிக்கிறது கலபம். ரொம்பயோசனை பண்ணினா, பிரமிப்பு வரும். பிரமிப்பு வந்தா வேலை செய்ய முடியாது. என்னால் முடியாதது உண்டா? எனக்குத் தெரியாதது உண்டா? அப்படி. இது தீர்மானம் பண்ணிக்க... அப்ப ஜெயிச்சிடலாம்."

"எதை ஜெயிக்கலாம்?"

"எதை வேணாலும் ஜெயிக்கலாம்."

கஸ்தூரி சிரித்தாள். அப்போது தோல்வி வந்தால் அழாமல் இருப்பாயா? என்று தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டாள். தெரிந்தவர் செத்துப் போனால் கதறாது இருப்பாயா? உன் பிள்ளைகள் கார் ஆக்ஸிடென்ட்டில் நகங்கி மரணமடைந்தால் 'எனக்குத் தெரியும். பொறந்த வங்க செத்துப் போவாங்கன்னு' என்று பேசாது இருப்பாயா? அப்படி இருந்தால் நீ புருஷன்— இல்லா விட்டால் பெண். எல்லாம் தெரியும் என்று எப்படி இருக்க முடியும். அடுத்த கணம் எது உருளும், எது நகரும் என்று தெரியாத வாழ்க்கை இது. இதில் என்ன இறுமாப்பு கொள்ள முடியும். தந்திரத்தை, புத்திக் கூர்மையை நம்புவன் பெரிய முட்டான். தந்திரம், புத்தி எல்லாமே எல்லைக்குட்பட்டது. எதிராளி உன்னைவிட புத்திகூர்மை அதிகமுள்ளவனாய் இருப்பின் உன் புத்தி சந்தி சிரிக்கும். உன் இறுமாப்பு இடம் தெரியாமல் போகும். புத்தி உடம்பால் வருவது, உடம்பு எந்த நேரமும் உருக்குளையும் விடும். இரண்டு நாள் வயிற்றுப்போக்கு உன்னைப் பேதலிக்க வைத்துவிடும் உடம்பு பேதலித்தால் புத்தி வேலை செய்யாது என்றோ தின்ற கோழிக்கறி இன்று வியாதினைக் கொண்டுவரும். நேற்றிருந்தவர் இன்றில்லை என்னும் சிறப்புடையது உலகு. இதைத் தெரிந்து கொண்டும் தெரியாமல் வெற்றியைப் பற்றிப் பேசுவது

நிர்மூடம் நேற்று இருந்தவர் ஏன் இன்று இல்லை என்று கேட்டுக் கொண்டால் பிரமிப்புதான் வரும். பிரமிப்பே, சாஸ்வதம். உன் வெற்றி ஓய்ந்து, உன் உடம்பு அலுங்கி அடுத்தவர் வெற்றி பெறும்போது ஆத்திரம் வரும். ஆத்திரத்தில் மனம் புழுங்கும். புழுங்கிய மனம் பைத்தியமாகும். வெற்றி பெற்றவன் பைத்தியமாய் நிற்பது உடம்பு நோயைவிட, நோயினால் வரும் மரணத்தை விடக் கொடுமையான விஷயம் உன் வெற்றி பற்றிக் கவனமாய் இரு நண்பனே."

கஸ்தூரி பேசாமல் புருஷனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"தூக்கம் வரலைன்னா வா. இன்னொரு ரவுண்ட் போடலாம்."

வெங்கட்ரமணி, கஸ்தூரியைத் தன் பக்கம் இழுத்தான். அவனைக் கலைத்தான். மல்லாக்கக் கவிழ்த்தான் தன்னைத் தூங்க வைக்க புருஷன் செய்யும் முயற்சிகள் அவனுக்குச் சிரிப்பைக் கொடுத்தன. கொஞ்சம் எரிச்சலும் வந்தது கஸ்தூரி அவனைப் பேசாமல் ஏற்றுக் கொண்டாள். அவன் வெற்றி பெறட்டும் என்று விட்டு விட்டாள் 'போறும்... போங்க அந்தாண்ட...' என்று கத்தினால் அவன் எப்படி நகங்கிப் போவான் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். யாரோ அனுசரித்துப் போகிறார்கள் என்பது ஸ்ரீயாமல் எல்லாவற்றையும், 'தன்னால்' என்று கொண்டாடுகிறவனைக் காலம்தான் நல்ல கதிக்குத் திருப்ப வேண்டும் கதி என்றால் மூச்சு, மூச்சு வயம், மூச்சு வயம் மேலே போக வேண்டும். இவன் மூச்சு வயம் இப்போது இடுப்புக்குக் கீழே போயிருக்கிறது. இது அதோ கதி. அதோ என்றால் கீழே என்று அர்த்தம். வயம் கீழ் நோக்கித் திரும்பியிருக்கிறது என்று அர்த்தம். என்னுடைய

உயம் மேலுமில்லாமல், கீழுமில்லாமல் நெஞ்சின் நடுவில்
 ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறது. இவன் கதையை இவன்
 தான் திருப்ப வேண்டும் என் கதையை நான்தான்
 உயர்த்த வேண்டும். புருஷன்—, மனைவியாய் இருப்பி
 னும் அவரவர் கதி அவரவர் கையில். அயர்ந்து மேலே
 டிடக்கிறவனை மெல்ல விளக்கிவிட்டு அவன் பாற்கு
 மிற்குப் போனான். உடைகளை அவிழ்த்து விட்டுக் குளித்
 தான். குளித்து முடித்ததும் உடம்பு குளிரில் நடுங்கியது.
 அந்தக் குளிக்குக் கெடுதிர உடம்பு தானே உஷ்ணத்தை
 அதிகப்படுத்திக் கொண்டவது தெரிந்தது வெளியிலுள்ள
 குளிலும், அதற்கு ஏற்ப மாறும் உடம்பு உஷ்ணமும் ஒரு
 கூதத்தைக் கொடுத்தன. புத்தி சுத்தமாய் விழித்தது
 கொண்டதபோல் ஒரு உணர்வு ஏற்பட்டது. வினக்
 கேற்றவேண்டும் என்று தோன்றியது. வினக்கெற்றி
 னான். வினக்குக்கெடுதிரே ஒரு பணைகையைப் போட்டுக்
 கொண்டான். தனர்த்த சுவையை நாட்டியுடன் வினக்குக்
 கெடுதிரே அமர்ந்தான். தன்வையை முடித்து கொண்டான்.
 அந்தச் சுடரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சிறிது
 நேரம் பார்த்தபோது ஒரு அவர்ச்சியில் கண் மூடியது.
 கண் மூட நெற்றிக்குள் சுடர் தெரிந்தது. நெற்றிக்
 குள்ளிருக்கும் சுடரைப் பார்ப்பது கணபமாக இருந்தது.
 அந்தச் சுடர் பெரிதாவிற்று. அவன் அருகே வந்தது. அந்த
 சுடர் ஒளிக் குள் பார்வாரோ வந்தார்கள். அம்மனமாய்
 புரளும் புருஷன், சப்பணம் கட்டி உட்கார்ந்திருக்கிற
 அம்மா, டேபிளில் குளித்து ட்ராலில் போடும் பின்னை,
 பன்னாக்குழி ஆடும் தங்கை, அன்னி அன்னிச் சோறு
 சாப்பிடும் அண்ணா, அந்தப் பிச்சைக்காரன் எல்லோ
 ரும் வந்தார்கள். அந்தப் பிச்சைக்காரன் மட்டும் ஒரே
 ஒரு வாக்கியம் பேசினான் 'உனக்கு தங்கை கதி டிடைக்கும்
 என்றான்.

கீழ்தூரிக்கு பாட்டுத் தெரியும்; முறையாகப்
 பாடத் தெரியும்; கொஞ்சம் பக்தி தெரியும்; பக்தியின்
 பாற்பட்ட சமையலறை ஆச்சாரங்கள் தெரியும். அப்பா
 மடியில் வைத்து சொல்விக் கொடுத்த "தோடுடைய
 செவியன்" தெரியும் இருப்புகழ், தேவாரம் வகுப்புகள்
 போய் இருநூறு பாட்டுகள் தெரியும். யாரோ தூரத்து
 உறவினர் சொல்விக் கொடுத்த கணபதி மூலமந்திரம்
 தெரியும் அங்கவ்யாசம் கரந்தாசம் செய்து விரலைச்
 சொடுக்கி, தன்வையைச் சுற்றி திக்குகளை கட்டி வைத்து
 விட்டு கணபதியை மனசால் நினைந்து மானசீக பூஜை
 வாய்சந்தன, சூங்கும புஷ்பங்களை விரல் வழியே
 கொடுத்து, 'ஓம் ஸ்ரீம் ஹ்ரீம் க்லீம் கம் கணபதயே, வரவர
 சர்வ ஜனம்மே, வசமானாய ஸ்வாஹ...' என்று உள்
 னார்ந்து ஜெபிக்கத் தெரியும்.

ஆனால், ஒருநாளும் சுடர் நெற்றிக்குள் விரிந்த
 தில்லை விரிந்து பெரிதாவி விதவிதமான படங்களைக்
 காண்பித்துப்போகிறது. மேற்புறமாக உலகத்தை மேயும்
 மனசு தாண்டி, உள் மனசு என்ற ஒன்றை உணர்ந்த
 தில்லை. அந்த உள் மனசு போடும் படங்களை
 உணர்ந்ததில்லை. இது ஒரு விசித்திர அனுபவம். இப்படி
 உட்காரவேண்டுமென்றோ, சுடர் பார்க்க வேண்டு
 மென்றோ வாரும் சொல்விக் தரவில்லை. வெகுநான்
 மூன்று எங்கோ படித்த ஞாபகம் படித்த போதும் தெளி
 வாய்ப் பதியவில்லை. அப்பாவிடம் 'தபஸ்ஸனா என்ன?'
 என்று கேட்ட போது 'அதை எப்படிப் பண்ணுவது?'
 என்று கேட்ட போது, சிரித்து மழுப்பிவிட்டார்.

"உலகத்வ பகவானை நெருங்குதலுக்கு எத்தனையோ
 வழிகள் கஸ்தூரி அதுல ஒண்ணு தபஸ், அது எப்படின்னு

எனக்கும் தெரியாது. எனக்குத் தெரிந்த 'தபஸ்' என் குடும்பம்தான். நீங்கதான். உங்களைக் கரையேத்தறது தான்."

அந்த நேரம் கஸ்தூரி அவர் பேச்சில் சமாதானம் அடைந்தான். இப்போது மறுபடியும் கேள்வி பாய்ப்புப் படம்போல் விரிந்து விட்டது "என்ன அது. என்ன அது?" என்று உன் மனம் கொண்ட காட்சியைப் பற்றி யோசிக்கத் தொடங்கியது. ஒரு பரம நிம்மதி பரவியதே என்று ஆச்சரியப் படவைத்தது "ரொம்பப் பிரமாதமான விஷயமா இது எனக்கு இது என்று தெரிந்து விட்டதா?" என்று குதூகலப் பட வைத்தது.

"கம்மா இரு. புருஷன்கூட கட்டிப் புரண்டுட்டு வத்தவனாக்கெல்லாம் இதைல்லாம் தெரியாது என்னவோ ஒரு மயக்கம் கிறுகிறப்பு. படுத்தண்டு தூங்கறதுக்குப் பதிலா உட்கார்ந்துண்டு தூங்கிண்டிருக்கே. தூக்கத்ல கணா மாதிரி ஏதோ முட்டியிருக்கு. இதைப்பத்தி ரொம்ப பெருமைப்பட்டாக்க வேண்டாம்" என்று கண்டிப்பும் ஏற்பட்டது. விடிந்து குழந்தைகளையும், புருஷனையும் பள்ளிக்கும், ஆபீசிற்கும் அனுப்புகின்ற செயலில் சகலமும் மறந்து போனான். அன்றைய தபால்களைக் கீழேயுள்ள தபால்பெட்டியின்குந்து எடுத்துக்கொண்டு வந்து பிரித்துப் படித்தான். மாமியாரிடமிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது. டெல்லியிலுள்ள அவள் இரண்டாவது பிள்ளையைப் பற்றியிருந்த கவலையோடு கடிதம் எழுதியிருந்தான். நான்காவது முறை அபார்ஷன்; இரண்டாவது மருமகனுக்குப் பிள்ளைப் பேறே இல்லையோ, ஏற்படாமலேயே போகுமோ என்கிற கவலை வந்து விட்டதாகவும், இதற்கு எதாவது பரிகாரம் உண்டா என்றும் எப்படி நேர்ந்து கொள்ளலாம் என்றும் கஸ்தூரி, அப்பாண்டம் விசாரித்து எழுதும்படியும் கடிதம் எழுதியிருந்தான். புருஷனுக்கும் மனைவிக்கும் அடிக்கடி சண்டை வந்து விடுகிறதாம். மனைவி பிள்ளை பெறவில்லையென்பதால் துக்

கம் அடைகிறனாம். துக்கத்தில் கோபம் அடைகிறானாம் எரிந்து விழுக்கிறானாம். அரச வேலையில் நாட்டமில்லாமல் வீல் போட்டுவிட்டு தனியே ஊர் சுற்றுகிறானாம். 'ரிஷிகேஸ் போகிறேன். வர நானாகும் என்று இரண்டு வரி எழுதி வைத்துவிட்டு, மாற்றுத் துணிகூட இல்லாமல் போய் விட்டானாம் ஒரு வாரம் கழித்து அழுக்குத் துணியுடன் வந்தானாம். பொண்டாட்டி யழுது புலம்ப, 'தூப்படி அழுதே, செத்துப் போய்விடுவேன்' என்று பயமுறுத்துகின்றானாம். வீடு கன்றாவிடாகி இருக்கிறது. காகம், செல்வாக்கும் இருந்து என்ன புண்ணியம்? கடுகளவு கூட மன நிம்மதியில்லை. பக்தியில்லா குறை. நினை வயதில் கண்டபடி ஆடிவிட்டு உலகம் பூராவும் சுற்றி கெட்ட விஷயங்களைக் கற்றுக் கொண்டுவிட்டு, இப்போது ஸ்வாமி, ஸ்வாமி என்று கத்தினால் என்ன நடக்கும். ஆனாலும், இந்தக் குடும்பத்திற்குக் கடவுள் தான் நல்ல வழிகாட்ட வேண்டும். 'எப்படியோ ஒழியுங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு சென்னைவந்து விடலாம். இவர்களை விட்டுவிட்டு வரவும் பயமாக இருக்கிறது. 'உன்னோடு பாட்டும், சிரிப்புமாய்க் கழித்த நாட்கள் எத்தனை ஆனந்தமானதாய் இருந்தன. அவை மீண்டும் வராதா என்று எழுதியிருந்தான்.

மாமியின் புலம்பலையிட கஸ்தூரிக்கு அந்த இரண்டாவது மருமகளின் வேதனைதான் நெஞ்சை அரித்தது நல்ல பெண், கெட்டிக்காரி ஆனால் கொஞ்சம் பகட்டு தனது கெட்டிக்காரத்தனத்தை தானே மெச்சிக் கொள்ளும் ஒரு மெல்லிய கர்வம் இருந்தது. யாருக்கும் ஊறு செய்யாத கர்வம் எனினும், எதற்கு இந்த அலட்டல் என்று கஸ்தூரிக்குத் தோன்றியதுண்டு.

"உனக்கு வேசா தொப்பை போட்டுடுது கஸ்தூரி. மெல்லிசா நைலக்ஸ் புடவை கட்டிண்டா ரொம்ப விஸிபிளா தெரியறது. என் வயிறைப் பார் ஆலிசை மாதிரி நீ ஜிம்முக்குப் போறதேயில்லையா? ஜிம்முக்கு

போகலைன்னா பரவால்ல, நான் ரெண்டு மூணு எக்ஸர்ஸைஸ் சொல்லித்தரேன். இனம் பதினைஞ்சு நிமிஷம் பண்ணு. வயிறு படிஞ்சு, ப்ரெஸ்ட் நல்ல ஷேப்ல வந்துடும். உங்க வீட்டுக்காரற கன்னாபின்னாஷனு உன்னை ஹென்டிஸ் பண்ண விடாதே. அதிலேயே பாதி உடம்பு போயிடும்."

"நான் ஆரோக்யமாதானே இருக்கேன், வந்தனா, எதுக்கு எக்ஸர்ஸைஸ்?"

"ஆரோக்யமா இருந்தா போதுமா, அழகா இருக்க வேண்டாவா, இந்த ஆள் பொண்டாட்டியா இவ, ஐயோ என்ன டக்கரா இருக்காஷனு மத்த ஆம்பனைகள் பார்க்க வேண்டாமா ஒரு பார்ட்டிக்கோ, கல்யாணத் துக்கோ போனா உன் பக்கத்துலேர்ந்து போட்டோ எடுத்துக்க பத்துப் பேர் பரக்க வேண்டாமா?"

"என்கூட போட்டோவா, எதுக்கு?"

"எதுக்கா? என்ன கேள்வி கேக்கற. சில சந்தோஷங் களெல்லாம் நீ அனுபவிச்சதேயில்லையா? பொம்மனாட் டின்னா அவ ஆம்படையானுக்கு மட்டும்தான் சொத் தமா? பின்னைகளுக்கு உழைச்சுக் கொட்டதானா? முதல்ல உனக்கு நீ சொந்தம். அப்பறந்தான் அடுத்தவர். ட்ளர 10 பி செல்ஃபிஷ் செல்ஃபிஷ்னஸ் இஸ் வெர்க்யூ... கயநலமே உன்னதம், தியாகம் என்பது பொய். ஒருவரும் எதன் யோகுட்டும் எப்போதும் தியாகம் செய்வதில்லை."

"தியாகம் செய்யணும்னு தானே சொல்றா"

"நீ செய்யறியா? இதுவரைக்கும் ஏதாவது செய் திருக்கியா...? வீரனை விடு."

"குழந்தைகளுக்கு சாதம் போட்டு, பிசைஞ்சு அது களுக்கு ஒண்ணுன்னா பதறி..."

"ஸ்டாப் இட் இது தியாகமா... இது பிளினஸ். நாளைக்குக் கிழவியா சோத்துக்கு அல்லாடப் போற

மேன்னு உம்புள்ளைக்கு சோறு போடற. கடைசி காலத்ல உன்னைக் காப்பாத்தணுமேன்னு இப்ப கணக்குப் போட்டு காபந்து பன்ற. உன் குழந்தை உனக்கு கிபிக்ஸ்ட் டெபாசிட். அசனும் வட்டியுமா திரும்பி வரப் போற பிக்ச்ட் டெபாசிட்."

"வரலைன்னா?" - கஸ்தூரி வியந்து கேட்டாள்.

"சரிப்பே. நீ நாசமா போடாஷனு கை நொடிப்பே. அம்மாவ தவிக்க விட்டுட்டியேடா'ன்னு மண்ணு வீசவே; இது தியாகமா. தியாகம் கோப்படுமா? புஷ்டி."

கஸ்தூரி வியந்தாள்.

"எங்கம்மா. எனக்கு திறைய பண்ணிவிருக்காளே. நான், அவனுக்கு ஒண்ணும் பண்ணலையே; என் கல்யா ணத்துக்கு எங்கப்பா கடன் வாங்கி ஆறு வருஷம் கஷ்டப் பட்டு அடைச்சாரே..."

"ப்ரெஸ்மஜ் கஸ்தூரி உனக்குக் கல்யாணம். ஆகலைன்னா உங்கப்பாவுக்கு அவமானம். ஊர் நாலு விதமா பேசும். அவர் உனக்காக கடன் வாங்கலே. தன் கௌரவத்துக்காகக் கடன் வாங்கினார். அதை அவருக்கு மரியாதைன்னு தெரிஞ்சு வாங்கினார், நோபடி சாக்ரி கிபைஸ். நெவர்."

"உலகத்ல தானம் தர்மம்லாம் பன்றாளே..."

"அதுல ஒரு கர்வம். 'அன்னதாதா'ன்னு பட்டம். 'அவரை மாநிரி உண்டா'ன்னு நாலு பேர் சொல்ல ணுன்னு பேராசை. அதனாலதான் தான தர்மம், பிச்சைக் காரர்களுக்கு ஒருநாள் சோறு போட்டா போதுமா அடுத்தநாள் அவன் சாப்பிட்டானா'ன்னு நேத்து பிச்சை போட்டவங்களுக்கு நினைப்பு வருமா? உண்மையான அன்பு அல்லது தியாகம் அடுத்த வேளை சாப்பாட்டுக்கு அவன் என்ன பண்ணுவான்னு யோசிக்காதா. அப்படி எவனையாவது தியாகம் பண்ணச் சொல்லு. முடியாது."

போ'யின்னுடுவான். தியாகங்கறது பொய் ஒருவரும் தியாகம் செய்வதில்லை. எப்போதும் எதன் பொருட்டும், இதுல பெரிய பொய் அம்மாவின் அன்பு. புருஷன்மீது காதல். புள்ளை செத்தப் போயிட்டா அம்மா தூக்கு மாட்டிண்டுடுவாளா.

புருஷன் செத்தப்போன காயில சர்க்கரையில்லாத குடிப்பாளா? உப்புப் போடாத குழம்பு சாப்பிடுவாளா? நீ உயிர் வாழ்வது உணக்காகவே, நான் உயிர் வாழ்வது எனக்காகவே நானே இந்த உலகத்தின் மையம். நான் பூவிலையெனில் இந்த உலகம் பூவிலை எல்லா உறவும் பண்டமாற்று. பண்டமாற்றுன்னு ஒத்துண்டுட்டா அதுல ஹானஸ்டா இருக்கத் தோணும். நீ இதைக்கொடு நான் அனைக் கொடுக்கறேன்னு ஒழுங்கா வியாபாரம் நடக்கும். ஏமாத்தற வியாபாரம் ஏமாந்துதான் போகும்."

அவன் பேச்சுக்கு கஸ்தூரி சுவரில் ஆணியடித்து மாட்டியதுபோல் உணர்ந்தான்.

"தியாகம் அடிமைப்படுத்தும் கஸ்தூரி. ஆளுமை செய்ய ஆசைப்படும் அடிமையாக இருப்பதோ, ஆளுமை செய்வதோ அன்பல்ல. அறிந்து கொள்வதே அன்பு நீ என்னை அறிந்து கொள்ள, முதலில் உன்னை அறிந்து கொள்."

உடம்பு சுற்றி சீன வெடிச்சரத்தைப்போட்டு நுனியில் யாரோ நெருப்பு வைத்ததுபோல திடீர் ஏற்பட்டது. கஸ்தூரிக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்ட அன்பு, தியாக மெல்லாம் எகிறிப்போயிற்று. கிழிந்து சின்னப்பின்னமாகி யது. எதிர் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. என்ன பதில் கூற வாயெடுத்தாலும் ஆணித்தரமாய் அதை விழுந்தது. சென்னையில் தங்கின நாலு நாளையும் வந்தனா, தீபாவளிக் கொண்டாட்டமாய் அனுபவித்தான். ஊருக்குப் போனான். பட்டாக சத்தம் அடங்கி சுவரெல்லாம் கந்தக வாசனை மிச்சமிருப்பதுபோல, வெடித்த பட்டாக

குப்பை தரையெங்கும் பரவி தீபாவளியை ஞாபகப் படுத்தியதுபோல வந்தனாவின் பேச்சு ஒரு பத்து நான் ஞாபகம் இருந்தது. பிறகு மறந்து போயிற்று. 'வாடின பயினைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடினேன்' என்பது. மறுபடியும் பற்றிக்கொண்டது. 'காதல்மடப்பிடியோடும், களிற் வருவன கண்டேன்' என்கிற பாட்டு பரவசம் கொடுத்தது. யானையோ, பூனையோ, சேவலோ, காகமோ தன் ஜோடியோடு சேர்ந்திருப்பதைக்கண்டால், ஒரு கணம் பார்த்தால் உள்ளே சந்தோஷம் வருகிறது. அவை சந்தோஷமாக இருப்பது பார்ப்பவரைத் தாக்கி அவரையும் சந்தோஷப்படுத்துகின்றது. இதில் சுயநலம் உண்டா, வந்தனா? என்று கேட்கத் தோன்றியது. இதற்கும் பதில் வைத்திருப்பானோ, இதையும் தூக்கிப் போட்டு உடைப்பானோ என்று ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது

அந்த வந்தனாதான் அழுக்காய் ஒருவாரம் எங்கோ போய்விட்டு வந்த புருஷனைப் பார்த்து அழுகிறான். நாலுமுறை அபார்ஷன் ஆகிவிட்டதற்குப் புலம்புகிறான். அவளுக்குப் பரிகாரம் கேட்க வெட்கம்போல அதுதான் மாமியாரை விட்டுக் கேட்கிறான். வந்தனா மாறியிருப்பானோ, 'சுயநலம் பொய்' என்று சொல்வானோ? தியாகம் பொய்யா, சுயநலம் பொய்யா, யோசிக்க வேண்டும். சுடரை நெற்றியில் நிறுத்தி, எது பொய் என்று யோசிக்க வேண்டும், இப்போது என்ன வேலை? மறுபடியும் விளக்கேற்றி உட்காருவோமா? — கஸ்தூரி விளக்கேற்றி விட்டு உட்கார்த்தான். எது பொய் என்று சுடரைக் கேட்டான். சுடர் சிரித்தது. பதில் சொல்லாது சும்மா இருந்தது.

“காலை நேர விமானத்தில் வகுவிதோம். விமான நிலையத்தில் சந்திக்கவும்” —பத்துநாள் கழித்தத் தந்தி வந்தது. மாமி டெல்லியிலிருந்து பேசினாள். ஏர்போர்ட் டிலேயே குழந்தைகள் உட்பட எல்லோரையும் பார்க்க விரும்பினாள், வெங்கட்ரமணி விடுமுறை எடுத்துக் கொள்ள, குழந்தைகள் பாட்டியை, சித்தப்பாவை, சித்தியைப் பார்க்கிற ஆசையில் வண்டியில் ஏறின.

விமானம் தரையிறங்கியது. ஆட்கள் கீழிறங்கினர். இறங்கிய கூட்டத்தில் ‘வந்தனா எங்கே?’ என்று தேடிய போது, அருகே வந்தவனை வந்தனா என்று உணர பல நொடிகள் தேவையாக இருந்தது. இப்படி உருக்குலைந்து போக முடியுமா ஒருவரால், எந்த நோயுமின்றி இப்படித் தேசலாய் மாற முடியுமா, ஒரு பெண்ணால்? வயிறு ஆலிவையாக இருக்க வேண்டுமென்றாலே உடம்பையே ஆலிவையாக மாற்றிக் கொண்டாளா? மார்பக வளர்ச்சி என்று சொன்னாளே அதை எங்கே என்று சேலைக்குள் தேட வேண்டியிருக்கிறதே. எதனால் ஆயிற்று நுப்படி? அபாரிஷணா. பிள்ளை பிறக்காது என்கிற மனக்குறையா. புருஷனுக்கும் மனைவிக்கும் ஏற்பட்ட பிணக்கால் உடம்பு போய்விட்டதா? இப்பொழுதெல்லாம் இவள் ஜிம்மிற்கே போவதில்லையா? உடற்பயிற்சி செய்வதெவ்வளவு? உடல் என்பது மனசா? மனசு நன்றாய் இருந்தால்தான் உடலா? அண்டர் செகரட்டரி என்ற அரசு உத்யோகமும், அது கொடுத்த செல்வாக்கும் செனகர்யமும், சந்தைமாமும், புகழும் இப்பொழுது உடம்பில் ஒட்டவே யில்லையா? அந்த மைத்துனர் எங்கே? அந்த சபாரி கோர்ட் சங்கரன் எங்கே? எந்த ஊருக்குப் போனாலும் ஆறு ஜதை காலணிகள் எடுத்துப் போகிற ஆள் எங்கே? அதோ, அதோ சங்கரன். அவனும் உருக்குலைந்து போயி ருந்தான். கண்ணில் வளையம் தட்டி, கன்னத்து மேட்டில்

கருப்பு வளையம் தட்டி, ஓயாத சிகரெட்டால் உதடு கறுத்து, ஒளி குன்றிய கண்களோடு, அவளை நோக்கி கை கூப்பினான். கை கூப்பவில் கூட விரக்தி தெரிந்தது” கூப்பிய கரங்களைக் கீழே இறக்காமல் சட்டென்று தளர விட்டதுபோல் இருந்தது. வணங்குவதும் வணக்கம் பெறுதும் அலுத்துவிட்டதுபோல் தோன்றியது. எல்லாம் வெறத்துவிட்டது போல் ஒரு முகபாவனை யிருந்தது.

‘கம்பமதயானை கழுத்தகத்தின் மீதிருந்து இன்பமுறும் செல்வமும் இவ்வரசும் யான்வேண்டேன் எம்பெருமான் ஈசன் திருவேங்கட மலைமேல் தம்பகமால் நிற்கும் திருவுடைய ஆவேனே...’

வெறும் தூணாய், தம்பகமாய் நின்றுவிட்டான் போலிருக்கிறது. மதயானையில் அமர்ந்தது போல கம்பீர அரச வேலையும், இன்பமுறும் செல்வமும் அலுத்து விட்டது போலிருக்கிறது. ரதி, ஊர்வசி, ரம்பை என்று மனைவியைக் கொண்டாடியதெல்லாம் மறந்து விட்டது போலிருக்கிறது. இப்படி நெஞ்சு தாக்கி, உடம்பு அழியும் துக்கம் ஏன் வந்தது. வீட்டுக்குள் நுழைகிற போதே மேலோட்டமான குசலப் பேச்சுக்கள் தவிர வேறெதுவும் இல்லை.

“பிள்ளை வரம் வேணும்னா ராமேஸ்வரத்துக்குப் போவா. நம்ம பக்கம் அதுதான் வழக்கம். பித்ருக்களுக்கு தர்ப்பணம் பண்ணிட்டு புருஷனும் பொண்டாட்டியும் கைய பிடிச்சுண்டு கடல்ல முங்கிக் குவிக்கணும். இருவத்தி யோரு ஊத்து இருக்கு. கோவிலைச் சுத்தி, அத்தனை யிலேயும் குளிச்சிட்டு ராமநாத ஸ்வாமிய தரிசனம் பண் ணனும், வரச்சொல்லு எல்லாருமே போய் வந்துட லாம்” —அப்பா கடிதம் எழுதியிருந்தார்.

“எனக்கு வரமுடியாது கஸ்தூரி. குழந்தைகளைக் கூட்டிண்டு நீ போயிட்டு வா. உங்க ஊருக்குப் போயி

அங்கேர்ந்து ரெண்டு கார் வச்சுண்டு ராமேஸ்வரம் போயிண்டு வந்துடலாம். நல்ல ஏஸி காரா புக பண்ணிக் கோங்கோ..."—வெங்கட்ரமணி பிரேரணைத் திறந்து கஸ்தூரியிடம் காசு தர, சங்கரன் இடையே புதந்து தடுத்து விட்டான்.

"ஒத்த பைசா மன்னி செலவு பண்ணப்படாத. இது மொத்தமும் என் செலவு..."

"எவ்வளவுடா நியை படுவே..."

"எல்லாமும் நான் தான். எங்கிட்ட காசு இருக்குடா ரமணி. காசு மட்டும்தான் இருக்கு. தயவு பண்ணி என்னைச் செலவு பண்ணலிடு. உன் குழந்தைகளுக்கு செலவு பன்ற சந்தோஷமாவது எனக்குக் கிடைக்கட்டும்..."

"ஏன் அபார்ஷன் ஆச்சு?" —அண்ணா கேட்க, தம்பி சிறிதான்.

"இந்த தேவடியாச் சிறுக்கி மாத்திரை முழுங்கி கலைச்சுண்டுட்டா. மாரு பெருசா இருக்கணும்னு ஊசி போட்டுண்டுட்டா. முதல்ல கலைஞ்சது கலைஞ்சது தான் அப்புறம் தங்கவேயில்லை."

"நான் கலைச்சேனா, இந்தப் படுபாவிதான் இப்ப குழந்தை வேணுமான்னு கேட்டான். இந்தச் சண்டாளன் நான் உன் உடம்பு குலைஞ்சு போய்டுமென்று சொன்னான். இவனுக்காகத்தான் கலைச்சுண்டேன்." வந்தனா பிளிறினான்.

"போம் எச்சக்கலை."

"நீதான் எச்சக்கலை. பஞ்சாபிபொம்பளை, மராட்டி, பொம்பளைன்னு கண்டலனோட படுத்துட்டு காலியான எச்சக்கலை. யு ஹவ் வேஸ்டட் எவரி திங் இங்குடிங் மை லைஃப்"

கஸ்தூரி சண்டை பொறுக்காமல் காது பொத்திக் கொண்டாள்.

"போறும். இங்க வந்து மானத்த வாங்காதீங்கோ. டெல்லில போய் அடிச்சுண்டு சாகுங்கோ. இந்தக் குழந்தைகள் முன்னாடி கத்தப்படாது" —அம்மா அதட்டினாள், பெரிய மரம் முறிந்து விழுந்த வெற்றிடம்போல் ஒரு வெறுமை உண்டாயிற்று. அந்த அமைதி வேதனை தந்தது.

"பஞ்சாபி, மராட்டி, குஜராத்தின்னு வகை வகையா என் தம்பி பார்த்திருக்கானாமே? ஒருநாள் நா அப்படிப் போயிருப்பேனா. இப்ப புரிஞ்சுக்கோ உன் பருஷனோட மகிமையை..."

இரவில் இறுக்கிக் கொண்ட பருஷன் கர்வம் காட்டினான். கஸ்தூரிக்கு அண்ணனும் சரியில்லை, தம்பியும் சரியில்லை என்றுதான் தோன்றியது. பயணப்பட்டார்கள்.

"வரதுக்கு ஒரு வாரம் ஆகும். உடம்பைக் கவனிச்சுக்கோங்க..."—கஸ்தூரி சாதாரணமாய்ச் சொன்னாள்.

"நம்ம வீட்டுக்கு வருமே அந்த பூக்காரக்குட்டிகிட்ட சொல்லிட்டேன். ஒருவாரம் அவ கவனிச்சுக்குவா"—ரமணி கண் சிமிட்டினாள்.

"சரி"—கஸ்தூரி சாமான்களை வரண்டாவில் எடுத்து வைத்தாள்.

"மெட்ராஸ்ல பஞ்சாபி, குஜராத்தியெல்லாம் கிடைக்காது. இப்போதைக்கு பூக்கார குட்டி! போதும். என்ன..."

"சரி"—கஸ்தூரிக்கு அதற்கும் அமைதியாய்ப் பதில் சொன்னாள்.

'என்ன சரி... போகமாட்டேன்னுதானே நீ நினைக்கற..."

“தாரானமா போகலாம். போறேன். போறேன்ற வான தடுத்துநிறுத்தற சக்தி எனக்கில்லை.”

“உனக்கு கொழுப்புடி. உத்தமனா, ராமச்சந்திர முர்த்தியா ஒரு புருஷன் வாய்ச்சிறுக்கான்னு கொழுப்பு. அவங்க சண்டை பார்த்ததுவேர்ந்து எனக்கு ஆசை. எப்படியும் தின்னொரு பொண்ணு பார்த்துடனும்னு...”

“சரி...பார்த்துட்டு வந்து சொல்லுங்கோ...”

“நான் போகமாட்டேன்னு ஒரு தம்பிக்கை, அப்படித் தானே...”

“நீங்க போனாலும் ஒண்ணுதான். போகலைன் னாலும் ஒண்ணுதான்.”

“நான் நிச்சயமா போகத்தான் போறேன்.”

“சந்தோஷமா போய்ட்டு வாங்கோ...”

கடைசி பையைக் காரில் வைத்துவிட்டு ஏறி உட் கார்ந்து கதவு சாத்திக் கொண்டான்.

குழந்தைகளோடு உட்கார்ந்து கையசைத்தான். ரயிலில் சுருண்டு போர்த்திக் கொண்டுதூங்க முயற்சித்த போது, புருஷனும், பூ விற்கிறவளும் கட்டிக் கொண்டு கிடப்பதான காட்சி மனசுக்கு வந்தது. சிரித்தான். கலைத் தான். தூங்கிப் போனான். ஊருக்குப் போய் ஒருநாள் சீராட்டி, மறுநாள் இரண்டு டாக்ஸிகள் பிடித்து, அப்பா வும், அண்ணாவும் துணைக்கு வர பாம்பன் பாலம் கடந்து ராமேஸ்வரம் அடைந்து கருளும் அலையில் முங்கி, முங்கி குளித்து எல்லா ஊற்றுகளின் ஜலத்தையும் தலையில் இறைத்துக்கொண்டு ஸ்வாமி தரிசனம் செய்து, தனிபே அமர்த்திக் கொண்டு சமைபலாள் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டி. குழந்தைகளுக்கு அவர்கள் பெயர் பொறித்த சங்கம், புருஷனுக்கு உள்ளங்கை அகலச் சோழியும் பேப்பர் வெய்ட்டும் வாங்கினான்.

“மன்னி, உங்களுக்கு ஒண்ணும் வாங்கலையா?”
மைத்துனன் கேட்டான்

“ஒரு ஸ்படிக மாலை பார்த்தேன் விலை ஜாஸ்தி சொல்றான் மெட்ராஸ்ல. இங்க சீப்பா கிடைக்கும் போலுக்கு...”

“என்ன விலையா இருந்தா என்ன?” வெள்ளியில் கோத்த நூற்றி எட்டு மணிகள் உள்ள ஸ்படிக மாலையை நானூறு ரூபாய்க்கு வாங்கிக் கொடுத்தான். இரட்டை யாய் மடித்து கஸ்தூரி சந்தோஷமாய் கழுத்தில் போட்டுக் கொண்டான்.

“என்னத்துக்கு இதைப் போய் வாங்கியிருக்கே, வாழ்க்கையே வெறுத்துட்டா மாதிரி, சரி உன் இஷ்டம்” மாமியார் தொடித்துக் கொண்டான். சுசீந்திரம் போய், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் திரும்பி, கன்யாகுமரி அடைந்து எல்லா இடங்களிலும் ஸ்வாமி தரிசனம் முடித்து ஊர் திரும்பி னார்கள். அம்மா பார்த்துப் பார்த்து செய்த சமையலை ரசித்துச் சாப்பிட்டார்கள்.

“என்னம... புள்ளையாண்டிருக்கியா...?” — அம்மா ரகசியமாய்க் கேட்டான்.

“இல்லையே, ஏன் கேக்கற...”

“புண்ணுன்னு கிடக்கு உடம்பு!”

“ஒரு சந்தோஷந்தான்.” — தங்கை கண் சிமிட்டி னான்.

“புருஷன் கை நிறைய சம்பாதிக்கிறார். கண்ணுல வச்சுண்டிருக்கார்ங்கற சந்தோஷந்தான். உடம்பு தக் காளி மாதிரி இருக்கு...” தங்கை இடுப்பு கின்ளிணாள். இந்த சந்தேசமும் தாண்டி வேறு ஒரு சந்தோஷம் தேடி மனசு அலைவதைச் சொல்ல கஸ்தூரி ஆசைப்பட்டாள். ஸூப்போது வேண்டாம் என்று நிறுத்திக் கொண்டாள்.

“உன் மச்சினனுக்கு திருப்திதானே. வேறெதாவது நான் செய்யணுமா சொல்லு” — அப்பா தனியே அழைத்தப் போய்க் கேட்டார்.

“எல்லாருக்கும் திருப்திதாம்பா, எனக்குத்தான் உங்கிட்ட எதாவது கத்துக்கணும்னு ஆசையா இருக்கு; நேரம் கிடைக்கல.”

“என்னம்மா கஸ்தூரி.”

“தியானம் ஹடயோகம் எதாவது கத்துக்கணும்னு நினைச்சுண்டு வந்தேன். ஊர் சுத்தறதிவேயே நேரம் போயிடுத்து.”

“அதெல்லாம் என்னத்துக்கு உனக்கு இதுகளை ஒழுங்கா படிக்க வச்ச களையேத்து அது போலும்.”

மெட்ராஸ் வந்திறங்க வீடு பூட்டியிருந்தது. ஆச்சர்யப்பட்டாள். “பூக்காரியோட ஓடிப்போயிடுத்தா?” — கவலைப் பட்டாள். பத்து நிமிடத்தில் ஃபோன் அடித்தது.

“பெங்களுலர்ந்து பேசறேன். புதுப்ராஜெக்ட்டுக்கு இனிஷியல் டிஸ்கஷன். தேத்த கார்த்தால வந்தேன். இன்னும் ஒன் அவர்ல ஏர்போர்ட்டுக்குப் போய் பத்தரை பதினொன்னுக்கு வீட்டுக்கு வந்துடுவேன். எல்லாம் நல்ல படியா முடிஞ்சதா?”

“முடிஞ்சது... பூக்காரி என்ன சொன்னா...”

“அந்தப் பயம் இருக்கோன்னோ... உன்ன நுழைஞ்ச உடனே பூக்காரி ஞாபகம் வந்துதோன்னோ... என்னால அதெல்லாம் பண்ண முடியாது. கூப்பிடணும்னு ஆசை தான். எதாவது கூச்சல் போட்டுட்டான்னா... நம்ம பூக்காரியே போதும்னு இருந்துட்டேன்.”

“அது யாரு நம்ம பூக்காரி.”

“நீதான். வரேன் நேர வரேன். கம்பெனிக்கு ஃபோன் பண்ணி டிரைவருக்கு ரிமைன்ட் பண்ணச் சொல்லு ஒரே

லக்கேஜ்தான். நேரா வாசலுக்கு வந்துருவேன்னு சொல்லு.”

அவள் கம்பெனிக்கு ஃபோன் செய்தாள். காத்திருந்தாள் பதினொன்றரை மணிக்குக் கார் ‘காம்பெனன்டி’ற்குள் நுழைந்தது. டிரைவர் கீழிறங்கினான். பின் கதவு திறக்கும். புருஷன் இறங்குவான் என்று காத்திருந்தாள். இறங்கவில்லை. டிரைவர் படியேறி ஓடி வந்தான். அவளைப் பார்த்து உறைந்து நின்றான்.

“எதுனா கேள்விப்பட்டங்களாமா...?” என்றான்.

“இல்லையே, என்ன?”

“பெங்களுர்... மெட்ராஸ் ப்ளேன் க்ராஷ் ஆயிடுச் சாமே. பெங்களுர் ஏர்போர்ட்டிலேயே தரையில் விழுந்து நொறுங்கி... முழுசா விவரம் தெரியலைம்மா...”

“ஐயோ...” — கஸ்தூரி அலறியபடி அறைக்குள் ஓடினாள். கம்பெனியுடன் தொடர்பு கொண்டாள். விமான நிலையத்தோடு தொடர்பு கொண்டாள் விவரம் சொல்ல மறுத்தார்கள். மைத்துனர் டாக்ஸி பிடித்து ஏர்போர்ட்டு ஓடினார். கம்பெனியிலிருந்து நாலு பேர் வந்திருந்தார்கள். வாசலில் தலை கவிழ்ந்து நின்றார்கள். விமானத்திலிருந்த எழுபத்தியாறு பேரில் ஒருவர்கூட உயிர் பிழைக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள். கஸ்தூரி தலை சுற்றித் தரையில் உட்கார்ந்தாள்.

‘எந்தை வருக ரகுநாயக வருக
மைந்த வருக, மகனே இனி வருக
இங்கு வருக எனதாருயிர் வருக...’

பாட்டு மனதில் ஓடிற்று. பாதியில் நின்றது, நினைவு தப்பிற்று. கஸ்தூரி மயக்கமானாள்.

பயணம் செய்தது எக்ஸிக்யூட்டிவ் கிளாஸ். எக்ஸிக்யூட்டிவ் வகுப்பில் தானே போக வேண்டும்.

விமானத்தின் மூக்கு நெட்டுக் குத்தலாய் தனையில் மோதி காக்கிபட்டைச் சிதறடித்து எக்ஸிக்யூட்டிவ் கிளாஸை எரித்து மத்திம பாகம் வரை கருக்கி தீய்த்து விட்டது வால் பக்கம் அமர்ந்திருந்தவர்கள் தூக்கி எறியப்பட்டு அதிர்ச்சியில் இறந்து போனார்கள். காக்கிபட்டினிருந்து மத்திம பாகம் வரை உள்ளவர்களை பாலிதீன் பையில் சாம்பலாய் கட்டி வைத்திருந்தார்கள். மூன்றடி உயர பாலிதீன் பையில் இரண்டடி உயர சாம்பலுக்குள் அடக்கி விட்டார்கள். அது வெங்கட்ரமணியா அவ்வது வேறு யாராவதா என்று எந்த விஞ்ஞானப் பரிசோதனையிலும் கண்டுபிடிக்க இயலாது ரத்த குருப்போ, தசை நாரோ, எனும்புத் தண்டோ எதவுமில்லை. உயரக் கிளம்பிய விமானம் தனையில் மோதி அது சுமந்திருந்த அத்தனை பெட்ரோலும் எரியும் வரை சுற்றிச் சுற்றி வந்து, அணைக்கப் போராடுவது போல் பாவ்லா காட்டி அணைந்த பிறகு தண்ணீர் பீய்ச்சி, ஆள் அருகே போக வசதியாய் குடு ஆற்றினார்கள், அவ்வளவுதான் செய்ய முடிந்தது. அவ்வளவுதான் செய்ய முடியும்.

வெங்கட்ரமணி எக்ஸிக்யூட்டிவ் கிளாஸ் கறுப்பு சாம்பல் மூட்டை, இப்போது ரெண்டடி உயர பாலிதீன் பேக் ஒரு காண்டனா காரில் ஐந்து மணி நேரத்தில் கஸ்தூரியில் குடும்பம் கஸ்தூரியோடு பெங்களுர் ஏர்போர்ட் தொட்டது. கண்டதும் இதுவே. கேட்டவை இவையே.

'யாராவது உயிர் பொழச்சுக்கலாயில்ல...?' என்றே கொஞ்ச நஞ்ச நம்பிக்கையும் எரிந்த விமானம் பார்த்ததும் அழிந்து விட்டது.

வெங்கட்ரமணியின் பெங்களுர் ஆபீஸ் ஏர்போர்ட்டில் குவித்திருந்தது. இண்டியன் ஏர்லைன்ஸ் பாலிதீன் பை தவிர ஒரு மலர் வளையம் இனாமாகக் கொடுத்தது. கஸ்தூரி எழுந்து எனும்புக் கூடாயிருந்த விமானம் பார்த்துவிட்டுக் கலங்கினான். மறுபடி மயக்கமானான் முகத்தில் ஈரம்படக் கண் விழித்தான்.

ஒரு வாய் காபி வாயில் ஊற்றப்பட விழுங்கினான். குழந்தைகளைக் கட்டிக் கொண்டு அழுதான் பநிமூன்று வயசு பெரியவன். பாலிதீன் பேக்கை மாரோடு அணைத்துக்கொண்டு 'என் அப்பா... என் செல்ல அப்பா' என்று கதறினான். ஒன்பது வயசு இளையவன் அண்ணாவைக் கட்டிக் கொண்டு அழுதான். ஏர்போர்ட்டிலுள்ள எல்லோரும் அழுதார்கள். பெங்களுர் ஆபீஸ் மேனேஜர் 'ரமணி ரமணி' என்று கத்திக் கொண்டு மூர்ச்சையானார். ஏர்போர்ட் முழுவதும் அழுகை ஓலம். துக்க சாகரம், தெரிந்தவர் தெரியாதவர் எல்லோரும் கஸ்தூரி எதிரே கைகூப்பிக் கண் கலங்கினர். அடுத்த பம்பாய் ஃபளைட் ஆறு மணி நேரம் தாமதமாகக் கிளம்பும் என்று ஒலிபெருக்கி அறிவிப்புச் செய்தது ஆறு மணி நேரம்தான் தக்கம். ஆறு மணி நேரம்தான் சந்தோஷம்.

"தீபாவளி... தீபாவளின்னு இத்தனை நாள் காத்திண்டிருந்தமே... அவ்வளவுதானாம்மா...?" என்று ஒரு முறை பையன் கேட்டான். விடியல் மணி மூன்றிலிருந்து விடிந்த ஒன்பது வரைதான் தீபாவளி. காலை ஐந்திலிருந்து தாவி கட்டி முதல் பந்தி பத்துமணி வரைதான் கவ்யாணம். தாத்தா ஒருவர் நெஞ்சு குடித்து இறந்ததிலிருந்து அவர் சடலம் குனிப்பாட்டும் வரைதான் துக்கம். சந்தோஷம் ஆறுமணி நேரம். துக்கம் ஆறுமணி நேரம் நடுநாயகமாக பாலிதீன் பை இருக்க ஒரு பக்கம் வந்தனா

வும் இன்னொரு பக்கம் கஸ்தூரியும் அமர்ந்து கொள்ள குழந்தைகள் வேறு காரில் சித்தப்பாவுடன் வர சென்னை வந்து இண்டியன் ஏர்லைன்ஸ் கொடுத்த சலப் பெட்டியில் வெங்கட்ரமணியை வைத்த மூடி மேலே பெயர் எழுதி தோற்றம், மறைவு என்று குறித்த நடு ஹாலில் கிடத்தினார்கள்.

மரப் பெட்டியைப் போல் வெங்கட்ரமணி என்று எப்படிச் சொல்வது? உடம்பு பார்க்காமல் துக்கம் முழுமைவாகவில்லை. உடம்பெல்லாம் அம்பு பட்டும் உயிர் போகாத பீஷ்மன் போல துக்கத்தின் வலி மனசை தாக்கிய போதும் வெங்கட்ரமணி இல்லை என்கிற செய்தி முழுமையில்லாது போயிற்று. ஏதோ குறைபாடு சாலாய் தெரிந்தது. உறவுகள் எவருமின்றி சிவையை மட்டும் முன் வைத்து காதலனால் தானிகட்டிக் கொண்ட பெண்ணுக்கு கல்யாணம் முடிந்த சந்தோஷமும், அதே சமயம் ஒரு துக்கமும் இருக்குமே... அப்படித் தானிகட்டிக் கொண்ட பெண்ணை கஸ்தூரிக்குத் தெரியும்.

"நான் தானி கட்டிகிட்டபோது எகிறி எகிறி நாலஞ்சு காக்கா விடாம கத்துச்சு, அதைக் கேட்டுண்டு கேட்டி மேனம் கேட்டிமேனம்னு நான் சொல்லிண்டேன் எப்ப கேட்டிமேனம் சத்தம் கேட்டாலும் எனக்கு இன்னொரு தடவை தானி கட்டிக்கணும்னு தோணும். இப்ப நல்லாதான் இருக்கேன். நாலு செட் நாதஸ்வரம் கூப்பிட்டு, விடாத மேனம் அடிக்கடாணு இன்னொரு தடவை ஏற்பாடு பண்ணலாம். இன்னொரு தடவையும் தானி கட்டிக்கலாம். ஆனா, நிறைவு வருமா?"

இந்தச் சாவு கூட அந்தக் கல்யாணம் போல ஏனோ கஸ்தூரிக்கு நிறைவாக இல்லை. வீட்டுக்குள் பெட்டியைக் கிடத்தும் போது கொஞ்சம் அழகை வந்ததுபெட்டிக்குள் பாலிதீன் பை வைக்கிறபோது தொட வேண்டும் என்கிற ஆசை வந்தது. அது வெங்கட்ரமணி என்பது என்ன நிச்சயம், வேறு யாராவது இருந்தால்... நீட்டிய கையை

கருக்கிக் கொண்டாள். பெட்டியின் மூடியில் மூகத்தைப் பறித்துக் கொஞ்ச நேரம் இருந்தாள்.

சரி... இனிமே என்ன செய்யணும்...?

வந்தனாவீடம் காசு இருக்குமா? சாஸ்திரிகளைக் கூப்பிட வேண்டாமா? அப்பாவுக்கு டெலிகிராம் போய் விட்டதா? வெங்கட்ரமணிக்கு யார் யார் உறவு? தனக்கு இன்னும் யார் உறவு. போனிலேயே டெலிகிராம் கொடுத்துவிட்டலாமா? தலை தூக்கி மைத்துனனை அருகே அழைத்து காதோரம் விசாரித்தாள். "உங்கப்பா கிளம்பியாச்சு. எங்க உறவுக்கார எல்லாத்துக்கும் டெலிகிராம் கொடுத்துட்டேன். யார் வருவா... யார் வரமாட்டா ஒண்ணும் தெரியலை. நீங்க சரியா இல்லையே மன்னி. அதான் எனக்குக் கவலையா இருக்கு."

"ஏன்?" என்பதுபோல் மைத்துனனைப் பார்த்தாள்.

"நீங்க அழலையே மன்னி. ரமணி இல்லேங்கறது எனக்குக்கூட நம்ப முடியலை. வாசல்ல கார் சத்தம் கேட்டா அலனோன்னு தோன்றது. என்னடா பஸ்நீங்க இங்கன்னு வந்து கத்தலானோன்னு பயமா இருக்கு. ரமணி இந்த ஹாலிலேயே இருக்காணு ஒரு நினைப்பு மன்னி. என்னமோ வயத்தப் பிசையறதே தவிர எனக்கும் அழ முடியலை..."

"பசங்க எங்கே...?"—கஸ்தூரி கேட்டாள்.

"பக்கத்து வீட்ல ப்ரெட் வாட்டி கொடுத்தா, சாப் பிட்டு தூங்கிடுத்துகள்; உங்கப்பா வேரட்டும், இப்ப எழுப்ப வேண்டாம்."

நேரு சமாதிக்கு பூ வைத்து விட்டுப் போகிற பள்ளிக் குழந்தைகள் மாதிரி சாரி சாரியாய் ஆட்கள் வந்துவிட்டுப் போனார்கள். மிகுந்த துக்கம் போலும் மூகம் வைத்துக் கொண்டார்கள்.

“செகண்ட் வேர்ல்ட் வாரில ஸங்கப்பாகூட ஒரு ஏர் க்ராஃப்தான் செத்துப் போனார்” என்று சொன்ன வயசாளியை வெளியே தள்ளிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். உலகத்தில் நடந்த எல்லா ஏரோப்ளேன் விபத்து பற்றியும் பேசினார்கள். ‘ஏரோப்ளேன் ரொம்ப வசதி—ரொம்ப டேஞ்ஜரஸ்’ என்று முடித்தார்கள். வாசலில் கார் நிற்கும் சத்தம் கேட்டது.

“மன்னி...உங்கப்பா” என்று எட்டிப் பார்த்துவிட்டு மைத்துனன் கத்தினான்.

வந்தனா கஸ்தூரிக்கு அருகே வந்து நின்று கொண்டாள். கீழேயே அப்பாவின் அழும்புக் கேட்டது வயிறு கலங்கியது. வாசப்பக்கம் ஆட்கள் நகர்ந்து வழிவிடுவது தெரிந்தது. ஒருவரையொருவர் அட்டி அமைதியாகிவது தெரிந்தது. காலடிச் சத்தங்கள் கேட்டன. அண்ணா முன்னால் வந்தான். அவன் கையைப் பற்றிக்கொண்டு கதறினான். மன்னி வந்து அணைத்துக் கொண்டாள். தங்கை ஓடிவந்து மரப்பெட்டியில் விழுந்து கதறினாள். அத்தனை பேரையும் தாண்டி கஸ்தூரி வாசற் கதவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அப்பா உள்ளே வரப் பிடிக்காமல் கவரோரம் சாய்ந்து கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தான்.

கஸ்தூரி பெருங்குரலெடுத்து ‘அப்பா...அப்பா’ என்று கதறினாள். அப்பா வாசற்கதவைப் பிடித்துத் துவண்டு நின்றார். கஸ்தூரியை ஏதெடுத்தப் பார்த்தார்.

“மன்னு பெரும்புகழ் மாதவன்
மாமணிலன் னன் மணிமுடி மைந்தன்
தன்னை உகந்தது காரணமாக என்
சங்கு இழக்கும் வழக்குண்டே
புன்னை குருக்கத்தி ஞாழல் செருந்திப்
போதும்பினில் வாழும் குயிலே

பன்னி எப்போதும் இருந்து விரைந்தென்
பவன் வாயன் வரக் கூவுலாய்”

ஐண்டான் எழுதிய குயில் பத்தை அறைலாய்ப்
பாடினார்.

“கூவுனா வதவானா? என் ரமணி வருவானா? என்
மாப்பிள்ளை வருவானா? என் குழந்தைக்குச் சிறிப்புன்னு
ஒண்ணு தருமா? என் கஸ்தூரிக்கு இனிமே சந்தோஷம்
வருமா?

என் புருகின வேல் தெடுங்கன்
இமைப் பொருந்த பன நானும்
துன்பக் கடல்புக்கு வைகுந்தன்
தோணி பெறாது உழல்கிறேன்.
அன்புடையாரைப் பிரிவுறும் நோய் அது
நீயும் அறிதி குயிலே
பொன்புரை மேனி கருளக் கொடி உடை
புண்ணியனை நீ வரக் கூவுலாய்...”

பாகரம் கஸ்தூரியைக் கொன்று போட்டது. அடி
வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு அலறல் வந்தது. நெஞ்சக்
கூடு வெடித்துச் சிதறும்படி அழுதான்.

‘அவன் புண்ணியன். போய்ச் சேர்ந்துவிட்டான்
நான் பாவி. கிடந்து உழல்கிறேன்’ என்று அழுதான்.
எலும்பு உருக அழுதான். இடையறாது விம்மினான்.
தன் தலை தடவிய அப்பாவின் கையை தன் தலைமீது
இறுகப் பிடித்துக் கொண்டாள்

கூட்டமும் அழுகது. குழந்தைகள் சத்தம் ‘கேட்டு
விழித்தக் கொண்டு மைத்தனனிடம் ஒட்டிக்கொண்டன.
அடுத்த ஒரு மணிநேரம் வீடு விதம் விதமாய் அழுது
புலம்பியது. நிமிர்ந்தது. ‘எரிப்பதா...புதைப்பதா...’
என்று விவாதம் செய்தது.

புதைப்பது நமது வழக்கமில்லை. பெட்டியோடு எரித்து விடுங்கள்' என்று கஸ்தூரியின் அப்பா கட்டளை விட்டார்.

பெரியவன் தனையில் தன்னீர் ஊற்றி ஒற்றைத் தண்டு இடுப்பில் கட்ட 'அக்னயே இதம் நமஹ' என்று மந்திரம் ஆரம்பித்தார்கள். கறுப்பு வேணுக்குச் சொன்னார்கள். நிறைய மாலைகள் குவித்தன மாலைகளை வேணுக்கு மாற்றினார்கள்.

"தம்ம ஜாதில காட்டுக்குப் பெண்கள் வரதா இருந்தா வரலாம். தப்பில்லை. மனசு கிலேசமா இருந்தா வேண்டாம். அதுவும் தப்பில்லை" — யாரோ சொன்னார்கள். அப்பா தடுத்தும் கஸ்தூரி புறப்பட்டாள்.

"எதுக்கு மன்னி?" என்று மைத்தனன் பேசிப் பார்த்தான்.

"அந்தக் குழந்தைகள் பயப்படும், சங்கர்" — கஸ்தூரி தானும் வருவதாய் சொல்லிவிட்டாள்.

கறுப்பு வேணுக்குப் பின்னால் வேறு ஒரு காரில் ஊர்வனத்தைத் தொடர்ந்தாள்.

இதுதான் கடுகாடா? இதுதான் எல்லாம் முடியுமிடமா? இப்படியும் ஒரு விஷயம் பூமியில் உண்டா? இன்னும் புரியாத வெறுமையாய், வெட்ட வெளியாய், எருக்கஞ்செடி தோட்டமாய் சிமெண்ட் கல்லைகள் பூக்களாய் துருத்திக் கொண்டிருக்க இப்படி ஒரு நந்த வனமா? எங்கள் தந்தையார் குப்புசாமி நாயக்கர் தோற்றம்...மறைவு...தாயார் தலைக்கமி அம்மாள் தோற்றம்...மறைவு...ஆறு வயது குழந்தைக்கு பொம்மை புடன் கூடிய கல்லறை யாரோ பிரசித்தி பெற்ற பாடகருக்கு மணி மண்டபம். மும்முன்று கூரைகளாய் உள்ள ஆன்பெட்டாஸ் கூரைக்கு கீழ் பெட்டியைப் படுக்க வைத்து வரட்டி அடுக்கி நெய் ஊற்றி இன்னொன்று வருது என்று அடுத்த டக்கம் வரட்டி.

அடுக்கி இங்கு பிள்ளை உட்கார்ந்து மந்திரம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே அடுத்த சாவு வந்து சேர்ந்தது. பெருங்கூட்டம். ஏக ரகளை. பத்தொன்பது வயசாம். நிறைமாத கர்ப்பினியும். பிள்ளைச் சுமை தாங்காமல் வலிப்பு வந்து செத்துப் போய்விட்டாளாம். சிதைவை இறக்கு முன்னர் அந்தப் பெண்ணை ஒரு கவிராரமாய்க் கிடத்தி சுற்றிப் புடவை விரித்து மறைத்துக் கொண்டு வயிற்றுப் பிள்ளையோடு எரிக்க வேண்டா மென்று யாரோ மருத்துவச்சி அழைத்து வந்து வயிறு கீறி, கருப்பைப் பிளந்து குழந்தையை எடுத்து முற்றிலுமாய் உருவான குழந்தையை அந்த மருத்துவச்சி புடவைக்கு மேல் தலைகீழாய்த் தூக்கிக் காட்ட கஸ்தூரியின் ரெண்டாவது பிள்ளை ஒடிவந்து அம்மா என்று கட்டிக்கொண்டது. முத்தவன் அடுத்த சாவின் அழுகை தாங்காது உடம்பு நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவன் அருகிலும் போய் முதுகு தடவி சமாதானப்படுத்தினான். அப்பா விடம் அவனை அணைத்துக் கொண்டிருக்கும்படி சொன்னான் மறுபடி குழந்தையைப் பார்க்க வேண்டும் என்று யாரோ கத்தி மறுபடியும் மருத்துவச்சி குழந்தையைத் தலைகீழாய்த் தூக்கிக் காட்டினான். ஆம்பினைப் புள்ளை, ஆம்பினைப் புள்ளை யாரோ கத்தினார்கள். வயதில் முத்தவர் தூக்கிக் காட்டிய குழந்தையை வாயாரச் சபித்தார். 'படுபாவி' சண்டாளா என் குலக் கொடிய முழுங்கிட்டியேடா' என்று பூமியில் இறந்து பிறந்த குழந்தையைச் சபித்தார்.

அந்த வார்த்தையும்; கத்தலும் கஸ்தூரியின் நெஞ்சில் ஆழத்தைத்தன. அவன் உன்னுக்குள்ளேயே அழுகை சட்டென்று நின்றது.

என்ன பிறப்பு இது...என்ன வாழ்க்கை இது. ஏன் மரணம் இங்கு...எது மரணம். எது மரணமில்லாதது? கேள்விகள் துளைக்க ஆரம்பித்தன. கண் முன்னே இறந்து

பிறந்த குழந்தை ஊசலாடியது. எந்நேரமும் அதுவே ஞாபகத்தில் இருந்தது. கஸ்தூரி அன்று வீட்டில் தலை முழுவியபோது வெட்கட்ரமணியையும் மறந்து போனாள் போதேன்...போதேன்னு சொன்னியே. இதுக்குத் தானா என்று சிரித்தாள். சிரித்தபடியே கொஞ்சம் அழுதாள். அந்த அழுகை வெங்கட்ரமணிக்காக இல்லை. தனக்காக என்பது பிற்பாடு தெரிந்தது.

7

"நீ தப்பா நினைச்சுக்கவேன்னா ஒண்ணு கேட்கறேன் கஸ்தூரி. குழந்தைகளை நான் டெல்லிக்குக் கூட்டிட்டு போய் படிக்க வைக்கட்டுமா? டெல்லி இன்னும் பெட்டர் அட்மாஸ்பீயர் இல்லை..." வந்தனா கேட்டபோது 'உனக்கேன் இந்தத் தொல்லை' என்று வியப்பாய்ப் பார்த்தாள்.

"நான் இப்ப பேசறதையும் தப்பா எடுத்துக்காத கஸ்தூரி. இந்த உலகத்துல இறப்பு, பிறப்பெல்லாம் ரொம்ப சரியாத்தான் இருக்கு. ஏதோ ஒரு சரியான கணக்கு நம்ம தலைக்கு மேல நடக்கறது. சங்கர் முஞ்சிய பார்த்தியா...தெளிவாயிடுத்து. அதுப்படி மனிகை சாமான்லேர்ந்த குழந்தைகள் படிப்பு வரைக்கும் ஓடி ஓடி செய்யறார் பார்த்தியா? அது கண்ணுல உயிர் வந்துடுத்து கஸ்தூரி. அடுத்த வாரத்தோட வீவு முடியறது. அங்க போனா தவிக்கும் மறுபடி வீவு போட்டுட்டு மெட்ராஸ் பார்க்க ஓடிவரும். இந்த மார்ச் முடிஞ்சவுடனே 'நான் அதுகளைக் கூட்டிண்டு போகட்டுமா? அதுகளை டெல்லில படிக்க வைக்கட்டுமா?

'குழந்தைகள் ஒட்டுமா தெரியலையே...'—கஸ்தூரி மனசுள் நினைத்துக் கொண்டாள். வாய் நிறந்து கேட்காமல் குழந்தைகளைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தாள். குழந்தைகள் அவள் இருக்கிற பக்கம் எட்டிப் பார்த்து விட்டு சங்கரிடம் போய் ஒட்டிக் கொண்டன. வந்தனா வைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தன. சித்தப்பாவையும், சித்தியையும் ஏர்போர்ட் வரை வழியனுப்பிவிட்டு வீட்டில் முடங்கிக் கிடந்தன. 'அப்பாவும இல்லை...சித்தப்பாவும இல்லை' என்று வசனம் பேசின. காலையில் டெல்லி விருந்து கால் வரும் மாணையில் இவர்கள் கால் போட்டுப் பேசுவார்கள். 'அண்ணா அடிக்கிறாம்பா'—ஃபோனியேயே கம்பிளெய்ண்ட் நடக்கும் எஸ்.டி.டி.யிலேயே உபதேசமும் நடக்கும். டிசம்பர் வீவுக்கு இரண்டு குழந்தைகளையும் டெல்லிக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போய் இன்டியன் ஏர்லைன்ஸ் அதிகாரிகளிடம் நிற்கவைத்து 'நீ எக்வனவு காம்பென்ஸேஷன் கொடுப்பே. எத்தனை கொடுத்தா தீரும்' என்று அந்த அண்டர் செகரட்டரியை விரட்டிவிட்டு வர. இத்தியன் ஏர்லைன்ஸ் ஒரு பெரும் தொகையை நஷ்ட ஈடாய் தர முன் வந்தது. அதைக் காட்டிலும் பெருந்தொகை கேட்டு சங்கரன் வழக்குத் தொடுத்தான். மிகப் பெரிய வக்கீலை அதற்காக நியமித்தான். கம்பெனி நஷ்ட ஈடு கொடுத்தது. இன்ஷூரன்ஸ் தொகையை ஆன் அனுப்பி விரட்டி வாங்கிக்கொடுத்தது.

சாப்பாட்டுக்குக் கவலை இல்லையெனினும் கஸ்தூரி யின் மனசுக்குள்ளேயே நிரந்தரமாய் ஒரு வெறுமை படர்ந்தது. கஸ்தூரி குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடம் போனவுடன் விளக்கை ஏற்றி அதன் முன்னே நெடு நேரம் உட்கார்ந்துகொண்டாள். கண் முன்னே அந்தக் குழந்தை ஊசலாடியது. இறந்து பிறந்த குழந்தை எப்போதும் நின்றது.

அது யார், கண் முன்னே ஊசலாடுகிறது...அந்தக் குழந்தையா...இல்லை, மொத்த மனித குலமா? செத்துப்

போன குழந்தையை எப்படித் திட்டினார்கள்? அப்படி யானால் உயிரோடு இருந்தால் அந்தக் குழந்தையை எப்படித் திட்டுவார்கள்... அந்தக் குழந்தை உயிரோடு இருந்தால் எத்தனை வதைபட்டிருக்கும் பால் குடிக்கும் போது, உட்காரும்போது, தவழும்போது, சிரிக்கும் போது, அழும்போது எத்தனை ஏச்சுக்கள் வாங்கி யிருக்கும். 'அம்மா வை முழுங்கியவன்' என்று எத்தனை பேர் முகம் சுழித்திருப்பார்கள்.

உனக்கு சோறு வேறயா பீடை. உனக்கு அழுதை வேறயா? என்னா சிரிப்பு தரித்திரம். அப்பா... நான் சாக வில்லை. எனக்குக் குழந்தை பிறந்தபோது நான் சாகவில்லை.

என்னை முழுங்கியதாட் எந்தக் குழந்தைக்கும் குற்றச்சாட்டு இல்லை ரமணி இறந்தபோதும் கூட குழந்தைகளை யாரும் கரிக்கவில்லை. சித்தப்பனுக்கு பிள்ளை இல்லாமல் செய்து இந்த சித்தப்பனுக்கு தத்தாக யாரும் தராமலே அவை ஒட்டிக்கொண்டு விட்டன. இனிமேல் அந்த சித்தப்பன் அழுக்கு ஜீப்பாவோடு போக மாட்டான். அந்த சித்தி தினம் தூக்கமாத்திரை சாப் பிட்டு கருண்டு கிடக்கமாட்டான்.

வந்தனாவுக்கும் சங்களுக்கும் வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிப்பு கிடைத்துவிட்டது. டெல்லிக்குப் போய் படிக்க ட்டுமா என்று கேட்க அந்தக் குழந்தைகளுக்குப் பயம் 'அம்மா அழுவான்' என்று பயம். 'போ' என்று சொன்னால் போதும். உடுத்திய உடையோடு இரண்டு விமானம் ஏறிவிடும்.

அப்பா 'குழந்தைகளோட இங்க வந்தேன்' என்று எழுதியிருந்தார்.

தாத்தா வீட்டுக்கா?... வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை போனா போறாது? நாம அப்படித்தானே போவோம் — பெரியவன் நியாயம் பேசினான். தங்களுக்கு எது தேவையோ அதைக் குழந்தைகளே எடுத்துக்கொண்டன.

"ஹாங் ஜி... ஹை ஜி" என்று ஹிந்தியில் பதில் சொல்லின. "எங்க டெல்லில..." என்று அடுத்த வீட்டுக் குழந்தைகளிடம் கதை சொல்லின.

டிசம்பர் லீவில் குழந்தைகள் டெல்லி போயிருக்கிற போது கஸ்தூரி தலைக்காவிரியில் தலை முழுகி ஒரு பிராமணருக்குச் சாப்பாடு செய்து போட அப்பாவோடு போனான். ட்ரெயினில் எதிர்ப்பக்கம் இருந்தவர்கள் அவன் கதையை லேசாகக் கேட்டுவிட்டு வருத்தப் பட்டார்கள்.

"இன்னும் கொஞ்சம் தள்ளிப் போனேன்னா கஞ்சன் காடுன்னு ஒரு இடம். கர்நாடகா, ஆந்திரா பார்டர். அங்க ஆனந்தாஸ்ரம்மனு ஒண்ணு இருக்கு. ரொம்ப அமைதியான இடம் இடைவிடாத ராம நாமம்... உலகமே மறந்துரும்..."

'ஏன் உலகத்தை மறக்கச் சொன்னார்கள்' என்று அவனுக்குப் புரியவில்லை. ஆஸ்ரமத்து வாசனுக்குப் போன போது உடம்பு நடுங்கிப் போட்டது 'திபு திபு' வென்று அதன் மையத்திற்குப் போக ஆசை வந்தது. நியான மண்டபத்தில் கண் முடி உட்கார்ந்த போது எதிரே விளக்கேற்றி வைக்காமலேயே உடம்பு முழுவதும் ஒரு கடர் படர்ந்தது. தன் உடம்பே தனக்கு ஒளியாய்த் தோன்றியது. 'தான்' என்பது என்ன என்று புரிந்தது. நியான மண்டபம் விட்டு வெளியே வந்ததும் யாரோ பாதி பெருக்கி விட்டுப் போட்ட துடப்பம் இருந்தது. பெருக்க பாதி வெராண்டா மண்ணாக இருந்தது. கை பரபரத்தது. 'அப்பா கொஞ்சம் இரேன்' என்று சொல்லி விட்டு வெராண்டா முழுவதும் பெருக்கினான்.

"யாராவது எதாவது சொல்லப் போறாம்மா" — அப்பா பயந்தார்.

"நீ எதுக்கும்மா இதெல்லாம் பண்ணே..." அப்பா அலுத்துக் கொண்டார்.

"ஐனங்க நடமாடற இடத்தை யாராவது பெருக்கி துடைச்சுத்தானப்பா ஆகணும். மெட்ராஸ்ல வெறும் வீட்டைத் துடைச்சுண்டிருப்பேன்"

"அதெப்படி வெறும் வீடும்பே...? கண்ணுக்கு கண்ணா ரெண்டு குழந்தைங்க இவ்வியா?"

"அதுகள் எங்கிட்ட ஒட்டலைப்பா. அதுகள் வேற இடம் போயிடுத்து. அதுகள் ரெண்டும் டெல்லியில் கால் ஊனி அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, கனடா'ன்னு போயிடும். அதுகளுக்கு ஜெர்மன் விருப்பப் பாடம். சிப்ரேஞ்சு கட்டாய பாடம். இங்கிலீஷ் கரதல பாடம்."

"நீ மாத்து. பாகரம் செல்லிக் கொடு."

"ஒட்டாது. அதுகள் என் மாமியார் வம்சம். அப்பா புத்தி. சித்தப்பா சிதேகம்."

"கழிச்சு கட்டிரலாம்னு பாக்கறயா?"

"கைய உதறிண்டு போறவானை காலைப் பிடிச்சு கெஞ்சலானேன்னு பாக்கறேன்."

"அப்ப உன் கதி?"

"இப்படி எங்காவது மடத்துல சேர்ந்துடலாம்னு நினைச்சுண்டிருக்கேன்."

"என்ன?"

"இந்த ஆஸந்தாஸ்ரமம் ரொம்ப அமைதியா இருக்குப்பா. இந்த இடம் முழுக்கப் பெருக்கித் துடைக்கணும் போல இருக்கு."

"பைத்தியமா கஸ்தூரி உனக்கு?"—அப்பா கத்தி னார்.

"புடிச்சுட்டா சந்தோஷமா இருக்கும், கொண்டு போய் உன் வீட்ல வச்சுண்டு என் தலையெழுத்து... என் தலையெழுத்துன்னு அலுத்துக்கலாம். உனக்கும் பொழுது போகும்."

"அதிகப் பிரசங்கித்தனமா ஆடாத கஸ்தூரி"

"என் ஆசையைச் சொன்னேம்பா. சொன்னதுக்கே அதிகப் பிரசங்கித்தனம்னு கத்தறியே...செய்துட்டா என்ன சொல்வே..."

"அந்த மடத்துல தடிதடியா ஆம்பனைகள் இருக்கா"

"இனிமே ஆம்பனையாவது பொம்பனையாவது"

"நாப்பது வயசுதான் கஸ்தூரி உனக்கு?"

"அது உடம்புக்குப்பா. மனசு அறுபது வயசுக்குப் போயிடுத்து."

"எப்படிப் போகும்?"

"ஏன் போகாது?"

"எனக்கே போகலையே...உனக்கெப்படிப் போகும்."

"கிராமத்துல உட்கார்ந்து கரும்பு, நெல்லு, வாழை. காராமணி போட்டுண்டிருக்கறவானுக்கு போகாது. மாடு மேய்ச்சிருமோன்னு நட்ட நடுநில வயல்ல பேயா உலாத்தறவானுக்குப் போகாது."

"என்னையும் ஆஸ்ரமத்தக்கு வரச் சொல்றயா?"

"உன்னால அது முடியாது. ஒரு பக்குவம் வேணும் அதுக்கு."

"என்ன பக்குவம் வந்துடுத்து உனக்கு?"

"உனக்கு சொன்னா புரியாது."

"புரியும்படியா சொல்லு கஸ்தூரி."

"என்னால அந்த வீட்ல இருக்க முடியாது."

"குழந்தைகளை டெல்லிக்கு அனுப்பாதே..."

"எனக்காக அதுகள் வாழ்க்கையை முடக்க முடியாது பின்னால அதுக்கு அம்மா'ன்னா வெறுப்பு வந்தரும்."

"அப்ப என்கூட வந்து இரு"

"நீ செத்துப் போயிட்டா அண்ணாவுக்கு பாரமா இருக்கும்படி இருக்கும்."

"எதுக்கு பாரம்? அதான் பத்து பண்ணெண்டு லட்ச ரூபா காம்பன்ஸேஷன் வருமே..."

"காசோட வந்தா நன்னா வச்சப்பாங்கறயா?"

"அப்படிச் சொல்லலை கஸ்தூரி"

"அப்படித்தான் அந்த காக என்னுடில்லை என் குழந்தைகளோடது. உனக்கோ, எங்கண்ணாக்கோ அதைத் தாரை வார்க்க முடியாது?"

"சரி...வேணாம்...கம்மா சோறு போடறேன் வா."

"இப்படி வெறுப்பாதான் போடுவே..."

"கஸ்தூரி..." அப்பா கத்தினார்.

"எனக்கு இந்த ஆஸ்ரமம் புடிச்சிருக்குப்பா...நான் வந்திரப் போறேன்."

அப்பா வழி முழுவதும் பேசவில்லை.

போஸ்டாபீனுக்குப் போய் சங்குக்கும், அண்ணாவுக்கும் கடிதம் எழுதிப் போட்டார். மாமியாரைத் துண்டி விட்டார்.

அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை எல்லோரும் அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். இதமாய் அவளை பயமுறுத்தினார்கள்.

"ஆஸ்ரமம் பாக்கறதுக்கு நன்னாருக்கும், பழலினா சாயம் வெணுத்தும், அத்துனை சாமியார் பசங்களும் அயோக்யப் பசங்க..."

"போதைபும் பொம்பளையுமில்லாம ஒருத்தராலயும் இருக்க முடியாது..."

"சாமியார் பசங்களைவிட குடித்தனம் பன்றவன் எத்தனையோ மேல். பழிபாவத்துக்குக் குடித்தனம்

பன்றவன் பயப்படற மாதிரி சாமியாருங்க பயப்படற தில்லை."

"நல்லவர், கெட்டவர் எங்கும் உண்டு."

"இன்னும் நீ இளமையா இருக்கே, கஸ்தூரி—" வந்தனா இடைமறித்தான்.

"இனிமே ஒருவேளைதான் சாப்பாடு. ரெண்டு கப் சோறு தான் சாப்பாடு..."

"எதுக்கு இப்படி துன்புறுத்திக்கணும்?"

"அப்படியானால் இன்பமுறுவது எது?"

"எனக்கு இந்தக் கேள்விக்கு பதில் தெரியலை, மன்னி. ஒரு விரக்தில பேசறேன். ரமணி செத்துப் போனது உங்களை அசத்தியிருக்கு..." சங்கர் நடுவே பேசினான்.

"நல்ல வேளை செத்துப் போனார். இருத்திருந்தா எனக்கும் அவருக்கும் சண்டை வந்துருக்கும்."

"அண்ணா செத்துப் போனது விடுதலைங்கறேனா?"

"விடுதலைதான். உங்கண்ணாவுக்கு.

"அண்ணாவை நீங்க லவ் பண்ணவேயில்லையா?"

"உங்க அண்ணாவை லவ் பண்ண ஆரம்பிச்சேன். இப்ப உலகம் பூரா லவ் பண்ணணும்னு தோன்றது."

"இதுக்குப் பேரு தேவடியாத்தனம்." அதைவரை பேசாதிருந்த அண்ணா எழுந்து நின்று கத்தினான்.

"லவங்கறது உன் கிராமத்துல கெட்ட வார்த்தை. உனக்கு ஞானம் அவ்வளவுதான்."

"உன் ஞானம் எவ்வளவு?"

"உனக்கேன் அது பத்திக் கவலை?"

"நீ எங்கயாவது ஊர் மேய்வ. நான் பார்த்துண்டிருக்கணுமா? உன் தங்கை இப்படிப் போயிட்டாளா

செ. சொ—6

மே'ன்னு யாராவது சொன்னா நான் கேட்டிண்டிருக்கணுமா?"

"உன்னை யாரும் அப்படி சொல்லிடக் கூடாதுன்ற துக்குத்தான் என்னை உன் வீட்டு வந்து இருக்கச் சொல்றயா?"

"ஆத்துக்காரர் இல்லாத முடியவேன்னா கண்டும் காணாத இங்கயே ஏதாவது பண்ணிண்டிருக்கட்டும். எதுக்கு ஆஸ்ரமம், மடம்னு." — மன்னி உதடுகோணி பேச சட்டென்று கஸ்தூரி அவனை நோக்கி திரும்பினாள்.

"உன் புருஷன் செத்துப்போன பிறகு நீ கண்டும் காணாம எதானும் பண்ணிண்டிரு. நான் கேட்கலை."

"என்னடி...என்ன பேசற..." — அப்பா கோபமாய் எழுந்தார்.

"ஆயிரம் ஆயிரமா பாட்டுசொல்லிக் கொடுத்தேனடி. இப்படி அட்டுழியம் பன்றயே..."

"உனக்கு நன்றி சொல்லணும்பா. சின்ன வயசுல இதெல்லாம் படிக்கவேன்னா இப்படி போகத் தோணி விருக்காது."

"அப்ப நான்தான் காரணமா?"

"நிறைய காரணம். நீயும் ஒரு காரணம்."

"நான் மாடிவேர்ந்து விழுந்து செத்துப் போறேன்."

"நான் போறது ஒரு பத்து நான் தாமதமாகும். அவ்வளவுதான்."

"நானைக்கே போறதா முடிவு பண்ணிட்டயா?"

"சரி...நானு மாசம் கழிக்க போறேன்."

"போ. போய் ஒழி. எக்கேடோ கெட்டு ஒழி. அங்க போய் நாநினாதான் வீட்டு மனுஷா மகிமை உனக்குத் தெரியும்."

"இவாள்ளாம் நாற மாட்டா மாமா. எதுக்கும் துணிஞ்சலா" — மன்னி மறுபடியும் முணுமுணுத்தாள்.

"துணிஞ்சலாதான் துறவுக்கிட்ட போக முடியும். கோழைகள் கடைசிவரைக்கும் தின்னணைல உட்கார்ந்து ஊர் கதை பேசிண்டிருப்பா."

"நானைக்கு போகவேலை விடுங்கோ. மன்னி, ப்ளீஸ், நுங்க அகெய்ன். என்னதான் நான் பார்த்துண்டா லும்... என்னதான் வந்தனா சீராட்டினாலும் பெத்த அம்மா குழந்தைகளைப் பார்த்துக்கற மாதிரி வராது மன்னி. கொஞ்சம் யோசனை பண்ணுங்கோ, நான் அடுத்தமாசம் வரேன்..."

சபை கலைந்தது. ஊர் திரும்பியது. எல்லோரும் போன பிறகு இரண்டு நாள் கழித்து கஸ்தூரி மூத்த பின்னையை அழைத்துக் கேட்டாள்.

"என்கூட ஆஸ்ரமத்துக்கு வந்தார்றயா? இப்ப நீ படிக்கிற படிப்பைவிட பெரிய படிப்பு நான் சொல்லித் தரேன். இன்ஜினியருக்கோ டாக்டருக்கோ படிக்கறதை விட இவானெல்லாம் உன் கால்ல வந்து விழற விஷயம் சொல்லித் தரேன். அம்மா கூட வர்றயா?"

"முடியாது."

"ஏன்?"

"எனக்கு ஜெர்மன் போகணும்."

"ஜெர்மனில ஒண்ணும் இல்லடி கண்ணா."

"ஜெர்மன்லதான் பெஸ்ட் கார் அவைலபின். ஸைன் டிஸ்ட்டுக்கு ஜெர்மன்தான் சரியான இடம்."

"நீடா..." — இளையவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

"எனக்கு சித்தப்பா, சித்திதான் வேணும்"

"நான் வேண்டாமா?"

“வேண்டாம்...”

“ஏன்டா?”

“நீ தேவடியா. நாசமத்துப் போறவ.”

கஸ்தூரி சிரித்தாள். “யார் சொன்னா” என்று கேட்டாள்.

“மாமா, மாமி ரெண்டு பேருமே சொல்றா.”

“அம்மா வேண்டாமா உனக்கு”

“வேண்டாம்”

“திச்சயமா வேண்டாமா?”

“வேண்டாம். வேண்டாம். வேண்டாம்...”

“சரி. போய் தூங்குங்கோ.”—கஸ்தூரி விளக்கேற்றி வைத்து கடர் முன்னே சம்மணமிட்டு அமர்ந்தாள். அவள் மனக்குள் நுறந்து பிறந்த குழந்தை ஊசலாடியது.

8

“அந்த விளக்கு என்ன தெரிகிறது?” மாமியார் கஸ்தூரிக்கு அருகே வந்து உட்கார்ந்தார். அவளையும் குத்தவிளக்கையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்.

“சரி, எதோ உனக்கு மனக்குக் கஷ்டமா இருக்கு. உன்னை மூடி உக்காந்துண்டு ரமணியோட சந்தோஷமா கழிச்சதெல்லாம் ஞாபகப்படுத்திக்கறயோன்னு நினைச்சேன். ஆனா நான் தவறாத இப்படி உக்காந்துக்கறயேடி. என்னது நீ? பூனா புண்காரம் மாதிரியும் தெரியலை.

எதோ குறிமேடை மாதிரி ரெண்டு மணி நேரம் மூணு மணி நேரம் விளக்கு பார்த்துண்டே இருந்தா வீட்டுக்கு நல்லதா? பொம்மனாட்டி இதெல்லாம் பண்ணலாமா? அப்படி என்ன தெரியறது இது? எதாவது யகிணி உபாசனையா? மந்திரம், மாயம் எதாவது கத்துண்டிருக்கயா?”

என்ன பதில் சொல்லது என்று கஸ்தூரியோசித்துக் கொண்டிருக்க, மாமியார் விளக்கைப் பார்த்துவிட்டு தொடர்ந்து பேச ஆரம்பித்தாள்.

“நீ ரமணிகிட்ட சந்தோஷமா இல்லையோ? ரமணி ரொம்ப கஷ்டப்படுத்தினானோ? என்கிட்ட கொஞ்சம் மனசு விட்டு பேசேன். உங்க வீட்டு மனுஷாளே உன்னைக் கன்னா பின்னான்னு பேசற போது எனக்குக் கஷ்டமா இருக்கு. உங்கப்பா உன்னைக் கன்னாபின்னான்னு திட்டிட்டு வாசல்ல உட்கார்ந்து அழுதார். உனக்குத் தெரியுமோ? அதுவும் சிரமமாதான் இருந்தது. எழுபது வயசுக் கிழவருக்கு எதுக்கு இத்தனை வேதனை? யார் பக்கமும் பேசமுடியாம திருதிருன்னு முழிச்சிண்டிருந்தேன். ஊருக்குக் கிளம்பறபோது சங்கர் என்னண்ட சொல்லிட்டு போனான் என்ன வேதனைன்னு கேளுமமா. எதக்காக மடத்துக்குப் போகணும்னு கேளு'ன்னு சொல்லிட்டு போனான் ‘இன்னிக்கு கேக்கலாம். நாளைக்கு கேக்கலாம்னு தன்விப் போட்டு இப்ப தான் கேக்கறதுக்கு தைரியம் வந்தது. ‘இதனால, இப்படி ஒரு எண்ணத்தால நான் சன்யாசியா போறே'ன்னு எனக்கு சரியா ஒரு காரணம் கொடு. சரி போகன்னு நான் உன்னைவிட்டுடறேன். நீ போறதுக்கு நான் சப் போர்ட் பண்ணேன்”—மாமியார் தயங்கித் தயங்கி வார்த்தைகளைமென்று விழுங்கி அவளோடு பேசினார்.

“நான் ஏன் போகக் கூடாதுன்னு உங்களுக்குத் தோன்றது?”

“நீ பொம்மனாட்டியாச்சே, கஸ்தூரி.”

"பொம்மலாட்டி சன்யாசியா போகக்கூடாதன்னு எங்கயாவது எழுதியிருக்கா?"

"இல்லை. ஆனா, உனக்கு ஒரு அவமானம் நடந்து தன்னா அது இந்த வீட்டைப் பாடுக்காதா? இசகுபிசகாக எதாவது நடந்துடுத்துன்னா இந்த வீட்டுக்குக் கேவல மில்லையா?"

"என்ன எசகு பிசகா நடக்கும்?"

"அங்கே போய் யாரையாவது கல்யாணம் பண்ணிண்டுட்டே...இல்லை ஏதோ தொடர்பு ஏற்பட்டது."

"கல்யாணம் பண்ணிக்க அவ்வளவு தூரம் போக னுமா? நாப்பது வயசு எனக்கு. இனிமே என்ன கல்யாணம்?"

"உன்னைப் பார்த்தா அப்படித் தெரியலை. பார்க்கற துக்கு 'பனிச்'சுன்னு இருக்கே ஒரு துக்கத்துல முகம் வாடிப் போச்சே தவிர உடம்பில வாட்டம் இல்லை. நான் பேசறதைத் தப்பா எடுத்துக்காத."

"எடுத்துக்கலே, மாமி. எனக்கு ஆம்பளை, பொம் பனைங்கறதே மறந்து போறது சின்ன வயசிலேயிருந்து பாடின பாட்டா... இல்லை. சாதாரண மாட்டு வண்டி ஊர்லேயிருந்து காண்டனா கார் அளவுக்கு சந்தோஷமா... எதுன்னு தெரியலை. ஒரு நிறைவு உன்னுக்குள்ள வந்து ருத்து இனி எதுவும் தேவையில்லைன்னு மனசுக்கு பட்டு தெரு. என் குழந்தைகளைப் பார்த்துக்க ஆன் இருக்கு. அதனனுக்குன்னு ஏதோ கொஞ்சம் காக இருக்கு. என் பையன்கள் டெல்லி போன பிறகு நான் இங்க உட்கார்ந்து என்ன பண்ணறது? எங்க ஊருக்குப் போய் எதைப் பார்க்கறது? இங்க உட்கார்ந்து வேலஸ் கிளப் போகலா? எங்க ஊர் விலசாயத் தம்பி கணக்கு பார்க்கலா? பெரிய விடுதலை கிடைச்சிருக்கு மாமி. கொஞ்சம் கொஞ்சமா வாழ்க்கை ஒரு வசதிக்கு என்னைத் தன் னிண்டு போய் அந்த வசதியைத் தான்டி அதை உதறிட்டு

நான் வானத்தைப் பார்க்க ஆரம்பிச்சுட்டேன். அவர் இருந்தா போயிருக்க முடியாது. குழந்தைகள் காலை சுத்திண்டிருந்தா போக முடியாது. எல்லாச் சங்கிலியும் எனக்கு அறுந்துடுத்து நான் மடத்துக்கு போனா என்ன தப்பு? ஆசிரம வாழ்க்கை என்ன இழிவு?"

"அங்கே மனுஷா சரியில்லேன்னா என்ன பண்ணுவ?"

"சரியில்லாத மனுஷாள்ளா சரி பண்ணுவேன்."

"எந்த இடைஞ்சலும் வராதுன்னு நம்பறியா?"

"எங்கிட்ட தெளிவிருந்தா யாரும் எந்த இடஞ்சலும் பண்ணமாட்டா. எனக்கு ஆசையே இல்லாது போன பிறகு யாரையும் அண்டத் தேவையில்லை."

"அதெப்படி ஆசையே இல்லாம...? சோறு திங் கணுமே"

"நாலு வாய் கவனம் கிடைச்சா போறும்."

"உடுத்திக்க வேண்டாமா?"

"மேல போர்த்திக்க கிழிசல் புடவை இருந்தா போறும்"

"எதுக்கு உன்னை வருத்திக்கணும்?"

"இதில் ஒரு வருத்தமும் இல்லை. பட்டுதான் உடுத்திக்கணும். வைரம்தான் பூட்டிக்கணும்னு எனக்கு இல்லை."

"கம்மா சொல்லாத கஸ்தூரி. உன் நகைன்னு பொட்டிலை நாப்பது சவரன் பூட்டி வச்சிருக்கேல்ல... அதுல வைரக் கம்மல் ரெண்டு ஜோடி வச்சிருக்கேல்ல..."

"இருக்கு. அதுல எந்த மோகமும் இல்லை. அது என்னதுன்னே எனக்குத் தோணலை..."

"இப்ப காதல போட்டுருக்கற தோடு?"

“உங்களுக்காகப் போட்டிருக்கேன். இந்த வீட்டை விட்டு போறன்னக்கு கழட்டி உங்க கைல கொடுத்துடுவேன்.”

“காககூட வேண்டாமா?”

“வேண்டாம்.”

“அத்தனை விட்டுப் போச்சா? நகை. புடனையெல்லாம் கூட விட்டுப் போயிடுத்தா...”

கஸ்தூரி சிரித்தாள்

“எனக்கு ஏன் விட்டுப் போகலை, கஸ்தூரி?” கேள்வி கேட்ட மாமிசை மெல்லிய சிரிப்போடு பார்த்தாள்.

“என்னைப் பைத்தியம்னு சொல்றயோ? இன்னும் பால்பாஜி தின்னுண்டு பட்டுப் புடவை அயர்ன் பண்ணி உடுத்திண்டு முக்குத்திய சோப்புத் தண்ணில அலம்பி அலம்பி பாலிஷ் போட்டு...என்னை அசட்டுக் கிழவின் றயோ...நான் தோடுக்குக் கல் மாத்தலாம்னு நினைச்சிண்டிருக்கேன். நீபாவா ஆஸ்ரமத்துக்குப் போகணும் கறியேம. கஸ்தூரி நான் மட்டமோ...”

“உன்னைப் பார்க்கறபோது நான் ஆறாவது விரலோன்று தோன்றது. இந்தப் பூமிக்கு அவஸ்யமே இல்லாத ஜென்மமோன்று தோன்றது. தன்னால விட முடியலையகற ஆங்காரத்துனால உன்னை எல்லோரும் குத்தம் சொல்றப்ப எனக்கு உன்னுக்குள் சந்தோஷமா இருந்தது. ஆனா, பூப்படி ரெண்டு மணி நேரம் முணு மணி நேரம் என்னால அசையாம உட்கார்ந்திருக்க முடியாது. வாசல்ல யார் வீட்டுக்குக் கார் வந்தாலும் யார் அது கார்லேன்றுதான்னாலும் கேட்பேன் எனக்குக் கார் முக்கியமா? கார்ல வர்ற மனுஷா முக்கியமா?

கார்ல வர்ற மனுஷாதான் முக்கியம். மனுஷா கார்ல அலட்சியம். உன்னால இதை எப்படி அறுக்க முடிஞ்சது? உங்கப்பாவுக்கும் அதான் கோபம். தன்னால உதற முடியாததைப் பொண்ணு உதறிட்டாளென்னு கோபம். கூடத்துல நின்று கத்திட்டு மாடிப்படில நின்று அழறார்.”

“அவருக்கு மிராசுதாரா போகணும்னு ஆசை. தான் செத்த பிறகு தனக்குப் பத்து நாள் காரியம் புள்ளை பண்ணணும்னு ஆசை. அப்படிச்சாகறபோது காசில்லாக செத்தறப் போறமேன்னு பயம். அதனாலதான் உள்ளங்கால் குடைஞ்சாலும் விந்நி விந்நி கழனிக்கு போய் விவசாயம் பார்க்கறார். உசிரோட இருக்கும் போதே செத்துப் போறது என்னன்னு திப்ப அவருக்குத் தெரியலை. ஆசை செத்துப் போறதோட முக்கியம் புரியலை.”

“உனக்கு ஆஸ்ரமத்துக்குப் போகணும்னு ஆசை இருக்கே”

“ஆமாம். கொஞ்ச நஞ்ச ஆசையையும் அங்கபோய் குழிதோண்டிப் புதைக்கலாம்னு நினைக்கிறேன். அங்க போய் என்னை நான் தயார் பண்ணிக்கணும் யாருடைய இருப்பும் யாருடைய பிறப்பும், யாருடைய இறப்பும் என்னைத் தொந்தரவு பண்ணாம இருக்கணும். கொஞ்ச கொஞ்சமா மனசு ஒடுக்கணும் எம்பேரே எனக்கு மறந்து போகணும் வேற ஒரு வாழ்க்கை இருக்கு மாமி. எனக்கு இந்த வாழ்க்கை போறும்.”

“சரி... அந்த வினக்குல என்ன தெரியறது?”

“ஒண்ணுமே தெரியலை.”

“ஒண்ணுமே தெரியாத ஏன் பாத்துண்டிருக்கே. ஒண்ணுமேயில்லாததோடு எப்படி உன்னால ரெண்டு மணிநேரம் உட்கார்ந்திருக்க முடியறது?”

“அதான் ஆரம்பம் மாமி.”

“எதுக்கு? எதுக்கு ஆரம்பம்?”

“ஒண்ணுமே இல்லாம போறதுக்கு”

“அந்த ஆஸ்ரமத்துல சாப்பாடு ஒழுங்கா கிடைக்குமா?”

“தெரிவாது...”

“பலமே இல்லையா?”

“பிடிப்பே இல்லையா?”

“உன் நகையெல்லாம் அப்ப என்ன பண்ணுவே?”

“யார் ஆசைப்படறானோ அவனுக்குக் கொடுத்துரு வேன்.”

“நான் ஆசைப்பட்டா?”

“தாராளமா என்னதையும் நீங்க எடுத்துக் கலாம்.”

“அந்தப் பெரிய வைரத்தோடு?”

“நீங்க இப்பதே அதை எடுத்துக் காதுல போட்டுக் கலாம்.”

“அது ப்ளா ஜாக்கர் வைரம் கஸ்தூரி.”

“இல்லை மாமி. வெறும் கரித்துண்டு. சாம்பற் கட்டி.”

கஸ்தூரி பெட்டி திறந்து மாமிவிடம் வைத்தாள். மறுபடி போய் வினக்கெதிரே உட்கார்ந்து கொண்டாள். காது தோடு கழட்டி வினக்கடியில் வைத்தாள். கை வளையங்களை பூஜை மாடத்தில் வைத்தாள். அங்கே கருண்டு படுத்தக் கொண்டாள்.

வந்தனாவிடம் ராத்திரி பேசியதை டெலிபேரானில் சொல்ல இரண்டாமிநாள் குழந்தைகளோடு வந்தனாவும் சங்கரம் வந்தார்கள்.

வந்தனாவுக்கு அந்த ப்ளா ஜாக்கர் வைரம் அவசியம் தேவையாக இருந்தது. அந்தனை பெரிய தோடு.

படுனோரு. படுனோரு கல் கொண்ட கட்டுமானம்... முதல் முதலாய் கஸ்தூரியின் காதில் பார்த்த போதே இதைன்ன...மஹாராணி காது மாதிரி...என்றுதான் கேட்கத் தோன்றியது. சூரிய ஒளியில் கண்ணைப் பிடுங்கிற்று. குழல் விளக்கு ஒளியில் வாய்விட்டுச் சிரித்தது. இருட்டில் முறுவலித்துக் கூப்பிட்டது “ஒரு முறை கஸ்தூரியிடம் கேட்டு வாங்கிக்கொண்டு ஒரு மாதம் டெய்லியில் வைத்திருந்து விட்டுத் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டுமா” என்று சங்கரிடம் கேட்டபோது ‘முதல்ல புள்ளை பெத்துக்கற வழியப்பாரு. அப்புறம் உடுத்திக்கறதும் மாட்டிக்கறதும் செய்யலாம் என்று கடுகடுத்தான். அது தடுக்கப்பட்டதாலோ என்னவோ வந்தனாவுக்கு அந்தத் தோட்டின் மீது அளவு கடந்த ஆசை வந்துவிட்டது. ஆனால், அதற்காக வந்தேன் என்று சொல்வதற்கு வெட்கமாய் இருந்தது.

“வைரத்தோடா... உனக்கா... நான் அதைத் தங்கைக்காகல்ல வச்சிண்டிருக்கேன் என்று சொல்லி விட்டால்...தன் மனசு மிகவும் நோகுமோ என்று கவலை வந்தது அந்த ஏமாற்றத்தைக் குழந்தைகள்மீது காட்ட நேரிடுமோ என்ற அச்சம்வந்தது கேட்டுப்பார்ப்போம்... உன் ரெண்டு குழந்தைகளையும் ஆசை ஆசையா எடுத்துக்கறேனே...அந்தத் தோட்டை எனக்குத் தரக்கூடா தான்னு கேட்டுப் பார்ப்போம், கடவுளேன்னு அந்த வைரத்தோட்டை என் உள்ளங்கைல போட்டுரணும். டெய்லி எந்தப் பார்ட்டி நடத்தாலும் அந்த வைரத் தோடுதான் போட்டுக்கணும். மத்த அண்டர் செகரட்டரி பொண்டாட்டியெல்லாம் ஏது ஏதுன்னு கேட்கணும். வல் பண்ணிக் கல்யாணம் பண்ணிண்டேன்னு பீத்திக்கற வள்ளாம் நாக்கைப் புடுங்கிண்டு சாகணும். - என் கல்யாணம் பெரியவங்க பார்த்து வச்சதுதான், இந்தத் தோடு பரம்பரைச் சொத்துன்னு சொல்லணும். இல்லை...சீரா கிடைச்சது...மாமியார் கொடுத்ததுன்னு பீத்திக்கணும்.

இப்படி ஒரு வைரத்தோடு கிடைச்சதுன்னு டெல்லில இருக்கற பெண்கள்ளாம் இன்னொரு முறை தலை குனித்து தாலி கட்டிக்கொள்ளத் தயாரினு சொல்லணும்.

ஆனால், வாய்விட்டு கேட்க வெட்கமாக இருந்தது. கேட்டு இல்லையென்று சொல்லிவிட்டால், தன் புத்தி என்ன செய்யும் என்று பயமாய் இருந்தது. அவள் சென்னை வந்த மறுநாளை கஸ்தூரியின் அண்ணனும், தங்கையும் வந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்ததும் வந்தனாவுக்கு மிகவும் ஏமாற்றமாய்ப் போய்விட்டது.

“ஊர்ல ஏகப்பட்ட வேலை இருக்கே. எதுக்கு டெலிபிராம் கொடுத்து வரவழைச்சே...” —கஸ்தூரியின் அண்ணா பேசுவதைக் கேட்டாலும் சரி வைரத்தோடு அத்தப் பக்கம்தான் என்ற ஏமாற்றம் நெஞ்சக் குழியை உலர வைத்தது.

அன்று பிற்பகல் சாப்பிட்டுக் கை அலம்பியதும் கஸ்தூரி நகைப்பெட்டியைத் திறந்தாள். மூத்த பிள்ளையைக் கூப்பிட்டாள். அவள் உள்ளங்கையில் அந்த ப்ரஞ்ஜாக்ரர் நோட்டைப் பார்த்தாள்.

“இது உனக்கு. ரெண்டு போய் வந்தனாகிட்ட கொடு.”

அடுத்து இன்னொரு செட் வைரத்தோடு. அதை இளையவன் கையில் கொடுத்தான். “கொண்டுபோய் வந்தனாகிட்ட கொடு.”

வந்தனாவுக்குத் திகைப்பில் மூச்சடைத்தது. அவள் உள்ளங்கையில் இப்போது நான்கு தோடுகள் இருந்தன.

“வந்தனா, இது உனக்கு. சிகப்புக்கல் அட்டிகை வந்தனாவை அருக அழைத்து கழுத்தில் போட்டு விட்டால், தங்கையிடம் அவல் மாணையைக் கொடுத்தான். மன்னிக்கு ஆறு வக வளையல்கள் கொடுத்தான்

போட்டிருந்த மோதிரத்தை அண்ணாவுக்குக் கொடுத்தான். ரமணி ஆசையாக வாங்கிய ப்ரேஸலெட்டை சங்கரிடம் கொடுத்தாள்.

“இது அப்பாவிட்ட நான் கொடுத்தேன்னு கொடுத்திரு...” —தன் தாலிக் கொடியையும், நெளி மோதிரத்தையும் கர்சீப்பில் முடிந்து கொடுத்தாள். இதில் பாதி அப்பா எடுத்துக்கட்டும். பாதி நம்மவர் சீனிவாசப் பெருமானுக்கு வைவேத்தியக் கட்டளையா எடுத்துக்கச் சொல்.”

“என்காதுத் தோடு, ஒற்றைச் செயின் இப்ப போட்டிருக்கிற கைவளையல், ரமணி போட்ட பவனமோதிரம் இதெல்லாம் மாமியாருக்கு, இன்ஷூரன்ஸ் பணம், ரமணிக்குக்கிடைச்ச காம்ப்ளேஷன், கம்பெனிகொடுத்த காக எல்லாம் இதுல இருக்கு. குழந்தைகள் வளர்க்கிற செலவுக்கு சங்கரன் இதை உபயோகப்படுத்திக்கலாம். இந்த ஃப்ளாட்டை அவா ரெண்டுபேரும் மேஜரான பிறகு அவா இஷ்டத்துக்கு என்ன வேணா பண்ணிக்கட்டும். மத்தபடி இங்க இருக்கற எல்லாச் சாமானும் நீங்களே விருப்பப் பட்டதை சண்டை போடாம எடுத்துக்கலாம்.”

தங்கை ஸ்மிரியோ எடுத்துக் கொண்டாள். அண்ணா டி.வி.யை வாரிக் கொண்டாள். தேக்கு மரக் கட்டில் தனக்கு வேண்டுமென்று வந்தனா சொன்னாள். கோபாவைத் தங்கை எடுத்துக் கொள்ள டைனிட்டேபிளை நாற்காலிகளோடு அண்ணா எடுத்தக் கொண்டாள். குளிர்தாதுப் பெட் டயை வேண்டாமென்று எல்லோரும் சொல்ல, அது உதவும் கரங்களுக்கு டெலிஃபோன் மூலம் நாரை வார்க்கப்பட்டது. பீரோக்கள் ஆளுக்கொன்றாய் எடுத்துக் கொண்டார்கள். பாத்திரங்களை பங்குபோட்டு கொண்டார்கள். அவர்கள் வேண்டாமென்று ஒதுக்கிய பக்கெட்களையும், பித்தளைப் பாத்திரங்களையும்

கஸ்தூரி தன் வீட்டு வேலைக்காரிக்கு கொடுத்தாள். ரமணியின் சட்டைத் துணிகளைக் கட்டிடக் காவல்காரனுக்கு வழங்கினாள். மாலை ஆறுமணிக்கு எல்லாப் பங்கீடும் முடிந்தது. குழந்தைகளைக் கீழே கிரிக்கெட் விளையாட அனுப்பிவிட்டு ஒரு சிறிய ஸெதர் கேளில் தன் துணிகளை கஸ்தூரி அடுக்கினாள்.

“இப்பவே போணுமா?”—மாமியார் வாய்விட்டு அவற எல்லோருக்கும் அழுகை பொங்கிற்று. எல்லோர் அழுகையிலும், துக்கமும் சந்தோஷமும் இருந்தன. அந்த இரண்டு குணங்களுக்கு நடுவே நூல் கேர்த்தது போல் தன் றி என்ற உணர்வும் ஓடியது.

“ஒருவேளை உனக்கு அங்க காசு தேவைப்பட்டதுன்னா?”

“தேவைப்படாது.”

“தேவைப்பட்டா...”

“பகவான் கொடுப்பார்...”

“ஒரு வரி எனக்கு லெட்டர் போடுவியா...செளக்கியம்னு”

“செளக்கியமா இருக்கறபோது லெட்டர் எதுக்கு?”

“சரி... உடம்பு நன்னா இல்லேன்னா லெட்டர் போடுவியா?”

“உடம்பு முடியாதபோது எப்படி எழுத முடியும்?”

“எங்களைப் பார்க்கணும்னு தோணாதோ? பிரிவு கஷ்டமா இருக்காதா?”

“நான் எங்கே பிரியறேன். நீங்கன்னாம் நன்னா இருக்கணும்னு பிரார்த்தனை பண்ணிண்டிருப்பேனே”

“நாங்க போன பிறகு நீ கிளம்பேன்.”

“ஏன்?”

“குழந்தைகள் அழாதா?”

“கொஞ்சம் அழுகை வரும். அப்புறம் மறந்தாகும். குழந்தைகள், பெரியவா எல்லாருக்கும் கொஞ்ச நேரம் நான் கஷ்டமா இருக்கும்.”

“ரமணி செத்தபோது கூட இத்தனை துக்கம் வரவேண்ட...”—மாமியார் முகம் பொத்திக் கொண்டு கேலினாள். “உன்ன என்னலோ உயிரோடு பறிகொடுக்கறமோன்னு தோன்றது.”

“எனக்கும் அப்படித்தான் தோன்றது.” கஸ்தூரி சிரித்தாள். “நானே செத்து போறது போலத்தான் தோன்றது.”

“புனரபி ஜனனம் புனரபி மரணம்
புனரபி ஜனனி ஜடரே சயனம்
இஹ ஸம்ஸாரே பஹு தஸ்தாரே
க்ருபயாபாமே பாஹி முராரே...”

செத்து செத்து பொறக்கற ஜென்மமாத்தான் எனக்குத் தோன்றது. இதுக்குப் பிறகு இன்னொரு பிறவி இன்னொரு சாவு வேண்டாம்னுதான் இப்ப இருக்கற ஆசை. எந்த சொந்தமும் இல்லாமதான் இருக்கணும்னு ஆசை. உலகத்துல பொம்மனாட்டிக்கு பெரிய சொந்தம் புருஷன்தான். அது போனது எனக்கு விடுதலை. இந்த விடுதலையை நான் பயன்படுத்திக்கணும். இதுக்கு வழி குருவின் பாதத்தைப் பிடித்துக் கொள்ளுதல். புலனும், மனகம் ஒழுங்குபடுதல். அப்ப நான் போறேன்”

“எந்த ட்ரெயின்? டிக்கெட் வாங்கிடாச்சா?” சங்கரன் கேட்டான்.

“இல்லை. வாங்கணும்...”

“நான் ஸ்டேஷனுக்கு வரட்டுமா?”

“வாசல்வரைக்கும் வந்தா போறும்.”

“ஏன்?”

"அவ்வளவுதான் நம்ம சொந்தம்" கஸ்தூரி கீழே வந்து கிரிக்கெட் விளையாடும் குழந்தைகளை அழைத்து அணைத்துக் கொண்டாள்.

"அம்மாவ நமஸ்காரம் பண்ணிக்கோடா" தங்கை கத்தவேண்டாம் என்று குழந்தைகளைத் தடுத்தாள். பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டாள் மெல்ல காம்பவுண்ட் கவர் விட்டு வெளியேறினாள்.

"அம்மா எங்கே போறா, சித்தப்பா?"

"வேற ஊருக்கு"

"திருப்பி வருவானா?"

"இல்லை கொஞ்ச நாள் கழிச்சு கொடுப்பினை இருந்தா நாமும் அந்த ஊருக்குப் போவோம்."

"டெல்லியைவிட அந்த ஊர் வசதியா?"

"உலகத்துல இருக்கற எல்லா ஊரையும்விட அது வசதி."

"அது எந்த ஊர் சித்தப்பா?"

"அப்புறம் சொல்றேன். நைட் ஸீப்னைட்ல போறமா டே ஸீப்னைட்ல போலாமா? எதுல போலாம்?"

"டே ஸீப்னைட், நைட் ஸீப்னைட் 'குழந்தைகள் மாறி மாறிக் கத்தின. இது வசதி, இது அழகு என்று விலாதித் தன சங்கரன் அவர்களைக் குறித்து கவலைப்பட்டான்.

